

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 22.6.2022
COM(2022) 304 final

2022/0195 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind refacerea naturii

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SEC(2022) 256 final} - {SWD(2022) 167 final} - {SWD(2022) 168 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

CONTEXTUL PROPUNERII

Motivele și obiectivele propunerii

În pofida eforturilor la nivelul UE și la nivel internațional, declinul biodiversității și degradarea ecosistemelor continuă într-un ritm alarmant, afectând oamenii, economia și clima. Acest lucru este bine documentat, în special în rapoartele Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC)¹ și ale Platformei interguvernamentale științifico-politice privind biodiversitatea și serviciile ecosistemice², în raportul intermediar privind țintele de la Aichi³ și în „Economics of Biodiversity: The Dasgupta Review” (Economia biodiversității: Analiza Dasgupta)⁴. Ecosistemele sănătoase oferă hrană și securitate alimentară, ape curate, absorbanți de carbon și protecție împotriva dezastrelor naturale cauzate de schimbările climatice. Ele sunt esențiale pentru supraviețuirea, bunăstarea, prosperitatea și securitatea noastră pe termen lung, deoarece reprezintă baza rezilienței Europiei.

Refacerea ecosistemelor, împreună cu eforturile de reducere a comerțului cu specii sălbatice și a consumului acestora, va contribui, de asemenea, la prevenirea și consolidarea rezilienței la posibile boli transmisibile viitoare cu potențial zoonotic, reducând astfel riscurile de epidemii și pandemii, și va contribui la sprijinirea eforturilor depuse la nivelul UE și la nivel mondial pentru aplicarea abordării „O singură sănătate”, care recunoaște legătura intrinsecă dintre sănătatea umană, sănătatea animalelor și o natură sănătoasă și rezilientă.

Raportul IPCC din 2022 a evidențiat în special faptul că lumea și Europa dispun de o fereastră scurtă, care se închide rapid, pentru a-și asigura un viitor locuibil, întrucât creșterea numărului de fenomene meteorologice și climatice extreme a condus la unele efecte ireversibile, deoarece sistemele naturale și umane sunt împinse dincolo de capacitatea lor de adaptare. Acesta solicită punerea în aplicare a unor acțiuni urgente pentru refacerea ecosistemelor degradate, pentru a atenua impactul schimbărilor climatice, în special prin refacerea zonelor umede și a râurilor degradate, a pădurilor și a ecosistemelor agricole.

Evoluțiile geopolitice recente au subliniat și mai mult necesitatea de a proteja securitatea alimentară și reziliența sistemelor alimentare. Creșterea prețurilor produselor de bază și preocupările legate de securitatea alimentară mondială semnalează necesitatea de a aborda vulnerabilitățile, cum ar fi dependențele de importuri, precum și necesitatea de a accelera tranziția către sisteme alimentare durabile și reziliente⁵. A fost demonstrat că refacerea

¹ Grupul interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC): „Special report on the impacts of global warming of 1.5 °C” (Raport special privind impactul încălzirii globale cu 1,5 °C), disponibil la adresa <https://www.ipcc.ch/sr15/>, și al șaselea raport de evaluare al IPCC, [Climate Change 2022: Impacts, Adaptation and Vulnerability | Schimbări climatice 2022: efecte, adaptare și vulnerabilitate \(ipcc.ch\)](https://www.ipcc.ch/report/ar6/wg2/).

² Platforma interguvernamentală științifico-politică privind biodiversitatea și serviciile ecosistemice: „2019 global assessment report on biodiversity and ecosystem services” (Raport de evaluare la nivel global a biodiversității și a serviciilor ecosistemice pentru anul 2019), disponibil la adresa <https://doi.org/10.5281/zenodo.5657041>.

³ Convenția privind diversitatea biologică, disponibilă la adresa <https://www.cbd.int/convention/text/>.

⁴ Profesor Sir Partha Dasgupta, „Final report of the independent review on The Economics of Biodiversity” (Raport final al analizei independente privind economia biodiversității), 2 februarie 2021, disponibil la adresa <https://www.gov.uk/government/publications/final-report-the-economics-of-biodiversity-the-dasgupta-review>.

⁵ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Garantarea securității alimentare și consolidarea rezilienței sistemelor alimentare, COM(2022) 133 final.

ecosistemelor agricole are un impact pozitiv asupra productivității alimentare pe termen lung, iar refacerea naturii acționează ca o poliță de asigurare pentru a garanta sustenabilitatea și reziliența pe termen lung a UE.

În raportul final al Conferinței privind viitorul Europei, publicat la 9 mai 2022⁶, în propunerile lor privind agricultura, producția alimentară, biodiversitatea și ecosistemele, poluarea, cetățenii au solicitat în special „crearea, refacerea, gestionarea îmbunătățită și extinderea zonelor protejate – pentru conservarea biodiversității”; „protejarea insectelor, în special a insectelor indigene și polenizatoare, inclusiv prin protecția împotriva speciilor invazive și printr-o mai bună aplicare a reglementărilor existente”; precum și „stabilirea de obiective naționale obligatorii în toate statele membre ale UE pentru reîmpădurirea cu arbori indigeni și restabilirea florei locale, ținând seama de diferitele situații și particularități naționale”. În ceea ce privește propunerile privind informarea, sensibilizarea, dialogul și stilul de viață, cetățenii au solicitat în special „inclusiunea producției de alimente și a protecției biodiversității în programele de învățământ, inclusiv a avantajului alimentelor neprocesate față de alimentele procesate, promovarea grădinilor școlare, subvenționarea proiectelor de grădinărit urban și a agriculturii verticale”, precum și „examinarea posibilității ca biodiversitatea să devină o materie obligatorie în școli și sensibilizarea cu privire la biodiversitate prin intermediul campaniilor media și al unor «concursuri» cu sprijin financiar organizate în întreaga UE”⁷. Prin urmare, sunt necesare acțiuni mai decisive pentru a atinge obiectivele UE în materie de climă și biodiversitate pentru 2030 și 2050 și pentru a asigura reziliența sistemelor alimentare.

Prin urmare, sunt necesare mai multe măsuri decisive pentru a atinge obiectivele UE în materie de climă și biodiversitate pentru 2030 și 2050 și pentru a asigura reziliența sistemelor alimentare. Pactul verde european⁸ se angajează să protejeze și să refacă natura. Conform acestuia, Comisia va identifica măsurile, inclusiv cele juridice, care să ajute statele membre să îmbunătățească și să refacă ecosistemele deteriorate și bogate în carbon, pentru a le aduce la o stare ecologică bună. Pactul verde a subliniat, de asemenea, că toate acțiunile și politicile UE ar trebui să își unească eforturile pentru ca UE să realizeze o tranziție de succes și justă către un viitor durabil.

Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030⁹ a stabilit obiective pentru protejarea mai eficientă a naturii în UE. Cu toate acestea, aceasta a subliniat că numai protecția nu ar fi suficientă: pentru a inversa declinul biodiversității, sunt necesare eforturi sporite pentru a readuce natura la o stare bună de sănătate în întreaga UE, în zonele protejate și în afara acestora. Prin urmare, Comisia s-a angajat să propună obiective obligatorii din punct de vedere juridic pentru refacerea ecosistemelor degradate din UE, în special a celor cu cel mai mare potențial de eliminare și stocare a dioxidului de carbon și de prevenire și reducere a impactului dezastrelor naturale.

⁶ Conferința privind viitorul Europei a avut loc între aprilie 2021 și mai 2022. Aceasta a reprezentat un exercițiu unic, condus de cetățeni, de democrație deliberativă la nivel paneuropean, la care au participat mii de cetățeni europeni, precum și actori politici, parteneri sociali, reprezentanți ai societății civile și părți interesate importante.

⁷ *Conferința privind viitorul Europei – Raport privind rezultatul final*, mai 2022, propunerea 2, p. 44, și propunerea 6, p. 48.

⁸ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Pactul verde european, COM/2019/640 final/3.

⁹ https://ec.europa.eu/environment/strategy/biodiversity-strategy-2030_ro#the-business-case-for-biodiversity.

Până în prezent, UE nu a reușit să stopeze declinul biodiversității. Un studiu recent¹⁰ finalizat în contextul evaluării Strategiei UE în domeniul biodiversității pentru 2020¹¹ arată că UE nu a putut stopa declinul biodiversității în perioada 2011-2020. Aceasta nu a îndeplinit obiectivul voluntar de refacere a cel puțin 15 % din ecosistemele degradate până în 2020 (în conformitate cu ținta 15 de la Aichi din Convenția privind diversitatea biologică¹²). Perspectivile privind biodiversitatea și ecosistemele sunt sumbre și arată că abordarea actuală nu funcționează.

Parlamentul European și Consiliul au insistat, de asemenea, asupra intensificării eforturilor de refacere a ecosistemelor, astfel cum se menționează în Concluziile Consiliului din decembrie 2019¹³ și într-o rezoluție a Parlamentului European din ianuarie 2020¹⁴. Rezoluția Parlamentului a invitat Comisia „să renunțe la angajamentele voluntare, propunând o strategie privind biodiversitatea ambițioasă și incluzivă pentru 2030, care să stabilească obiective obligatorii din punct de vedere juridic pentru UE și statele sale membre”. În rezoluția din 9 iunie 2021¹⁵, Parlamentul European a salutat cu entuziasm angajamentul Comisiei de a elabora o propunere legislativă privind refacerea naturii, inclusiv privind obiectivele obligatorii de refacere.

Refacerea ecosistemelor reprezintă, de asemenea, o prioritate pe agenda internațională. Viziunea pentru 2050 din cadrul Convenției privind diversitatea biologică¹⁶, al Convenției Națiunilor Unite pentru combaterea deșertificării (UNCCD)¹⁷, al Agendei 2030 pentru

¹⁰ Trinomics B.V. (2021) „Support to the evaluation of the EU Biodiversity Strategy to 2020” (Sprijin privind evaluarea Strategiei UE în domeniul biodiversității pentru 2020) și raportul de monitorizare: „Final study report” (Raport final privind studiul) (Oficiul pentru Publicații al UE, 2022). Pentru o sinteză a principalelor constatări relevante: a se vedea anexa IX la evaluarea impactului. Raportul Comisiei privind evaluarea Strategiei UE în domeniul biodiversității pentru 2020, care urmează să fie prezentat în aprilie 2022.

¹¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social și Comitetul Regiunilor – Asigurarea noastră de viață, capitalul nostru natural: o strategie a UE în domeniul biodiversității pentru 2020, COM/2011/244 final.

¹² *Planul strategic pentru perioada 2011-2020 al Convenției privind diversitatea biologică* a inclus 20 de „ținte de la Aichi privind biodiversitatea”. Ținta 15 de la Aichi prevede următoarele: „Până în 2020, reziliența ecosistemelor și contribuția biodiversității la stocarea carbonului au fost îmbunătățite, prin conservare și refacere, inclusiv refacerea a cel puțin 15 % din ecosistemele degradate, contribuind astfel la atenuarea schimbărilor climatice și la adaptarea la acestea, precum și la combaterea deșertificării.”, disponibil la adresa <https://www.cbd.int/sp/targets/rationale/target-15/>.

¹³ Concluziile Consiliului privind pregătirea cadrului global post-2020 pentru biodiversitate – Convenția privind diversitatea biologică (CBD) (15272/19) din 19 decembrie 2019.

¹⁴ Rezoluția Parlamentului European din 16 ianuarie 2020 referitoare la cea de a 15-a reuniune a Conferinței părților (COP15) la Convenția privind diversitatea biologică [2019/2824(RSP)].

¹⁵ Rezoluția Parlamentului European din 9 iunie 2021 referitoare la Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030: Readucerea naturii în viețile noastre [2020/2273(INI)].

¹⁶ Primul proiect al cadrului global post-2020 pentru biodiversitate, disponibil la adresa <https://www.cbd.int/doc/c/914a/eca3/24ad42235033f031badf61b1/wg2020-03-03-en.pdf>.

¹⁷ Convenția Națiunilor Unite pentru combaterea deșertificării în țările afectate grav de secetă și/sau de deșertificare, în special în Africa (UNCCD), disponibilă la adresa https://www.unccd.int/sites/default/files/relevant-links/2017-01/UNCCD_Convention_ENG_0.pdf.

dezvoltare durabilă (obiectivele de dezvoltare durabilă)¹⁸ și al Deceniului Națiunilor Unite pentru refacerea ecosistemelor¹⁹ fac apel la protejarea și refacerea ecosistemelor. Refacerea va fi, de asemenea, necesară pentru ca UE să își îndeplinească angajamentele asumate în temeiul Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și al Acordului de la Paris²⁰. Ecosistemele precum turbăriile, zonele umede, oceanele și pădurile pot – dacă sunt în stare bună – să elimine și să stocheze cantități mari de dioxid de carbon și, de asemenea, să contribuie în mod semnificativ la reducerea impactului schimbărilor climatice.

Propunerea de regulament privind refacerea naturii stabilește un obiectiv general: de a contribui la refacerea continuă, pe termen lung și susținută a biodiversității și rezilienței naturii în zonele terestre și maritime ale UE prin refacerea ecosistemelor, de a contribui la realizarea obiectivelor Uniunii în materie de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la schimbările climatice și de a-și îndeplini angajamentele internaționale.

Pentru a atinge acest obiectiv, propunerea stabilește obiective și obligații de refacere multiple și obligatorii pentru o gamă largă de ecosisteme. Aceste măsuri ar trebui să acopere cel puțin 20 % din zonele terestre și maritime ale UE până în 2030 și toate ecosistemele care au nevoie de refacere până în 2050. Propunerea este sprijinită, de asemenea, de un cadru de punere în aplicare care să transpună obiectivele în acțiuni concrete, prin elaborarea și punerea în aplicare a unor planuri de refacere la nivel național.

Propunerea urmărește să permită UE să acționeze de urgență și să înceapă refacerea ecosistemelor pe baza unor obiective obligatorii și a unor obligații care pot fi deja măsurate și monitorizate. Acest lucru va asigura faptul că statele membre pot începe fără întârziere lucrările de refacere. Mai multe ecosisteme pot fi incluse în etapele ulterioare elaborând metode comune de stabilire a unor obiective suplimentare prin modificarea regulamentului.

Prin urmare, propunerea deschide calea pentru refacerea și menținerea unei game largi de ecosisteme în UE până în 2050, cu rezultate măsurabile până în 2030 și 2040. Aceasta permite UE să contribuie la stoparea pierderii biodiversității și la readucerea naturii la o stare bună de sănătate. De asemenea, propunerea permite UE să își demonstreze poziția de lider mondial în materie de protecție a naturii, în special în cadrul Conferinței părților la Convenția privind diversitatea biologică, care va avea loc în cursul anului 2022.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Propunerea urmărește să completeze politica de mediu existentă. Aceasta este concepută pentru a funcționa eficient în sinergie cu legislația UE în domeniul mediului. De asemenea, propunerea va da un impuls îmbunătățirii coordonării și punerii în aplicare a acestor legi.

În mod specific, propunerea va completa:

¹⁸ Organizația Națiunilor Unite: Rezoluția adoptată de Adunarea Generală la 25 septembrie 2015 – Transformarea lumii în care trăim: Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă, disponibilă la adresa https://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=E.

¹⁹ Rezoluția adoptată de Adunarea Generală la 1 martie 2019 – Deceniul Națiunilor Unite pentru refacerea ecosistemelor (2021-2030), disponibilă la adresa <https://www.decadeonrestoration.org/about-un-decade>.

²⁰ Acordul de la Paris, disponibil la adresa https://unfccc.int/sites/default/files/english_paris_agreement.pdf.

Directiva privind păsările²¹ și Directiva privind habitatele²², prin stabilirea unor termene pentru îndeplinirea obiectivelor și prin impunerea obligației statelor membre de a reface ecosistemele și în afara rețelei Natura 2000;

Directiva-cadru privind apa²³, prin specificarea unor cerințe suplimentare de refacere pentru continuitatea râurilor și pentru a asigura condiții bune pentru zonele inundabile;

Directiva-cadru privind strategia pentru mediul marin²⁴, cu măsuri specifice și obiective detaliate pentru habitatele marine specifice care au nevoie de refacere;

Regulamentul privind speciile alogene invazive²⁵.

De asemenea, aceasta va colabora îndeaproape la un nivel detaliat cu politica comună în domeniul pescuitului și va asigura coerența și complementaritatea, după caz.

Propunerea are legături directe cu Noua strategie a UE pentru păduri pentru 2030²⁶ și contribuie la aceasta cu măsuri de refacere care vor îmbunătăți reziliența și biodiversitatea pădurilor, datorită obiectivelor și obligațiilor specifice pentru habitatele forestiere.

În ceea ce privește politica agricolă comună, propunerea se bazează pe obiective specifice privind habitatele de pajiști care intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/43/CEE și, în sens mai larg, în toate agroecosistemele din UE, pe baza dovezilor privind îmbunătățirea unui set de indicatori care sporesc biodiversitatea. Propunerea are legături clare cu strategia UE privind solul, deoarece numeroase ecosisteme terestre depind de solurile aferente și interacționează cu acestea. Orice alte obiective legate de sol vor fi integrate în viitoarea legislație care reglementează solurile.

În plus, obiectivul propus de inversare a declinului polenizatorilor va contribui la atingerea obiectivelor inițiativei UE privind polenizatorii²⁷. Obiectivele propunerii de extindere a spațiilor verzi în zonele urbane vor avea un impact direct asupra strategiei privind infrastructurile ecologice²⁸.

Măsurile de politică din cadrul altor strategii de mediu, cum ar fi planul de acțiune privind economia circulară pentru o Europă mai curată și mai competitivă²⁹ și planul de acțiune

²¹ Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice (JO L 20, 26.1.2010, p. 7).

²² Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, 22.7.1992, p. 7).

²³ Directiva 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei (JO L 327, 22.12.2000, p. 1).

²⁴ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (JO L 164, 25.6.2008, p. 19).

²⁵ Regulamentul (UE) nr. 1143/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2014 privind prevenirea și gestionarea introducerii și răspândirii speciilor alogene invazive (JO L 317, 4.11.2014, p. 35).

²⁶ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Noua strategie a UE pentru păduri pentru 2030, COM(2021) 572 final.

²⁷ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Inițiativa UE privind polenizatorii, COM/2018/395 final.

²⁸ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Infrastructurile ecologice – Valorificarea capitalului natural al Europei, COM/2013/0249 final.

²⁹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Un nou Plan de acțiune privind economia circulară Pentru o Europă mai curată și mai competitivă, COM/2020/98 final.

privind reducerea la zero a poluării aerului, apei și solului³⁰, vor contribui la reducerea presiunii asupra ecosistemelor prin reducerea diferitelor forme de poluanți. Măsuri precum Recomandarea Consiliului privind învățarea pentru tranziția verde și dezvoltarea durabilă (care urmează să fie adoptată de Consiliu la 16 iunie 2022)³¹ pot contribui la crearea cunoștințelor, competențelor și atitudinilor necesare în ceea ce privește durabilitatea mediului, inclusiv în sprijinul refacerii naturii.

Coerența cu alte politici ale Uniunii

Refacerea ecosistemelor și sporirea biodiversității reprezintă o piatră de temelie a Pactului verde european. Asigurarea unor ecosisteme sănătoase și combaterea schimbărilor climatice sunt legate în mod intrinsec. Încălzirea globală are un impact direct asupra ecosistemelor, cu efecte de lungă durată sau ireversibile, cum ar fi pierderea ecosistemelor. Politicile UE în domeniul climei, cum ar fi Legea europeană a climei³², propunerile incluse în pachetul legislativ „Pregătiți pentru 55” (în special propunerea de regulament privind exploatarea terenurilor, schimbarea destinației terenurilor și silvicultură³³) subliniază importanța crucială a absorbantilor naturali pentru captarea și stocarea carbonului. Pentru a realiza acest lucru în mod eficient, ecosistemele precum zonele umede și pădurile trebuie să fie în stare bună. Prin urmare, se poate preconiza că prezentul regulament va contribui în mod considerabil la politicile în domeniul climei.

Readucerea ecosistemelor la o stare bună înseamnă furnizarea de soluții bazate pe natură care să contribuie atât la atenuarea schimbărilor climatice, cât și la urmărirea obiectivelor strategiei UE privind adaptarea la schimbările climatice³⁴. Ecosistemele mai bogate în biodiversitate și mai sănătoase sunt mai reziliente la schimbările climatice și sunt, de asemenea, eficace în ceea ce privește prevenirea dezastrelor și reducerea riscurilor acestora. În temeiul Legii europene a climei, statele membre vor adopta și vor pune în aplicare strategii naționale de adaptare care promovează soluții bazate pe natură și adaptarea bazată pe ecosisteme. Planurile naționale de refacere din cadrul prezentei propuneri vor colabora îndeaproape cu strategiile naționale de adaptare în temeiul Legii europene a climei și al legislației UE în materie de protecție civilă³⁵. Acestea se vor consolida reciproc.

³⁰ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Calea către o planetă sănătoasă pentru toți Plan de acțiune al UE: „Către reducerea la zero a poluării aerului, apei și solului”, COM/2021/400 final.

³¹ Pe baza Propunerii Comisiei de recomandare a Consiliului privind învățarea pentru durabilitatea mediului COM/2022/11 final.

³² Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999.

³³ Propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) 2018/841 în ceea ce privește domeniul de aplicare, simplificarea normelor de conformitate, stabilirea obiectivelor statelor membre pentru 2030 și angajamentul de a atinge în mod colectiv obiectivul de neutralitate climatică până în 2035 în sectorul exploatării terenurilor, al silviculturii și al agriculturii și a Regulamentului (UE) 2018/1999 în ceea ce privește îmbunătățirea monitorizării, a raportării, a urmăririi progreselor și a revizuirii (COM/2021/554 final).

³⁴ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Construirea unei Europe reziliente la schimbările climatice – Noua Strategie a UE privind adaptarea la schimbările climatice, COM/2021/82 final.

³⁵ Decizia nr. 1313/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 decembrie 2013 privind un mecanism de protecție civilă al Uniunii, modificată prin Decizia (UE) 2019/420.

Agricultura, silvicultura și pescuitul sunt toate sectoare care depind de ecosisteme în stare bună. Agroecosistemele în stare bună oferă alimente sigure, durabile, nutritive și la prețuri accesibile. Ele sporesc reziliența agriculturii la schimbările climatice și la riscurile de mediu, creând în același timp locuri de muncă (de exemplu, în agricultura ecologică, în turismul rural și în activități recreative). Ecosistemele forestiere în stare bună oferă numeroase beneficii. De exemplu, acestea furnizează cherestea și alimente, captează și stochează carbonul, stabilizează solul, purifică aerul și apa și reduc impactul dezastrelor naturale, cum ar fi incendiile forestiere, dăunătorii și bolile. Menținerea ecosistemelor marine în stare bună contribuie în mod semnificativ la biodiversitate, oferind importante zone de reproducere a peștilor și zone destinate puietului, precum și alimente sănătoase din mări și oceane. Ecosistemele marine sănătoase atenuează, de asemenea, schimbările climatice prin reducerea impactului dezastrelor naturale de-a lungul coastelor.

Unele dintre obiectivele și indicatorii stabiliți în prezenta propunere au scopul de a face ca acțiunile privind biodiversitatea și cele privind alte politici ale UE să funcționeze mai bine împreună. Aceste politici includ noua politică agricolă comună („PAC”)³⁶ (cu normele sale care urmăresc îmbunătățirea mediului în sectorul agricol, precum și oportunitățile de finanțare disponibile în cadrul planurilor strategice PAC 2023-2027), Strategia „De la fermă la consumator” pentru un sistem alimentar echitabil, sănătos și ecologic³⁷ și politica comună în domeniul pescuitului. Propunerea se referă, de asemenea, la politica regională a UE, care poate finanța refacerea ecosistemelor prin intermediul Fondului european de dezvoltare regională³⁸, precum și la programul Orizont Europa³⁹, care sprijină investițiile în cercetare și inovare în domeniul biodiversității și al ecosistemelor.

De asemenea, propunerea poate ajuta UE să demonstreze că deține un rol de lider mondial, să mobilizeze comunitatea internațională și să ia măsuri pentru a stopa declinul biodiversității la nivel mondial. Se preconizează că Conferința părților (COP15) la Convenția privind diversitatea biologică va încheia un nou cadru global privind biodiversitatea, care să includă obiective ambițioase de refacere. Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 este un proiect menit să transforme acest lucru în realitate în UE și să demonstreze angajamentul UE la nivel mondial. Propunerea va transmite un semnal puternic comunității mondiale potrivit căruia UE își abordează cu seriozitate angajamentul și urmărește să introducă în legislație obiective de refacere a ecosistemelor, putând servi drept sursă de inspirație pentru alte țări pentru a adopta politici ambițioase similare privind refacerea naturii și protecția biodiversității.

³⁶ A se vedea planurile strategice PAC, disponibile la adresa https://ec.europa.eu/info/food-farming-fisheries/key-policies/common-agricultural-policy/cap-strategic-plans_en.

³⁷ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, O Strategie „De la fermă la consumator” pentru un sistem alimentar echitabil, sănătos și ecologic, COM/2020/381 final.

³⁸ A se vedea Fondul european de dezvoltare regională, disponibil la adresa https://ec.europa.eu/regional_policy/en/funding/erdf/, și Regulamentul (UE) 2021/1058 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 iunie 2021 privind Fondul european de dezvoltare regională și Fondul de coeziune, disponibil la adresa <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=CELEX:32021R1058>.

³⁹ A se vedea Politica de cercetare în domeniul biodiversității, disponibilă la adresa https://ec.europa.eu/info/research-and-innovation/research-area/environment/biodiversity/biodiversity-research-policy_en.

2. TEMEIUL JURIDIC, SUBSIDIARITATEA ȘI PROPORȚIONALITATEA

Temeiul juridic

Temeiul juridic al propunerii îl constituie articolul 192 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene care stabilește modul în care ar trebui pus în aplicare articolul 191 din tratat. Articolul 191 din tratat prevede obiectivele politicii UE în domeniul mediului:

- conservarea, protecția și îmbunătățirea calității mediului;
- ocrotirea sănătății persoanelor;
- utilizarea prudentă și rațională a resurselor naturale;
- promovarea pe plan internațional a unor măsuri destinate să contracareze problemele de mediu la scară regională sau mondială și în special lupta împotriva schimbărilor climatice.

Subsidiaritatea (în cazul competenței neexclusive)

Acțiunea la nivelul UE este justificată de amploarea și natura transfrontalieră a declinului biodiversității și a degradării ecosistemelor, de impactul acestora asupra publicului și de riscurile economice. Sunt necesare norme și obligații la nivelul UE pentru a reface în mod semnificativ biodiversitatea și ecosistemele. Lipsa progreselor în ceea ce privește strategia în domeniul biodiversității până în 2020 indică faptul că angajamentele voluntare ale statelor membre nu sunt suficiente pentru a atinge obiectivele UE de refacere a ecosistemelor.

Sunt necesare acțiuni coordonate la scară largă pentru a aborda declinul și degradarea biodiversității și pentru a crea economii de scară. De exemplu, activitatea la nivelul UE este esențială pentru refacerea polenizatorilor: aceasta este o problemă în întreaga UE și nu poate fi rezolvată dacă este abordată doar de câteva state membre. Acțiunea la nivelul UE este, de asemenea, necesară având în vedere mobilitatea multor specii terestre și marine.

Refacerea unui ecosistem ajută alte ecosisteme învecinate sau conectate și biodiversitatea acestora, deoarece numeroase specii prosperă în rețele de ecosisteme conectate la o scară geografică largă. Acțiunea UE este, de asemenea, necesară pentru a completa cerințele juridice existente și pentru a ajuta UE să își atingă obiectivele în temeiul altor acte legislative ale UE în materie de mediu și climă.

Proporționalitatea

Propunerea respectă principiul proporționalității, deoarece nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului de a aduce biodiversitatea în UE pe calea redresării până în 2030.

Stabilirea unor obligații și obiective obligatorii din punct de vedere juridic pentru refacerea ecosistemelor la nivelul UE ar asigura coerența acțiunilor necesare în întreaga UE pentru atingerea obiectivului general. Monitorizarea și raportarea de către Comisie a progreselor înregistrate vor aduce beneficii suplimentare și o acțiune comună mai eficientă din partea UE și a statelor membre.

Pe scurt, propunerea stabilește un obiectiv general, precum și obiective și obligații specifice ecosistemelor, care sunt în concordanță cu domeniul de aplicare al obiectivelor. Pentru a se asigura că UE atinge aceste obiective, propunerea stabilește măsuri de punere în aplicare, evaluări și revizuirii.

Alegerea instrumentului

Pentru a asigura obiectivul pe termen lung, este necesară o abordare legislativă, mai degrabă decât una fără caracter legislativ. Obiectivele prezentei propuneri sunt cel mai bine urmărite printr-un regulament prin care să se asigure că legislația este direct aplicabilă. Statele membre au obligația de a contribui la obiectivul pe termen lung prin punerea în aplicare a unor planuri naționale de refacere care să stabilească măsurile de refacere necesare pentru îndeplinirea obiectivelor și a obligațiilor specifice ecosistemelor. Având în vedere că nu este necesar ca un regulament să fie transpus în dreptul intern, aceasta înseamnă că măsurile de refacere pot începe mai repede pe teren, în comparație cu o directivă.

Un regulament descrie acțiunile care trebuie întreprinse de statele membre într-un mod mai precis și mai detaliat și, prin urmare, ar încadra mult mai exact acțiunile care trebuie întreprinse de statele membre și, prin urmare, ar aduce mai multă consecvență și coerență în întreaga UE. Spre deosebire de directive, regulamentele nu indică numai obiectivul pe care trebuie să îl atingă statele membre, ci și identifică mai precis cerințele legale și modalitățile de atingere a acestui obiectiv.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR EX POST, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

Evaluările ex post/verificarea adecvării legislației existente

Evaluarea strategiei în domeniul biodiversității pentru 2020 a identificat obiective mai degrabă voluntare, decât obligatorii din punct de vedere juridic drept motiv pentru care refacerea ecosistemelor a eșuat. Lipsa ulterioară a angajamentului și a priorității politice reprezintă obstacole majore în calea alocării de fonduri și de resurse pentru lucrările de refacere.

În plus, Directiva privind habitatele și Directiva privind păsările nu stabilesc termene pentru menținerea sau readucerea habitatelor naturale și a speciilor la un stadiu corespunzător de conservare. De asemenea, directivele nu prevăd cerințe specifice pentru refacerea ecosistemelor care se află în afara rețelei Natura 2000. Pentru a aborda aceste deficiențe, prezenta propunere impune obligativitatea refacerii anumitor specii și habitate, atât în interiorul, cât și în afara rețelei Natura 2000, cu termene clare.

În ceea ce privește Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”, raportul Comisiei pentru 2020 privind primul ciclu de punere în aplicare a directivei⁴⁰ a concluzionat că obiectivul său general s-a dovedit a fi foarte dificil de atins. Printre motive se numără lipsa de măsuri specifice, lipsa unei monitorizări suficient de rafinate a habitatelor sau speciilor specifice, la care se adaugă lipsa unor obiective specifice. Definirea obiectivelor de refacere din prezentul regulament va sprijini obiectivele Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin” și punerea în aplicare a acesteia.

În urma verificării adecvării Directivei-cadru privind apa s-a concluzionat că dificultățile întâmpinate în punerea în aplicare sunt cauzate în parte de faptul că starea corpului de apă este afectată de poluarea difuză generată de habitatele înconjurătoare. Directiva-cadru privind apa

⁴⁰

„Review of the status of the marine environment in the European Union towards a clean, healthy and productive oceans and seas” (Revizuirea stării mediului marin în Uniunea Europeană către oceane și mări curate, sănătoase și productive), care însoțește Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind punerea în aplicare a Directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin” (Directiva 2008/56/CE), SWD(2020) 61 final.

nu impune în mod necesar statelor membre să elimine barierele care ar putea perturba conectivitatea naturală a unui sistem de râuri/lacuri. Cu toate acestea, numeroase ecosisteme terestre și mai multe habitate și specii protejate de Directiva privind habitatele și Directiva privind păsările depind în mod direct de starea aproape naturală a ecosistemelor acvatice. Prezenta propunere completează Directiva-cadru privind apa prin stabilirea unor obiective de refacere și a altor cerințe specifice pentru râuri și zone inundabile. În plus, cerința privind nedeteriorarea din prezenta propunere corespunde cerinței actuale din directivă de a lua măsuri pentru a preveni deteriorarea stării tuturor corpurilor de apă.

Consultări cu părțile interesate

În conformitate cu orientările privind o mai bună legislație, prezentul regulament și evaluarea impactului care îl însoțește au fost susținute de un amplu proces de consultare. Comisia a colectat opiniile exprimate de o gamă largă de părți interesate, în special reprezentanți ai statelor membre, ai organizațiilor de mediu, ai institutelor de cercetare, ai asociațiilor agricole și forestiere, precum și reprezentanți ai mediului de afaceri. Consultările s-au desfășurat în cadrul unei consultări publice deschise, în cadrul a cinci ateliere cu părțile interesate și în cadrul unor reuniuni cu părțile interesate și cu statele membre. Diferitele puncte de vedere au oferit informații și perspective valoroase care au contribuit la elaborarea evaluării impactului și a propunerii.

Evaluarea inițială a impactului

Evaluarea inițială a impactului pentru propunerea de regulament a fost publicată la 4 noiembrie 2020. Părțile interesate și publicul au fost în măsură să ofere feedback cu privire la inițiativă până la 2 decembrie 2020. S-au primit 132 de răspunsuri, în principal din partea ONG-urilor, a asociațiilor și organizațiilor de afaceri, a organizațiilor de mediu și a publicului.

Consultarea publică

Comisia a organizat o consultare publică online în perioada 11 ianuarie-5 aprilie 2021 și a primit 111 842 de răspunsuri. În cadrul consultării s-au colectat opinii cu privire la principalele aspecte și la abordarea elaborării propunerii Comisiei privind obiectivele obligatorii de refacere. Rezultatele indică un sprijin covârșitor față de obiectivele de refacere obligatorii din punct de vedere juridic: 97 % în favoarea obiectivelor generale de refacere ale UE în toate ecosistemele, 96 % în favoarea obiectivelor pentru fiecare ecosistem sau habitat. Acest lucru demonstrează un sprijin aproape deplin atât față de un obiectiv de refacere general, cât și față de obiective specifice ale UE pentru ecosisteme.

Ateliere de lucru cu părțile interesate

În perioada cuprinsă între sfârșitul anului 2020 și septembrie 2021 au fost organizate cinci ateliere separate cu reprezentanți ai statelor membre și cu părțile interesate. S-au discutat opțiunile de politică și s-au colectat opinii cu privire la opțiunile privind obiectivele de refacere și la modul în care aceste obiective ar trebui puse în aplicare. Atelierele au luat în considerare potențialul impact social, economic și de mediu mai amplu, precum și constatările preliminare ale studiului de sprijin pentru evaluarea impactului.

Obținerea și utilizarea expertizei

Propunerea se bazează pe cele mai recente dovezi științifice. Evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere se bazează pe un studiu elaborat de o echipă de experți externi. Echipa de experți externi a lucrat în strânsă consultare cu Comisia pe parcursul diferitelor etape ale studiului. Comisia a utilizat, de asemenea, multe alte surse de informații pentru a elabora prezenta propunere, în special rezultatele proiectelor de cercetare și inovare ale UE și rapoarte internaționale recunoscute (cum ar fi cele menționate în secțiunea 1).

Agenția Europeană de Mediu și Centrul Comun de Cercetare au furnizat expertiză specifică și au fost implicate îndeaproape în elaborarea prezentei propuneri legislative și în evaluarea impactului care o însoțește. De exemplu, agenția a elaborat informații privind nevoile de refacere pe baza datelor oficiale raportate de statele membre în temeiul articolului 17 din Directiva privind habitatele.

Evaluarea impactului

Propunerea se bazează pe o evaluare a impactului. După soluționarea problemelor ridicate în avizul negativ al Comitetului de control normativ emis la 16 iulie 2021, evaluarea impactului a primit un aviz pozitiv (cu rezerve care au fost luate în considerare) la 28 octombrie 2021.

Evaluarea impactului a analizat următoarele opțiuni de politică:

- (1) Scenariul de referință: această opțiune de politică presupune punerea în aplicare realistă a politicilor din Pactul verde european și din Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030, precum și din alte politici existente relevante – cu excepția obiectivelor de refacere obligatorii din punct de vedere juridic.
- (2) Stabilirea unui obiectiv general obligatoriu din punct de vedere juridic pentru refacerea ecosistemelor: această opțiune stabilește un obiectiv general obligatoriu din punct de vedere juridic clar definit pentru refacerea ecosistemelor. Acest obiectiv este definit ca: până în 2050, un procent din ecosistemele din UE sunt refăcute și menținute în stare bună. Acesta stabilește, de asemenea, obiective intermediare obligatorii din punct de vedere juridic pentru 2030 și 2040.
- (3) Stabilirea unor obiective specifice ecosistemelor obligatorii din punct de vedere juridic: această opțiune stabilește obiective și obligații pentru mai multe ecosisteme, habitate și grupuri de specii care ar trebui refăcute până în 2030, 2040 și 2050. Obiectivele și obligațiile sunt stabilite pentru fiecare dintre principalele tipuri de ecosisteme ale UE și ar fi direct aplicabile la nivelul statelor membre.
- (4) Obiective specifice ecosistemelor obligatorii din punct de vedere juridic, cu un obiectiv general: această opțiune este un hibrid al obiectivelor specifice ecosistemelor din opțiunea 3 și o variație a opțiunii 2, și anume un obiectiv general de a contribui la refacerea continuă, pe termen lung și susținută a biodiversității și rezilienței naturii în zonele terestre și maritime ale Uniunii prin refacerea ecosistemelor și faptul că măsurile de refacere acoperă împreună, până în 2030, cel puțin 20 % din zonele terestre și maritime ale Uniunii și, până în 2050, toate ecosistemele care au nevoie de refacere. Acest lucru oferă un obiectiv general pe care UE ar trebui să îl urmărească, împreună cu un set de obiective și obligații specifice ecosistemelor pentru statele membre.

Opțiunea 4 a fost considerată a fi cea mai bună opțiune de politică, deoarece este opțiunea cea mai eficace, eficientă și coerentă cu politica. Existența unui obiectiv general face ca obiectivele specifice să fie mai ușor de atins, iar riscul de a nu acționa deloc este cel mai scăzut dintre toate opțiunile. În plus, opțiunea reduce riscurile de întârziere a acțiunilor în toate tipurile de ecosisteme, prin luarea cât mai multor măsuri posibile în prezent, atunci când este posibil. Astfel se reduce riscul de amânare a acțiunilor, care ar dăuna mediului, economiei și societății.

Prin urmare, opțiunea preferată permite UE să acționeze de urgență și să înceapă refacerea ecosistemelor pe baza unor obiective care pot fi deja măsurate și monitorizate. În viitor, odată ce vor fi elaborate metode comune de evaluare a stării bune a ecosistemelor UE, prin

modificarea regulamentului se pot stabili obiective suplimentare bazate pe aceste metode comune.

Această opțiune preferată pentru propunerea legislativă va asigura faptul că UE își poate atinge obiectivele de refacere a ecosistemelor în perioada propusă și într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor. Beneficiile depășesc costurile pentru fiecare dintre principalele tipuri de ecosisteme. De exemplu, pentru zonele umede interioare și de coastă, se estimează că numai beneficiile monetizate ale stocării carbonului depășesc deja costurile estimate ale refacerii ecosistemelor. Dacă sunt incluse estimări ale altor servicii ecosistemice, raportul beneficii-costuri este chiar mai mare. În ansamblu, beneficiile refacerii turbăriilor, mlaștinilor, pădurilor, landelor și tufărișurilor, pajiștilor, râurilor, lacurilor și habitatelor aluvionare din anexa I pot fi estimate la aproximativ 1 860 de miliarde EUR (cu costuri estimate de ordinul a 154 de miliarde EUR).

Se estimează, de asemenea, beneficii semnificative pentru ecosistemele marine și urbane, păduri, agroecosisteme și pentru refacerea polenizatorilor. De exemplu, valoarea polenizării culturilor de către insecte a fost estimată la aproximativ 5 miliarde EUR pe an în UE. În plus, există multe alte beneficii, inclusiv controlul biologic al dăunătorilor și îmbunătățirea generală a biodiversității.

Pe baza evaluării impactului de mediu, social și economic, se poate deduce că anumite grupuri de părți interesate pot fi inițial afectate mai mult decât altele. Prin urmare, regulamentul prevede ca statele membre, în cadrul planurilor lor naționale de refacere, să asigure participarea publicului și să definească modul în care vor fi luate în considerare nevoile comunităților locale și ale părților interesate.

Resursele căutate de statele membre pentru a-și atinge obiectivele de refacere pot proveni din surse UE, din finanțare națională și din surse private. Impactul asupra bugetului statelor membre va depinde de nevoile de refacere și de punerea în aplicare a măsurilor de refacere asociate. Aceste costuri pot fi reduse prin obținerea de finanțare din surse UE sau private. De exemplu, o gamă largă de fonduri ale UE sunt disponibile pentru refacere și se preconizează că Regulamentul privind taxonomia⁴¹ va facilita utilizarea pe scară mai largă a fondurilor private. De asemenea, vor fi necesare resurse pentru elaborarea planurilor naționale de refacere, inclusiv pentru etapele de consultare și monitorizare.

În ceea ce privește raportarea, propunerea reduce la minimum sarcina administrativă prin utilizarea deplină a cerințelor de raportare existente și a potențialului de digitalizare a acestor procese. În plus, eficiența și reducerea costurilor pot fi îmbunătățite în mod semnificativ prin maximizarea utilizării noilor tehnologii, cum ar fi teledetecția, produsele și serviciile prin satelit Copernicus, sistemele de informații geografice, senzorii și dispozitivele *in situ*, analiza și prelucrarea datelor, precum și inteligența artificială. Aceste tehnologii sporesc viteza, eficacitatea și coerența proceselor multiple de monitorizare și raportare.

Propunerea se abate ușor de la opțiunea 4, deoarece unele obiective potențiale pentru sol vor fi acoperite într-o etapă ulterioară în cadrul unei legislații separate, astfel cum s-a anunțat în strategia UE privind solul.

⁴¹ Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).

Adecvarea reglementărilor și simplificare

În conformitate cu angajamentul Comisiei pentru o mai bună legislație, propunerea a fost elaborată în mod integrat și s-a bazat pe principiul transparenței și pe implicarea permanentă a părților interesate. În conformitate cu abordarea bazată pe principiul numărului constant, a fost analizat impactul administrativ. Costurile administrative vor fi suportate în principal de UE și de administrațiile publice din statele membre. Acest lucru ar include costurile pentru supravegherea ecosistemelor, elaborarea planurilor naționale de refacere, administrarea și monitorizarea ecosistemelor selectate pentru refacere și raportarea. În evaluarea impactului, aceste costuri administrative au fost estimate la 14 miliarde EUR până în 2050.

Drepturile fundamentale

Propunerea respectă drepturile fundamentale și este conformă în special cu principiile recunoscute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Aceasta contribuie la dreptul la un nivel înalt de protecție a mediului și la îmbunătățirea calității mediului, în conformitate cu principiul dezvoltării durabile prevăzut la articolul 37 din cartă.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Punerea în aplicare a propunerii va necesita resurse umane în cadrul Comisiei, astfel cum se specifică în fișa financiară legislativă anexată. Se preconizează că implicațiile în materie de resurse umane pentru Comisie vor fi puse în aplicare în cadrul alocărilor sale existente.

Punerea în aplicare va necesita, de asemenea, sprijin din partea Agenției Europene de Mediu, pentru care vor fi necesare resurse suplimentare, astfel cum se subliniază în fișa financiară.

Prezenta propunere include articole care oferă detalii cu privire la acțiunile suplimentare care vor fi necesare pentru punerea în aplicare a regulamentului, inclusiv o împuternicire de a adopta acte delegate sau de punere în aplicare (de exemplu, pentru a elabora un format uniform pentru planurile naționale de refacere sau pentru a revizui anexele).

Fișa financiară inclusă în prezenta propunere prezintă implicațiile bugetare detaliate și resursele umane și administrative necesare.

5. ALTE ELEMENTE

Planuri de punere în aplicare și modalități de monitorizare, evaluare și raportare

Conformitatea și asigurarea respectării legii vor fi monitorizate prin:

- informații furnizate de statele membre cu privire la progresele înregistrate în îndeplinirea obiectivelor și a obligațiilor stabilite în propunere;
- punerea în aplicare a măsurilor de refacere prevăzute în planurile naționale de refacere ale statelor membre;
- tendințe ale zonelor refăcute.

Comisia va elabora rapoarte intermediare pe baza informațiilor furnizate de statele membre, precum și a altor date colectate de Comisie (de exemplu, de la serviciile prin satelit Copernicus).

Aplicarea regulamentului va fi revizuită până în 2035 pentru a se asigura că obiectivele sale sunt îndeplinite și că are impactul scontat.

Regulamentul va fi modificat atunci când va fi necesar, de exemplu pentru a introduce obiective de refacere suplimentare obligatorii din punct de vedere juridic pentru ecosisteme, pe baza unor noi metode de evaluare a stării acestor ecosisteme.

Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii

Obiectivul general este descris la **articolul 1**: de a contribui la refacerea continuă, pe termen lung și susținută a biodiversității și rezilienței naturii în zonele terestre și maritime ale UE prin refacerea ecosistemelor. Articolul stabilește un cadru în care statele membre vor pune în aplicare măsuri de refacere care să acopere împreună cel puțin 20 % din zonele terestre și maritime ale UE până în 2030 și toate ecosistemele care au nevoie de refacere până în 2050. Acest lucru se bazează pe ambiția principală stabilită în strategia privind biodiversitatea, și anume ca, până în 2050, toate ecosistemele să fie refăcute, reziliente și protejate în mod adecvat și, ca obiectiv intermediar, biodiversitatea Europei să fie pe calea redresării până în 2030. Este recunoscut faptul că refacerea naturii va contribui în mod semnificativ la obiectivele UE de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la acestea, la prevenirea și atenuarea impactului dezastrelor naturale, precum și la angajamentele internaționale ale UE.

Abordarea utilizată pentru cadrul descris la articolul 1 constă în a se baza mai întâi pe tipurile de habitate protejate în temeiul Directivei privind habitatele pentru care există deja metode de determinare a stării bune. Prin urmare, pot fi stabilite obiective de refacere pentru habitatele respective pe baza metodelor respective.

Articolul 4 stabilește obiective de refacere pentru ecosistemele terestre, de coastă și de apă dulce, iar **articolul 5** stabilește obiective de refacere pentru ecosistemele marine (care includ și alte zone marine, pe lângă cele care intră sub incidența Directivei privind habitatele). Aceste obiective vizează refacerea și restabilirea zonelor, precum și refacerea habitatelor speciilor. Refacerea se corelează cu protecția și întreținerea, astfel încât atât articolul 4, cât și articolul 5 prevăd obligația de a se asigura că starea ecosistemelor nu se deteriorează înainte sau după refacere.

Pentru tipurile de habitate sau ecosistemele care nu intră sub incidența Directivei privind habitatele, starea bună nu este încă definită. Cu toate acestea, alte obligații și obiective specifice care vor necesita măsuri suplimentare de refacere sunt prevăzute la **articolele 6-10**.

Articolul 6 stabilește obiective pentru asigurarea faptului că nu se vor înregistra pierderi nete și pentru creșterea numărului de spații urbane verzi în orașe, orașe mici și suburbii. Asigurarea unui nivel minim de acoperire cu arbori și integrarea spațiilor verzi în clădirile noi și cele existente și în proiectele de infrastructură contribuie la atingerea acestor obiective. Spațiile verzi și acoperirea cu arbori sunt elemente esențiale ale infrastructurii verzi urbane, iar persoanele care locuiesc în orașe, orașe mici și suburbii beneficiază de acestea din punct de vedere ecologic, social și economic.

Articolul 7 stabilește obligații de eliminare a barierelor fluviale. Articolul va contribui la conectivitatea longitudinală și laterală naturală a râurilor și la obiectivul UE de a avea 25 000 km de râuri cu curgere liberă. Acest lucru va contribui, de asemenea, la refacerea zonelor fluviale și a zonelor inundabile.

Articolul 8 stabilește obligația de a inversa declinul polenizatorilor și de a realiza o tendință crescătoare a populațiilor de polenizatori până la atingerea unor niveluri satisfăcătoare. Aceasta se va baza pe o metodă de monitorizare a polenizatorilor care va fi stabilită.

Pentru a îmbunătăți biodiversitatea ecosistemelor agricole și forestiere, **articolele 9 și 10** stabilesc obligații pentru fiecare stat membru în parte de a obține o tendință de creștere a unui set de indicatori care sunt deosebit de importanți pentru biodiversitatea ecosistemelor respective.

Obiectivele și obligațiile de refacere prevăzute la articolele 6-10 completează obiectivele stabilite la articolele 4 și 5 și, prin urmare, vor avea un efect și asupra zonelor acoperite de tipurile de habitate protejate în temeiul Directivei privind habitatele.

Articolele 11 și 12 descriu cerințele pentru planurile naționale de refacere ale statelor membre. Măsurile de refacere ar trebui planificate strategic, astfel încât să contribuie cât mai eficient posibil la refacerea naturii în întreaga UE și la atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea. Este important ca statele membre să își elaboreze planurile naționale de refacere pe baza celor mai bune și mai recente dovezi științifice disponibile.

Articolele 13, 14 și 15 precizează că statele membre trebuie să prezinte Comisiei, spre evaluare, planurile naționale de refacere și că vor trebui să răspundă observațiilor Comisiei înainte de adoptarea planurilor. De asemenea, este descris un proces de examinare și revizuire periodică a planurilor naționale de refacere.

Articolele 17 și 18 conțin cerințe de monitorizare și raportare.

Articolul 19 conține dispoziții de modificare a anexelor la regulament.

Articolele 20 și 21 stabilesc condițiile pentru adoptarea de către Comisie a actelor delegate și a actelor de punere în aplicare.

Articolul 22 prevede o revizuire a regulamentului până la 31 decembrie 2035.

Articolul 23 prevede intrarea în vigoare și aplicarea regulamentului.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind refacerea naturii

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 192 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁴²,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Este necesar să se stabilească norme la nivelul Uniunii cu privire la refacerea ecosistemelor pentru a asigura refacerea biodiversității și a rezilienței naturii pe întreg teritoriul Uniunii. Refacerea ecosistemelor contribuie, de asemenea, la îndeplinirea obiectivelor Uniunii de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la acestea.
- (2) Pactul verde european⁴³ a stabilit o foaie de parcurs ambițioasă pentru a transforma Uniunea într-o societate echitabilă și prosperă, cu o economie modernă, competitivă și eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor, care urmărește să protejeze, să conserve și să consolideze capitalul natural al Uniunii și să protejeze sănătatea și bunăstarea cetățenilor împotriva riscurilor legate de mediu și a impacturilor aferente. Ca parte a Pactului verde european, Comisia a adoptat o strategie a UE privind biodiversitatea pentru 2030⁴⁴.
- (3) Uniunea și statele membre, în calitate de părți la Convenția privind diversitatea biologică, aprobată prin Decizia 93/626/CEE⁴⁵ a Consiliului, s-au angajat să respecte viziunea strategică pe termen lung adoptată de Conferința părților în 2010 prin Decizia

⁴² JO C , , p. .

⁴³ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Pactul verde european, 11.12.2019 [COM(2019) 640 final/3].

⁴⁴ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 Readucerea naturii în viețile noastre, 20.5.2020, COM(2020) 380 final.

⁴⁵ Decizia 93/626/CEE a Consiliului din 25 octombrie 1993 privind încheierea Convenției privind diversitatea biologică (JO L 309, 13.12.1993, p. 1).

X/2 privind Planul strategic pentru biodiversitate 2011-2020⁴⁶, conform căreia, până în 2050, biodiversitatea este valorificată, conservată, refăcută și înțelept utilizată, menținând serviciile ecosistemice, susținând o planetă sănătoasă și aducând beneficii esențiale pentru toți oamenii.

- (4) [spațiu rezervat pentru obiectivul de refacere al noului cadru global pentru biodiversitate care urmează să fie convenit în cadrul COP 15 al CBD]
- (5) Obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU⁴⁷, în special obiectivele 14.2, 15.1, 15.2 și 15.3, se referă la necesitatea de a asigura conservarea, refacerea și utilizarea durabilă a ecosistemelor terestre și interioare de apă dulce și a serviciilor aferente, în special a pădurilor, a zonelor umede, a munților și a terenurilor aride.
- (6) Într-o rezoluție din 1 martie 2019⁴⁸, Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a proclamat deceniul 2021-2030 al ONU privind refacerea ecosistemelor, cu scopul de a sprijini și de a intensifica eforturile de prevenire, stopare și inversare a degradării ecosistemelor la nivel mondial și de a sensibiliza publicul cu privire la importanța refacerii ecosistemelor.
- (7) Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 urmărește să garanteze că biodiversitatea Europei va fi adusă pe calea redresării până în 2030, în beneficiul oamenilor, al planetei, al climei și al economiei noastre. Aceasta stabilește un plan ambițios al UE de refacere a naturii, cu o serie de angajamente-cheie, inclusiv un angajament de a prezenta o propunere de obiective ale UE de refacere a naturii, obligatorii din punct de vedere juridic, pentru refacerea ecosistemelor degradate, în special a celor cu cel mai mare potențial de captare și stocare a dioxidului de carbon și de prevenire și reducere a impactului dezastrelor naturale.
- (8) În rezoluția din 9 iunie 2021⁴⁹, Parlamentul European a salutat cu entuziasm angajamentul de a elabora o propunere legislativă cu obiective obligatorii de refacere a naturii și, în plus, a considerat că, pe lângă un obiectiv general de refacere, ar trebui incluse obiective de refacere specifice ecosistemelor, habitatelor și speciilor, care să acopere pădurile, pajiștile, zonele umede, turbăriile, polenizatorii, râurile cu curgere liberă, zonele de coastă și ecosistemele marine.
- (9) În concluziile din 23 octombrie 2020⁵⁰, Consiliul a recunoscut că prevenirea declinului ulterior al stării actuale a biodiversității și a naturii va fi esențială, dar nu suficientă pentru a readuce natura în viața noastră. Consiliul a reafirmat că este nevoie de mai multă ambiție în ceea ce privește refacerea naturii, astfel cum s-a propus în noul plan al UE de refacere a naturii, care include măsuri de protejare și refacere a biodiversității în afara zonelor protejate. De asemenea, Consiliul a declarat că așteaptă o propunere de obiective obligatorii din punct de vedere juridic pentru refacerea naturii, sub rezerva unei evaluări a impactului.
- (10) Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 stabilește un angajament de a proteja în mod legal, în Uniune, cel puțin 30 % din uscat, inclusiv apele interioare, și 30 % din

⁴⁶ <https://www.cbd.int/decision/cop/?id=12268>.

⁴⁷ [Conferința Organizației Națiunilor Unite privind dezvoltarea durabilă – „17 Goals to Transform Our World”](#) (17 obiective pentru transformarea lumii în care trăim).

⁴⁸ Rezoluția 73/284 din 1 martie 2019 privind Deceniul Națiunilor Unite pentru refacerea ecosistemelor (2021-2030).

⁴⁹ Rezoluția Parlamentului European din 9 iunie 2021 referitoare la Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030: Readucerea naturii în viața noastră [2020/2273(INI)].

⁵⁰ Concluziile Consiliului privind biodiversitatea – nevoia urgentă de acțiune, 12210/20.

mare, din care cel puțin o treime ar trebui să facă obiectul unei protecții stricte, inclusiv toate pădurile primare și seculare rămase. În cadrul criteriilor și orientărilor pentru desemnarea de către statele membre⁵¹ a unor zone protejate suplimentare (denumite în continuare „criteriile și orientările”), elaborate de Comisie în cooperare cu statele membre și cu părțile interesate, se subliniază că, în cazul în care zonele refăcute respectă sau se preconizează că vor respecta, odată ce refacerea își va produce efectul deplin, criteriile pentru zonele protejate, respectivele zone refăcute ar trebui, de asemenea, să contribuie la îndeplinirea obiectivelor Uniunii privind zonele protejate. Criteriile și orientările subliniază, de asemenea, că zonele protejate pot aduce o contribuție importantă la obiectivele de refacere din Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030, prin crearea condițiilor pentru ca eforturile de refacere să se finalizeze cu succes. Acest lucru este valabil în special pentru zonele care se pot redresa în mod natural prin oprirea sau limitarea unora dintre presiunile exercitate de activitățile umane. Plasarea acestor zone, inclusiv cele din mediul marin, sub o protecție strictă, va fi, în unele cazuri, suficientă pentru a duce la redresarea valorilor naturale pe care le găzduiesc. În plus, în cadrul criteriilor și orientărilor se subliniază că toate statele membre au obligația să contribuie la atingerea obiectivelor Uniunii privind zonele protejate prevăzute în Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030, într-o măsură proporțională cu valorile naturale pe care le găzduiesc și cu potențialul pe care îl au pentru refacerea naturii.

- (11) Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 stabilește un obiectiv de a se asigura că nu există nicio deteriorare a tendințelor de conservare sau a stării habitatelor și speciilor protejate și că cel puțin 30 % din speciile și habitatele care nu sunt în prezent într-un stadiu corespunzător de conservare vor face parte din această categorie sau vor manifesta o puternică tendință pozitivă de a se încadra în această categorie până în 2030. Orientările⁵² elaborate de Comisie în cooperare cu statele membre și cu părțile interesate pentru a sprijini îndeplinirea acestor obiective subliniază că este probabil să fie necesare eforturi de întreținere și refacere pentru majoritatea habitatelor și speciilor respective, fie prin stoparea tendințelor negative actuale ale acestora până în 2030, fie prin menținerea tendințelor actuale stabile sau de îmbunătățire, fie prin prevenirea declinului habitatelor și al speciilor cu un stadiu corespunzător de conservare. În cadrul orientărilor se subliniază, de asemenea, că aceste eforturi de refacere trebuie, în primul rând, să fie planificate, puse în aplicare și coordonate la nivel național sau regional și că, la selectarea și stabilirea priorității speciilor și habitatelor care urmează să fie îmbunătățite până în 2030, trebuie să se urmărească realizarea de sinergii cu alte obiective ale Uniunii și internaționale, în special cu obiectivele de politică în materie de mediu sau climă.
- (12) În raportul Comisiei privind starea naturii din 2020⁵³ s-a constatat că Uniunea nu a reușit încă să oprească declinul speciilor și al tipurilor de habitate protejate de interes pentru conservare în cadrul UE. Acest declin este cauzat în principal de abandonarea agriculturii extensive, de intensificarea practicilor de gestionare, de modificarea regimurilor hidrologice, de urbanizare și poluare, precum și de activitățile forestiere

⁵¹ Document de lucru al serviciilor Comisiei „Criteria and guidance for protected areas designations” (Criterii și orientări privind desemnările de zone protejate) [SWD(2022) 23 final].

⁵² Disponibile la [Circabc \(europa.eu\)](https://circabc.europa.eu) [A se completa trimiterea].

⁵³ Raport al Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Comitetul Economic și Social European „Starea naturii în Uniunea Europeană Raport referitor la stadiul speciilor și al tipurilor de habitat protejate de Directiva privind păsările și Directiva privind habitatele și la tendințele observate în perioada 2013-2018”, COM/2020/635 final.

nesustenabile și de exploatarea speciilor. În plus, speciile alogene invazive și schimbările climatice reprezintă amenințări majore și în creștere pentru flora și fauna indigenă din Uniune.

- (13) Este oportun să se stabilească un obiectiv general pentru refacerea ecosistemelor pentru a stimula transformarea economică și societală, crearea de locuri de muncă de înaltă calitate și creșterea durabilă. Ecosistemele bogate în biodiversitate, cum ar fi zonele umede, apele dulci, pădurile, precum și ecosistemele agricole, cu vegetație rară, marine, de coastă și urbane furnizează, dacă sunt în stare bună, o serie de servicii ecosistemice esențiale, iar beneficiile readucerii ecosistemelor degradate la o stare bună în toate zonele terestre și maritime depășesc cu mult costurile refacerii. Aceste servicii contribuie la o gamă largă de beneficii socioeconomice, în funcție de caracteristicile economice, sociale, culturale, regionale și locale.
- (14) Comisia pentru statistică a Organizației Națiunilor Unite a adoptat Sistemul de conturi economice și de mediu – contabilitatea ecosistemică (SEEA EA)⁵⁴ în cadrul celei de a 52-a sesiuni din martie 2021. SEEA EA constituie un cadru statistic integrat și cuprinzător pentru organizarea datelor privind habitatele și peisajele, pentru măsurarea amplitudinii, a stării și a serviciilor ecosistemelor, pentru urmărirea schimbărilor intervenite în valorile ecosistemelor și pentru corelarea acestor informații cu activitatea economică și cu alte activități umane.
- (15) Asigurarea unor ecosisteme bogate în biodiversitate și combaterea schimbărilor climatice sunt legate în mod intrinsec. Natura și soluțiile bazate pe natură, inclusiv stocurile și absorbția naturală de carbon, sunt fundamentale pentru combaterea crizei climatice. În același timp, criza climatică este deja un factor determinant al schimbării ecosistemelor terestre și marine, iar Uniunea trebuie să se pregătească pentru creșterea intensității, a frecvenței și a amplitudinii efectelor sale. Raportul special al Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC)⁵⁵ referitor la impactul încălzirii globale cu 1,5 °C a subliniat că unele efecte pot fi de lungă durată sau ireversibile. În cel de al șaselea raport de evaluare al IPCC⁵⁶ se afirmă că refacerea ecosistemelor va juca un rol fundamental pentru a contribui la combaterea schimbărilor climatice și, de asemenea, pentru reducerea riscurilor la adresa securității alimentare. În Raportul său de evaluare globală privind biodiversitatea și serviciile ecosistemice pentru 2019⁵⁷, Platforma interguvernamentală științifico-politică privind biodiversitatea și serviciile ecosistemice (IPBES) a considerat schimbările climatice drept un factor-cheie al schimbării naturii și preconiza că impactul acestora va crește

⁵⁴ https://seea.un.org/sites/seea.un.org/files/documents/EA/seea_ea_white_cover_final.pdf.

⁵⁵ Grupul interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC): Raport special referitor la impactul încălzirii globale cu 1,5 °C și direcțiile conexe de evoluție a emisiilor de gaze cu efect de seră la nivel mondial, în contextul consolidării răspunsului mondial la amenințarea reprezentată de schimbările climatice, al dezvoltării durabile și al eforturilor de eradicare a sărăciei [Masson-Delmotte, V., P. Zhai, H.-O. Pörtner, D. Roberts, J. Skea, P.R. Shukla, A. Pirani, W. Moufouma-Okia, C. Péan, R. Pidcock, S. Connors, J.B.R. Matthews, Y. Chen, X. Zhou, M.I. Gomis, E. Lonnoy, T. Maycock, M. Tignor și T. Waterfield (eds.)] <https://www.ipcc.ch/sr15/>.

⁵⁶ [Climate Change 2022: Impacts, Adaptation and Vulnerability | Schimbări climatice 2022: efecte, adaptare și vulnerabilitate \(ipcc.ch\)](https://www.ipcc.ch/sr15/).

⁵⁷ IPBES (2019): „Global assessment report on biodiversity and ecosystem services of the Intergovernmental Science-Policy Platform on Biodiversity and Ecosystem Services” (Raportul global de evaluare privind biodiversitatea și serviciile ecosistemice al Platformei interguvernamentale științifico-politice privind biodiversitatea și serviciile ecosistemice). E. S. Brondizio, J. Settele, S. Díaz și H. T. Ngo (editori). Secretariatul IPBES, Bonn, Germania. 1 148 de pagini. <https://doi.org/10.5281/zenodo.3831673>.

în următoarele decenii, depășind, în unele cazuri, impactul altor factori determinanți ai schimbării ecosistemelor, cum ar fi schimbările în utilizarea terenurilor și a mării.

- (16) Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁸ stabilește un obiectiv obligatoriu de realizare a neutralității climatice în Uniune până în 2050 și de atingere a unui nivel de emisii negative după această dată, precum și de a acorda prioritate reducerii rapide și previzibile a emisiilor și, totodată, sporirii absorbțiilor de către absorbanții naturali. Refacerea ecosistemelor poate contribui în mod semnificativ la menținerea, gestionarea și consolidarea absorbanților naturali și la creșterea biodiversității, combătând, în același timp, schimbările climatice. Regulamentul (UE) 2021/1119 impune, de asemenea, instituțiilor relevante ale Uniunii și statelor membre să asigure progrese continue în ceea ce privește sporirea capacității de adaptare, consolidarea rezilienței și reducerea vulnerabilității la schimbările climatice. Acesta impune, de asemenea, ca statele membre să integreze adaptarea în toate domeniile de politică și să promoveze soluțiile bazate pe natură⁵⁹ și adaptarea bazată pe ecosisteme.
- (17) Comunicarea Comisiei privind adaptarea la schimbările climatice din 2021⁶⁰ subliniază necesitatea de a promova soluții bazate pe natură și recunoaște că adaptarea la schimbările climatice într-un mod eficient din punctul de vedere al costurilor poate fi realizată prin protejarea și refacerea zonelor umede și a turbăriilor, precum și a ecosistemelor costiere și marine, prin dezvoltarea de spații verzi urbane, prin instalarea de acoperișuri și pereți verzi și prin promovarea și gestionarea durabilă a pădurilor și a terenurilor agricole. Existența unui număr mai mare de ecosisteme bogate în biodiversitate conduce la o reziliență mai mare la schimbările climatice și oferă forme mai eficace de reducere a riscurilor de dezastre și de prevenire a acestora.
- (18) Politica Uniunii în domeniul climei este în curs de revizuire pentru a urma calea propusă în Regulamentul (UE) 2021/1119 de reducere a emisiilor nete cu cel puțin 55 % până în 2030, comparativ cu 1990. În special, propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentelor (UE) 2018/841 și (UE) 2018/1999⁶¹ urmărește să consolideze contribuția sectorului terenurilor la nivelul global de ambiție în materie de climă pentru 2030 și aliniază obiectivele în ceea ce privește contabilizarea emisiilor și a absorbțiilor din sectorul

⁵⁸ Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 („Legea europeană a climei”) (JO L 243, 9.7.2021, p. 1).

⁵⁹ Soluțiile bazate pe natură sunt soluții inspirate și sprijinite de natură, care sunt eficiente din punctul de vedere al costurilor, oferă simultan beneficii de mediu, sociale și economice și contribuie la consolidarea rezilienței. Aceste soluții aduc într-o mai mare măsură și în mod mai diversificat natura, precum și elementele și procesele naturale în orașe, în peisajele terestre și marine, prin intervenții sistemice adaptate la realitatea locală și eficiente din punctul de vedere al resurselor. Prin urmare, soluțiile bazate pe natură trebuie să fie benefice pentru biodiversitate și să sprijine furnizarea unei serii de servicii ecosistemice.

⁶⁰ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor. Construirea unei Europe reziliente la schimbările climatice – Noua strategie a UE privind adaptarea la schimbările climatice [COM(2021) 82 final].

⁶¹ Propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) 2018/841 în ceea ce privește domeniul de aplicare, simplificarea normelor de conformitate, stabilirea obiectivelor statelor membre pentru 2030 și angajamentul de a atinge în mod colectiv obiectivul de neutralitate climatică până în 2035 în sectorul exploatării terenurilor, al silviculturii și al agriculturii și a Regulamentului (UE) 2018/1999 în ceea ce privește îmbunătățirea monitorizării, a raportării, a urmăririi progreselor și a revizuirii (COM/2021/554 final).

exploatării terenurilor, schimbării destinației terenurilor și silviculturii (denumit în continuare „LULUCF”) la inițiativele de politică conexe în materie de biodiversitate. Propunerea respectivă subliniază necesitatea de a proteja și a îmbunătăți absorbțiile de carbon bazate pe natură, de a îmbunătăți reziliența ecosistemelor la schimbările climatice, de a reface terenurile degradate și ecosistemele, precum și de a reumidifica turbăriile. Aceasta urmărește, de asemenea, să îmbunătățească monitorizarea și raportarea emisiilor și absorbțiilor de gaze cu efect de seră ale terenurilor care fac obiectul protecției și al refacerii. În acest context, este important ca ecosistemele din toate categoriile de terenuri, inclusiv pădurile, pajiștile, terenurile cultivate și zonele umede, să fie în stare bună pentru a putea capta și stoca în mod eficace carbonul.

- (19) Evoluțiile geopolitice au subliniat și mai mult necesitatea de a proteja reziliența sistemelor alimentare⁶². A fost demonstrat că refacerea ecosistemelor agricole are un impact pozitiv asupra productivității alimentare pe termen lung, iar refacerea naturii acționează ca o poliță de asigurare pentru a garanta sustenabilitatea și reziliența pe termen lung a UE.
- (20) În raportul final al Conferinței privind viitorul Europei, cetățenii solicită Uniunii să protejeze și să reface biodiversitatea, peisajul și oceanele, să elimine poluarea și să promoveze cunoașterea, sensibilizarea, educația și dialogurile privind mediul, schimbările climatice, utilizarea energiei și durabilitatea⁶³.
- (21) Refacerea ecosistemelor, împreună cu eforturile de reducere a comerțului cu specii sălbatice și a consumului acestora, va contribui, de asemenea, la prevenirea și consolidarea rezilienței la posibile boli transmisibile viitoare cu potențial zoonotic, reducând astfel riscurile de epidemii și pandemii, și va contribui la sprijinirea eforturilor depuse la nivelul UE și la nivel mondial pentru aplicarea abordării „O singură sănătate”, care recunoaște legătura intrinsecă dintre sănătatea umană, sănătatea animalelor și o natură sănătoasă și rezilientă.
- (22) Solurile fac parte integrantă din ecosistemele terestre. Comunicarea Comisiei din 2021 intitulată „Strategia UE privind solul pentru 2030”⁶⁴ subliniază necesitatea de a reface solurile degradate și de a spori biodiversitatea solului.
- (23) Directiva 92/43/CEE a Consiliului⁶⁵ și Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁶⁶ urmăresc să asigure protecția, conservarea și supraviețuirea pe termen lung a celor mai valoroase și amenințate specii și habitate din Europa, precum și a ecosistemelor din care fac parte. Rețeaua Natura 2000, care a fost creată în 1992 și care este cea mai mare rețea coordonată de zone protejate din lume, este instrumentul-cheie de punere în aplicare a obiectivelor acestor două directive.

⁶² Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Garantarea securității alimentare și consolidarea rezilienței sistemelor alimentare, COM(2022) 133 final.

⁶³ *Conferința privind viitorul Europei – Raport privind rezultatul final*, mai 2022, propunerea 2 (1, 4, 5), p. 44, și propunerea 6 (6), p. 48.

⁶⁴ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor. Strategia UE privind solul pentru 2030 Valorificarea beneficiilor solurilor sănătoase pentru ființele umane, alimentație, natură și climă (COM/2021/699 final).

⁶⁵ Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, 22.7.1992, p. 7).

⁶⁶ Directiva 2009/147/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind conservarea păsărilor sălbatice (JO L 20, 26.1.2010, p. 7).

- (24) Există deja un cadru și orientări⁶⁷ pentru a determina starea bună a tipurilor de habitate protejate în temeiul Directivei 92/43/CEE și pentru a determina o calitate și o cantitate suficiente ale habitatelor speciilor care intră în domeniul de aplicare al directivei respective. Obiectivele de refacere pentru tipurile de habitate și habitatele speciilor respective pot fi stabilite pe baza cadrului și a orientărilor respective. Cu toate acestea, o astfel de refacere nu va fi suficientă pentru a inversa declinul biodiversității și pentru a reface toate ecosistemele. Prin urmare, ar trebui stabilite obligații suplimentare pe baza unor indicatori specifici pentru a spori biodiversitatea la scara ecosistemelor mai largi.
- (25) Pe baza Directivelor 92/43/CEE și 2009/147/CE și pentru a sprijini realizarea obiectivelor stabilite în directivele respective, statele membre ar trebui să instituie măsuri de refacere pentru a asigura refacerea habitatelor și a speciilor protejate, inclusiv a păsărilor sălbatice, din zonele Uniunii, inclusiv în zonele care nu fac parte din rețeaua Natura 2000.
- (26) Directiva 92/43/CEE are drept scop menținerea și readucerea la un stadiu corespunzător de conservare a habitatelor naturale și a speciilor de floră și faună sălbatică de interes pentru Uniune. Cu toate acestea, directiva menționată nu stabilește un termen limită pentru atingerea acestui obiectiv. În mod similar, Directiva 2009/147/CE nu stabilește un termen-limită pentru refacerea populațiilor de păsări din Uniune.
- (27) Prin urmare, ar trebui stabilite termene-limită pentru punerea în aplicare a măsurilor de refacere în interiorul și în afara siturilor Natura 2000, în vederea îmbunătățirii treptate a stării tipurilor de habitate protejate în întreaga Uniune, precum și în vederea restabilirii acestora până la atingerea suprafeței de referință favorabile necesare pentru obținerea unui stadiu corespunzător de conservare a acestor tipuri de habitate în Uniune. Pentru a oferi statelor membre flexibilitatea necesară pentru a pune în aplicare eforturi de refacere la scară largă, este oportun să se grupeze tipurile de habitate în funcție de ecosistemul din care fac parte și să se stabilească obiective cu termene precise și cuantificate în funcție de suprafață pentru grupurile de tipuri de habitate. Acest lucru va permite statelor membre să aleagă habitatele pe care le vor reface mai întâi în cadrul grupului.
- (28) Ar trebui stabilite cerințe similare pentru habitatele speciilor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/43/CEE și pentru habitatele păsărilor sălbatice care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2009/147/CE, acordând o atenție deosebită conectivității necesare între ambele habitate pentru ca populațiile de specii să prospere.
- (29) Este necesar ca măsurile de refacere a tipurilor de habitate să fie adecvate și corespunzătoare pentru a ajunge la o stare bună și la suprafețele de referință favorabile cât mai curând posibil, în vederea obținerii unui stadiu corespunzător de conservare al acestora. Este important ca măsurile de refacere să fie cele necesare pentru atingerea obiectivelor cu termene precise și cuantificate în funcție de suprafață. De asemenea, este necesar ca măsurile de refacere a habitatelor speciilor să fie adecvate și corespunzătoare pentru a ajunge la un nivel suficient de calitate și de cantitate cât mai

⁶⁷ DG Mediu. 2017, „Reporting under Article 17 of the Habitats Directive: Explanatory notes and guidelines for the period 2013-2018” (Raportarea în temeiul articolului 17 din Directiva privind habitatele: Note explicative și orientări pentru perioada 2013-2018) și DG Mediu 2013, „Interpretation manual of European Union habitats Eur 28” (Manualul de interpretare a habitatelor din Uniunea Europeană Eur 28).

curând posibil, în vederea obținerii unui stadiu corespunzător de conservare al speciilor.

- (30) Este important să se asigure faptul că măsurile de refacere instituite în temeiul prezentului regulament produc îmbunătățiri concrete și măsurabile ale stării ecosistemelor, atât la nivelul zonelor individuale care fac obiectul refacerii, cât și la nivel național și la nivelul Uniunii.
- (31) Pentru a se asigura faptul că măsurile de refacere sunt eficiente și că rezultatele acestora pot fi măsurate în timp, este esențial ca zonele care fac obiectul unor astfel de măsuri de refacere, în vederea îmbunătățirii stării habitatelor care intră în domeniul de aplicare al anexei I la Directiva 92/43/CEE, a restabilirii habitatelor respective și a îmbunătățirii conectivității acestora, să prezinte o îmbunătățire continuă până la atingerea unei stări bune.
- (32) De asemenea, este esențial ca zonele care fac obiectul măsurilor de refacere în vederea îmbunătățirii calității și cantității habitatelor speciilor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/43/CEE, precum și ale habitatelor păsărilor sălbatice care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2009/147/CE să prezinte o îmbunătățire continuă pentru a contribui la atingerea unui nivel suficient de calitate și cantitate ale habitatelor acestor specii.
- (33) Este important să se asigure o creștere treptată a suprafețelor acoperite de tipurile de habitate care intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/43/CEE și care se află în stare bună pe întreg teritoriul statelor membre și al Uniunii în ansamblu, până când se atinge suprafața de referință favorabilă pentru fiecare tip de habitat și cel puțin 90 % la nivelul statelor membre din zona respectivă se află în stare bună, astfel încât să se permită acestor tipuri de habitate din Uniune să obțină un stadiu corespunzător de conservare.
- (34) Este important să se asigure o creștere treptată a calității și cantității habitatelor speciilor care intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/43/CEE, precum și ale habitatelor păsărilor sălbatice care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2009/147/CE, pe teritoriul statelor membre și, în cele din urmă, al Uniunii, până când acest lucru este suficient pentru a asigura supraviețuirea pe termen lung a acestor specii.
- (35) Este important ca zonele acoperite de tipurile de habitate care intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament să nu se deterioreze în comparație cu situația actuală, având în vedere nevoile actuale de refacere și necesitatea de a nu crește și mai mult nevoile de refacere în viitor. Cu toate acestea, este oportun să se ia în considerare posibilitatea unui caz de forță majoră, care ar putea duce la deteriorarea zonelor acoperite de aceste tipuri de habitate, precum și a unor transformări inevitabile ale habitatelor cauzate direct de schimbările climatice sau ca urmare a unui plan sau a unui proiect de interes public major, pentru care nu sunt disponibile soluții alternative mai puțin dăunătoare, care să fie stabilite de la caz la caz, sau a unui plan sau proiect autorizat în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Directiva 92/43/CEE.
- (36) Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 subliniază necesitatea unor acțiuni mai energice pentru refacerea ecosistemelor marine degradate, inclusiv a ecosistemelor bogate în carbon și a zonelor importante de reproducere a peștilor și a celor destinate puietului. Strategia anunță, de asemenea, că Comisia urmează să propună un nou plan de acțiune pentru conservarea resurselor halieutice și protejarea ecosistemelor marine.

- (37) Tipurile de habitate marine enumerate în anexa I la Directiva 92/43/CEE sunt definite în sens larg și cuprind numeroase subtipuri diferite din punct de vedere ecologic cu potențial de refacere diferit, ceea ce îngreunează instituirea de către statele membre a unor măsuri de refacere adecvate la nivelul acestor tipuri de habitate. Prin urmare, tipurile de habitate marine ar trebui specificate mai în detaliu prin utilizarea nivelurilor relevante de clasificare a habitatelor marine în Sistemul european de informații privind natura (EUNIS). Statele membre ar trebui să stabilească suprafețe de referință favorabile pentru atingerea stadiului corespunzător de conservare al fiecăruia dintre tipurile de habitate respective, în măsura în care respectivele suprafețe de referință nu sunt deja abordate în alte acte legislative ale Uniunii.
- (38) În cazul în care protecția habitatelor de coastă și marine impune reglementarea activităților de pescuit sau de acvacultură, se aplică politica comună în domeniul pescuitului. Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁸ prevede, în special, că politica comună în domeniul pescuitului trebuie să pună în aplicare abordarea ecosistemică a gestionării pescuitului, pentru a garanta că impacturile negative ale activităților de pescuit asupra ecosistemului marin sunt reduse la minimum. Regulamentul respectiv prevede, de asemenea, că politica respectivă vizează să asigure faptul că activitățile de acvacultură și pescuit evită degradarea mediului marin.
- (39) Pentru a atinge obiectivul de refacere continuă, pe termen lung și susținută a biodiversității și rezilienței naturii, statele membre ar trebui să utilizeze pe deplin posibilitățile oferite în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului. În cadrul competenței exclusive a Uniunii în ceea ce privește conservarea resurselor biologice marine, statele membre au posibilitatea de a lua măsuri nediscriminatorii pentru conservarea și gestionarea stocurilor de pește și menținerea sau îmbunătățirea stadiului de conservare a ecosistemelor marine în limita a 12 mile marine. În plus, statele membre care au un interes direct de gestionare au posibilitatea de a conveni să transmită recomandări comune vizând măsurile de conservare necesare pentru respectarea obligațiilor în temeiul dreptului Uniunii privind mediul. Aceste măsuri vor fi evaluate și adoptate în conformitate cu normele și procedurile prevăzute în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului.
- (40) Directiva 2008/56/CE impune statelor membre să coopereze bilateral și în cadrul mecanismelor de cooperare regionale și subregionale, inclusiv prin convenții maritime regionale⁶⁹, precum și, în ceea ce privește măsurile în domeniul pescuitului, în contextul grupurilor regionale instituite în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului.
- (41) Este important să se instituie, de asemenea, măsuri de refacere a habitatelor anumitor specii marine, cum ar fi rechinii și pisicile de mare, care intră în domeniul de aplicare

⁶⁸ Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind politica comună în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1954/2003 și (CE) nr. 1224/2009 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2371/2002 și (CE) nr. 639/2004 ale Consiliului și a Deciziei 2004/585/CE a Consiliului (JO L 354, 28.12.2013, p. 22).

⁶⁹ Convenția privind protecția mediului marin al Atlanticului de Nord-Est din 1992 – Convenția OSPAR (OSPAR), Convenția privind protecția mediului marin din zona Mării Baltice din 1992 – Convenția de la Helsinki (HELCOM), Convenția privind protejerea mediului marin și a zonei de coastă a Mării Mediterane din 1995 – Convenția de la Barcelona (UNEP-MAP) și Convenția privind protecția Mării Negre din 1992 – Convenția de la București.

al Convenției privind conservarea speciilor migratoare de animale sălbatice, dar care nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/43/CEE, deoarece aceste specii au o funcție importantă în ecosistem.

- (42) Pentru a sprijini refacerea și nedeteriorarea habitatelor terestre, de apă dulce, de coastă și marine, statele membre au posibilitatea de a desemna zone suplimentare ca „zone protejate” sau „zone strict protejate”, de a pune în aplicare alte măsuri eficace de conservare bazate pe zone și de a promova măsuri de conservare a terenurilor private.
- (43) Ecosistemele urbane reprezintă aproximativ 22 % din suprafața terestră a Uniunii și constituie zona în care locuiesc majoritatea cetățenilor Uniunii. Zonele verzi urbane includ pădurile, parcurile și grădinile urbane, fermele urbane, străzile pe care sunt plantați copaci, pajiștile și gardurile vii urbane și asigură habitate importante pentru biodiversitate, în special plante, păsări și insecte, inclusiv polenizatori. Acestea oferă, de asemenea, servicii ecosistemice vitale, inclusiv reducerea și controlul riscului de dezastre naturale (de exemplu, inundații, efecte de insulă termică), răcire, recreere, filtrarea apei și a aerului, precum și atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea.
- (44) Acțiunile menite să garanteze că spațiile verzi urbane nu vor mai fi expuse riscului de degradare trebuie să fie puternic consolidate. Pentru a se asigura că spațiile verzi urbane furnizează în continuare serviciile ecosistemice necesare, pierderea acestora ar trebui oprită și acestea ar trebui refăcute și sporite, printre altele printr-o mai bună integrare a infrastructurii verzi și a soluțiilor bazate pe natură în planificarea urbană și prin integrarea infrastructurii verzi, cum ar fi acoperișurile și zidurile verzi, în proiectarea clădirilor.
- (45) Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 prevede necesitatea unor eforturi mai mari pentru refacerea ecosistemelor de apă dulce și a funcțiilor naturale ale râurilor. Refacerea ecosistemelor de apă dulce ar trebui să includă eforturi de refacere a conectivității longitudinale și laterale naturale a râurilor, precum și a zonelor riverane și a zonelor inundabile ale acestora, inclusiv prin eliminarea barierelor, cu scopul de a sprijini atingerea unui stadiu corespunzător de conservare a râurilor, a lacurilor și a habitatelor aluvionare și a speciilor care trăiesc în habitatele respective protejate prin Directivele 92/43/CEE și 2009/147/CE, precum și îndeplinirea unuia dintre obiectivele-cheie ale Strategiei UE privind biodiversitatea pentru 2030, și anume refacerea a cel puțin 25 000 km de râuri cu curgere liberă. Atunci când elimină barierele, statele membre ar trebui să vizeze în primul rând barierele învechite, care nu mai sunt necesare pentru producerea de energie din surse regenerabile, navigația interioară, alimentarea cu apă sau alte utilizări.
- (46) În Uniune, numărul polenizatorilor a scăzut dramatic în ultimele decenii, una din trei specii de albine și specii de fluturi fiind în declin, iar una din zece astfel de specii fiind în pragul dispariției. Polenizatorii sunt esențiali pentru funcționarea ecosistemelor terestre, pentru bunăstarea oamenilor și pentru securitatea alimentară, prin polenizarea plantelor sălbatice și cultivate. Aproape 5 000 000 000 EUR din producția agricolă anuală a UE sunt atribuite direct insectelor polenizatoare⁷⁰.

⁷⁰ Vysna, V., Maes, J., Petersen, J.E., La Notte, A., Vallecillo, S., Aizpurua, N., Ivits, E., Teller, A., „Accounting for ecosystems and their services in the European Union (INCA). Final report from phase II of the INCA project aiming to develop a pilot for an integrated system of ecosystem accounts for the EU. Statistical report” [Contabilizarea ecosistemelor și a serviciilor oferite de acestea în Uniunea Europeană (INCA). Raport final din faza a doua a proiectului INCA vizând dezvoltarea unui proiect-

- (47) La 1 iunie 2018, Comisia a lansat Inițiativa UE privind polenizatorii⁷¹ ca răspuns la solicitările Parlamentului European și ale Consiliului de a aborda declinul polenizatorilor. Raportul intermediar privind punerea în aplicare a inițiativei⁷² a arătat că există în continuare provocări semnificative în ceea ce privește abordarea factorilor care determină declinul polenizatorilor, inclusiv utilizarea pesticidelor. Parlamentul European⁷³ și Consiliul⁷⁴ au solicitat acțiuni mai ferme de combatere a declinului polenizatorilor și instituirea unui cadru de monitorizare la nivelul Uniunii pentru polenizatori, precum și obiective și indicatori clari în ceea ce privește angajamentul de a inversa declinul polenizatorilor. Curtea de Conturi Europeană a recomandat Comisiei să instituie mecanisme adecvate de guvernare și monitorizare pentru acțiunile de combatere a amenințărilor pentru polenizatori⁷⁵.
- (48) Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind utilizarea durabilă a produselor de protecție a plantelor *[care urmează să fie adoptată la 22 iunie 2022, a se include titlul și numărul actului adoptat, atunci când este disponibil]* urmărește să reglementeze unul dintre factorii care determină declinul polenizatorilor prin interzicerea utilizării pesticidelor în zonele sensibile din punct de vedere ecologic, dintre care multe fac obiectul prezentului regulament, de exemplu zonele care susțin specii de polenizatori clasificate de listele roșii europene⁷⁶ ca fiind amenințate cu dispariția.
- (49) Sunt necesare ecosisteme agricole durabile, reziliente și bogate în biodiversitate pentru a furniza alimente sigure, durabile, nutritive și la prețuri accesibile. Ecosistemele agricole bogate în biodiversitate sporesc, de asemenea, reziliența agriculturii la schimbările climatice și la riscurile de mediu, asigurând în același timp siguranța și securitatea alimentară și creând noi locuri de muncă în zonele rurale, în special locuri de muncă legate de agricultura ecologică, precum și de turismul rural și de activitățile de recreere. Prin urmare, Uniunea trebuie să îmbunătățească biodiversitatea pe terenurile sale agricole, printr-o varietate de practici existente benefice pentru sporirea biodiversității sau compatibile cu aceasta, inclusiv agricultura extensivă. Agricultura extensivă este vitală pentru menținerea multor specii și habitate în zonele bogate în biodiversitate. Există numeroase practici agricole extensive care au beneficii multiple semnificative în ceea ce privește protecția biodiversității, a serviciilor ecosistemice și a elementelor de peisaj, cum ar fi agricultura de precizie, agricultura ecologică, agroecologia, agrosilvicultura și pajiștile permanente de intensitate redusă.

pilot pentru un sistem integrat de conturi pentru ecosisteme pentru UE. Raport statistic]. Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, Luxemburg, 2021.

⁷¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor. Inițiativa UE privind polenizatorii (COM/2018/395 final).

⁷² Raport al Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor. Progresele înregistrate în punerea în aplicare a Inițiativei UE privind polenizatorii (COM/2021/261 final).

⁷³ Rezoluția Parlamentului European din 9 iunie 2021 referitoare la Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030: Readucerea naturii în viețile noastre [2020/2273(INI)], disponibilă la adresa: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0277_EN.pdf.

⁷⁴ Concluziile Consiliului din 17 decembrie 2020 privind Raportul special nr. 15/2020 al Curții de Conturi Europene intitulat „Protejarea polenizatorilor sălbatici în UE – inițiativele Comisiei nu au dat roade (14168/20).

⁷⁵ Raportul special nr. 15/2020, https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR20_15/SR_Pollinators_RO.pdf.

⁷⁶ [Lista roșie europeană – Mediu – Comisia Europeană \(europa.eu\)](https://www.eea.europa.eu/ro/lists/red-list).

- (50) Trebuie puse în aplicare măsuri de refacere pentru a spori biodiversitatea ecosistemelor agricole din întreaga Uniune, inclusiv în zonele care nu sunt acoperite de tipurile de habitate care intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/43/CEE. În absența unei metode comune de evaluare a stării ecosistemelor agricole care ar permite stabilirea unor obiective specifice de refacere a ecosistemelor agricole, este oportun să se stabilească o obligație generală de îmbunătățire a biodiversității în ecosistemele agricole și să se măsoare îndeplinirea acestei obligații pe baza indicatorilor existenți.
- (51) Întrucât păsările specifice terenurilor agricole reprezintă indicatori-cheie bine cunoscuți și recunoscuți la scară largă ai sănătății ecosistemelor agricole, este oportun să se stabilească obiective pentru refacerea acestora. Obligația de a îndeplini astfel de obiective s-ar aplica statelor membre, nu fermierilor individuali. Statele membre ar trebui să îndeplinească aceste obiective prin instituirea unor măsuri eficace de refacere a terenurilor agricole, colaborând cu fermierii și cu alte părți interesate și sprijinindu-i în vederea conceperii și punerii lor în aplicare pe teren.
- (52) Elementele de peisaj de mare diversitate de pe terenurile agricole, care pot include zone tampon, pârlage în sistem de rotație sau nu, garduri vii, arbori sau grupuri de arbori, rânduri de arbori, margini de câmp, petice de teren, șanțuri, cursuri de apă, zone umede mici, terase, formațiuni din piatră, ziduri de piatră, iazuri mici și elemente culturale, asigură spațiu pentru plantele și animalele sălbatice, inclusiv polenizatorii, previn eroziunea și epuizarea solului, filtrează aerul și apa, sprijină atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea, precum și productivitatea agricolă a culturilor dependente de polenizare. Arborii productivi care fac parte din sistemele agroforestiere de teren arabil și elementele productive din gardurile vii neproductive pot fi, de asemenea, considerați elemente de peisaj cu biodiversitate ridicată, cu condiția să nu primească îngrășăminte sau tratamente cu pesticide și dacă recoltarea are loc numai în momente în care nu ar compromite nivelurile ridicate de biodiversitate. Prin urmare, ar trebui stabilită o cerință de asigurare a unei tendințe de creștere a ponderii terenurilor agricole cu elemente de peisaj de mare diversitate. O astfel de cerință ar permite Uniunii să îndeplinească unul dintre celelalte angajamente-cheie ale Strategiei UE privind biodiversitatea pentru 2030, și anume de a acoperi cel puțin 10 % din suprafața agricolă cu elemente de peisaj de mare diversitate. Ar trebui să se ajungă, de asemenea, la tendințe tot mai mari pentru alți indicatori existenți, cum ar fi indicele fluturilor de câmp și stocul de carbon organic din solurile minerale cultivate.
- (53) Politica agricolă comună (PAC) urmărește să sprijine și să consolideze protecția mediului, inclusiv biodiversitatea. Printre obiectivele specifice ale politicii se numără contribuția la stoparea și inversarea declinului biodiversității, îmbunătățirea serviciilor ecosistemice și conservarea habitatelor și a peisajelor. Noul standard de condiționalitate PAC nr. 8 privind bunele condiții agricole și de mediu (GAEC 8)⁷⁷ prevede ca beneficiarii plăților legate de suprafață să aloce cel puțin 4 % din terenul arabil la nivel de fermă zonelor și elementelor neproductive, inclusiv terenurilor lăsate în pârlă, și să păstreze elementele de peisaj existente. Procentul de 4 % necesar pentru respectarea standardului GAEC respectiv poate fi redus la 3 % dacă sunt

⁷⁷

Regulamentul (UE) 2021/2115 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 de stabilire a normelor privind sprijinul pentru planurile strategice care urmează a fi elaborate de statele membre în cadrul politicii agricole comune (planurile strategice PAC) și finanțate de Fondul european de garantare agricolă (FEGA) și de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1305/2013 și (UE) nr. 1307/2013, JO L 435, 6.12.2021, p. 1.

îndeplinite anumite condiții prealabile⁷⁸. Această obligație va ajuta statele membre să obțină o tendință pozitivă în ceea ce privește elementele de peisaj de mare diversitate de pe terenurile agricole. În plus, în cadrul PAC, statele membre au posibilitatea de a institui programe ecologice pentru practici agricole desfășurate de fermieri pe suprafețe agricole care pot include întreținerea și crearea de elemente de peisaj sau de zone neproductive. În mod similar, în planurile lor strategice PAC, statele membre pot include, de asemenea, angajamente în materie de agromediu și climă, cum ar fi o gestionare îmbunătățită a elementelor de peisaj care să meargă mai departe decât condiționalitatea GAEC 8 și/sau programe ecologice. Proiectele LIFE natură și biodiversitate vor contribui, de asemenea, la plasarea biodiversității terenurilor agricole europene pe calea redresării până în 2030, prin sprijinirea punerii în aplicare a Directivei 92/43/CEE și a Directivei 2009/147/CE, precum și a Strategiei UE în domeniul biodiversității pentru 2030.

- (54) Refacerea și reumidificarea⁷⁹ solurilor organice⁸⁰ exploatate în scopuri agricole (ca pajiști sau terenuri cultivate) care constituie turbării drenate contribuie la obținerea unor beneficii semnificative în materie de biodiversitate, la o reducere importantă a emisiilor de gaze cu efect de seră și la obținerea altor beneficii de mediu, contribuind în același timp la un peisaj agricol divers. Statele membre pot alege dintr-o gamă variată de măsuri de refacere a turbăriilor drenate exploatate în scopuri agricole, de la conversia terenurilor cultivate în pajiști permanente și măsuri de extensificare însoțite de reducerea drenării, până la reumidificarea completă cu posibilitatea utilizării pentru paludicultură sau crearea de vegetație care formează turbă. Cele mai importante beneficii pentru climă sunt create prin refacerea și reumidificarea terenurilor cultivate, urmate de refacerea pajiștilor intensive. Pentru a permite o punere în aplicare flexibilă a obiectivului de refacere a turbăriilor drenate în scopuri agricole, statele membre pot recurge la măsuri de refacere și de reumidificare a turbăriilor drenate din zonele de extracție a turbei, precum și, într-o anumită măsură, de refacere și reumidificare a turbăriilor drenate în cadrul altor utilizări ale terenurilor (de exemplu, păduri) pentru a contribui la realizarea obiectivelor privind turbăriile drenate utilizate în scopuri agricole.
- (55)
- (56) Pentru a beneficia pe deplin de beneficiile aduse de biodiversitate, refacerea și reumidificarea zonelor cu turbării drenate ar trebui să se extindă în afara zonelor cu tipuri de habitate umede enumerate în anexa I la Directiva 92/43/CEE care urmează să fie refăcute și restabilite. Datele privind întinderea solurilor organice, precum și emisiile și absorbțiile de gaze cu efect de seră ale acestora sunt monitorizate și puse la dispoziție prin raportarea sectorului LULUCF în cadrul inventarelor naționale ale gazelor cu efect de seră de către statele membre, prezentate în cadrul CCONUSC.

⁷⁸ Dacă un fermier se angajează să alocă cel puțin 7 % din terenul său arabil zonelor sau elementelor neproductive, inclusiv terenurilor lăsate în pârloagă, în cadrul unui program ecologic consolidat sau dacă există o proporție minimă de cel puțin 7 % din terenul arabil la nivel de fermă care include și culturi de captare sau culturi fixatoare de azot, cultivate fără utilizarea de produse de protecție a plantelor.

⁷⁹ Reumidificarea este procesul de transformare a unui sol drenat într-un sol umed. Capitolul 1 din IPCC 2014, 2013 și suplimentul la Orientările IPCC din 2006 pentru inventarele naționale ale gazelor cu efect de seră: zone umede, Hiraishi, T., Krug, T., Tanabe, K., Srivastava, N., Baasansuren, J., Fukuda, M. și Troxler, T.G. (eds).

⁸⁰ Termenul „sol organic” este definit în IPCC 2006, Orientările IPCC din 2006 pentru inventarele naționale ale gazelor cu efect de seră, elaborate de Programul național privind inventarele gazelor cu efect de seră, Eggleston H.S., Buendia L., Miwa K., Ngara T. și Tanabe K. (eds).

Turbăriile refăcute și reumidificate pot fi utilizate în continuare în mod productiv în moduri alternative. De exemplu, paludicultura, practica agricolă desfășurată pe turbăriile umede, poate include cultivarea de diferite tipuri de stuf, anumite forme de cherestea, cultivarea afinelor și a merișoarelor, cultivarea sphagnumului și pășunatul cu bivoli de apă. Astfel de practici ar trebui să se bazeze pe principiile gestionării durabile și să vizeze sporirea biodiversității, astfel încât să poată avea o valoare ridicată atât din punct de vedere financiar, cât și ecologic. De asemenea, paludicultura poate fi benefică pentru mai multe specii care sunt pe cale de dispariție în Uniune și poate facilita, de asemenea, conectivitatea zonelor umede și a populațiilor de specii asociate din Uniune. Finanțarea măsurilor de refacere și de reumidificare a turbăriilor drenate și de compensare a posibilelor pierderi de venituri poate proveni dintr-o gamă largă de surse, inclusiv din cheltuieli din cadrul bugetului Uniunii și al programelor de finanțare ale Uniunii.

- (57) Noua strategie a UE pentru păduri pentru 2030⁸¹ a subliniat necesitatea refacerii biodiversității pădurilor. Pădurile și alte suprafețe împădurite acoperă peste 43,5 % din suprafața terestră a UE. Ecosistemele forestiere care găzduiesc o biodiversitate bogată sunt vulnerabile la schimbările climatice, dar sunt, de asemenea, un aliat natural în ceea ce privește adaptarea la schimbările climatice și riscurile legate de climă și combaterea acestora, inclusiv prin funcțiile lor de stocuri de carbon și de absorbanți de carbon, și oferă multe alte servicii și beneficii ecosistemice vitale, cum ar fi furnizarea de cherestea și lemn, alimente și alte produse nelemnoase, reglarea climei, stabilizarea solului și controlul eroziunii, precum și purificarea aerului și a apei.
- (58) Trebuie puse în aplicare măsuri de refacere pentru a spori biodiversitatea ecosistemelor forestiere din întreaga Uniune, inclusiv în zonele care nu sunt acoperite de tipurile de habitate care intră în domeniul de aplicare al Directivei 92/43/CEE. În absența unei metode comune de evaluare a stării ecosistemelor forestiere care ar permite stabilirea unor obiective specifice de refacere a ecosistemelor forestiere, este oportun să se stabilească o obligație generală de îmbunătățire a biodiversității în ecosistemele forestiere și să se măsoare îndeplinirea acestei obligații pe baza indicatorilor existenți, cum ar fi lemnul mort căzut și pe picior, ponderea pădurilor cu structură plurienă, conectivitatea pădurilor, indicele privind păsările comune specifice pădurilor⁸² și stocul de carbon organic.
- (59) Obiectivele și obligațiile de refacere pentru habitatele și speciile protejate în temeiul Directivelor 92/43/CEE și 2009/147/CE, pentru polenizatori și pentru ecosistemele de apă dulce, urbane, agricole și forestiere ar trebui să fie complementare și să funcționeze în sinergie, în vederea atingerii obiectivului general de refacere a ecosistemelor din zonele terestre și maritime ale Uniunii. Măsurile de refacere necesare pentru atingerea unui obiectiv specific vor contribui, în multe cazuri, la îndeplinirea altor obiective sau obligații. Prin urmare, statele membre ar trebui să planifice măsurile de refacere în mod strategic, astfel încât să asigure o eficacitate maximă în ceea ce privește contribuția la redresarea naturii în întreaga Uniune. Măsurile de refacere ar trebui, de asemenea, să fie planificate astfel încât să vizeze atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea, precum și prevenirea și

⁸¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor. Noua strategie a UE pentru păduri pentru 2030 (COM/2021/572 final).

⁸² Indicele privind păsările comune (agregat la nivelul UE) – Seturi de date privind produsele – Eurostat (europa.eu).

controlul impactului dezastrelor naturale. Acestea ar trebui să vizeze optimizarea funcțiilor ecologice, economice și sociale ale ecosistemelor, inclusiv a potențialului lor de productivitate, ținând seama de contribuția lor la dezvoltarea durabilă a regiunilor și comunităților relevante. Este important ca statele membre să elaboreze planuri naționale detaliate de refacere pe baza celor mai bune dovezi științifice disponibile și ca publicului să i se acorde din timp posibilități efective de a participa la elaborarea planurilor. Statele membre ar trebui să țină seama de condițiile și nevoile specifice de pe teritoriul lor, pentru ca planurile să răspundă presiunilor, amenințărilor și factorilor determinanți relevanți ai declinului biodiversității, și ar trebui să coopereze pentru a asigura refacerea și conectivitatea transfrontalieră.

- (60) Pentru a asigura sinergii între diferitele măsuri care au fost și urmează să fie puse în aplicare pentru protejarea, conservarea și refacerea naturii în Uniune, statele membre ar trebui să țină seama, atunci când își elaborează planurile naționale de refacere, de următoarele aspecte: măsurile de conservare stabilite pentru siturile Natura 2000 și cadrele de acțiune prioritară elaborate în conformitate cu Directivele 92/43/CEE și 2009/147/CE; măsuri pentru atingerea unei stări ecologice și chimice bune a corpurilor de apă incluse în planurile de gestionare a districtului hidrografic elaborate în conformitate cu Directiva 2000/60/CE; strategii marine pentru atingerea unei stări ecologice bune pentru toate regiunile marine ale Uniunii, elaborate în conformitate cu Directiva 2008/56/CE; programele naționale de control al poluării atmosferice elaborate în temeiul Directivei (UE) 2016/2284; strategiile și planurile de acțiune naționale privind biodiversitatea elaborate în conformitate cu articolul 6 din Convenția privind diversitatea biologică, precum și măsurile de conservare adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 și măsurile tehnice adoptate în conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/1241 al Parlamentului European și al Consiliului⁸³.
- (61) Pentru a asigura coerența între obiectivele prezentului regulament și cele ale Directivei (UE) 2018/2001⁸⁴, ale Regulamentului (UE) 2018/1999⁸⁵ și ale Directivei 98/70/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește promovarea energiei din surse regenerabile⁸⁶, în special în cursul elaborării planurilor naționale de refacere,

⁸³ Regulamentul (UE) 2019/1241 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind conservarea resurselor piscicole și protecția ecosistemelor marine prin măsuri tehnice, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1967/2006 și (CE) nr. 1224/2009 ale Consiliului și a Regulamentelor (UE) nr. 1380/2013, (UE) 2016/1139, (UE) 2018/973, (UE) 2019/472 și (UE) 2019/1022 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 894/97, (CE) nr. 850/98, (CE) nr. 2549/2000, (CE) nr. 254/2002, (CE) nr. 812/2004 și (CE) nr. 2187/2005 ale Consiliului (JO L 198, 25.7.2019, p. 105).

⁸⁴ Directiva (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile (JO L 328, 21.12.2018, p. 82).

⁸⁵ Regulamentul (UE) 2018/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2018 privind guvernanța uniunii energetice și a acțiunilor climatice, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 663/2009 și (CE) nr. 715/2009 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivelor 94/22/CE, 98/70/CE, 2009/31/CE, 2009/73/CE, 2010/31/UE, 2012/27/UE și 2013/30/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivelor 2009/119/CE și (UE) 2015/652 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 328, 21.12.2018, p. 1).

⁸⁶ Directiva 98/70/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 1998 privind calitatea benzinei și a motorinei și de modificare a Directivei 93/12/CEE a Consiliului (JO L 350, 28.12.1998, p. 58).

statele membre ar trebui să țină seama de potențialul proiectelor privind energia din surse regenerabile de a contribui la îndeplinirea obiectivelor de refacere a naturii.

- (62) Având în vedere importanța abordării consecvente a dublei provocări reprezentate de declinul biodiversității și de schimbările climatice, refacerea biodiversității ar trebui să țină seama de utilizarea energiei din surse regenerabile și viceversa. Comunicarea intitulată „REPowerEU: acțiuni europene comune pentru o energie mai accesibilă ca preț, sigură și durabilă”⁸⁷ prevede că statele membre ar trebui să cartografieze, să evalueze și să asigure cu rapiditate terenuri și mări adecvate care să fie puse la dispoziție pentru proiectele privind energia din surse regenerabile, în concordanță cu planurile lor naționale privind energia și clima, cu contribuțiile lor la obiectivul revizuit pentru 2030 privind energia din surse regenerabile, precum și cu alți factori, printre care se numără disponibilitatea resurselor, infrastructura de rețea și obiectivele Strategiei UE privind biodiversitatea. Propunerea Comisiei de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei (UE) 2018/2001 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, a Directivei 2010/31/UE privind performanța energetică a clădirilor și a Directivei 2012/27/UE privind eficiența energetică⁸⁸ și recomandarea Comisiei privind accelerarea autorizării proiectelor din domeniul energiei din surse regenerabile și facilitarea contractelor de achiziție de energie electrică⁸⁹, ambele adoptate la 18 mai 2022, prevăd, de asemenea, identificarea zonelor pretabile dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile. Acestea sunt locuri specifice, fie pe uscat, fie pe mare, deosebit de adecvate pentru instalarea de instalații de producere a energiei din surse regenerabile, altele decât instalațiile de ardere pe bază de biomasă, în care utilizarea unui anumit tip de energie din surse regenerabile nu ar trebui să aibă un impact semnificativ asupra mediului, având în vedere particularitățile teritoriului selectat. Statele membre ar trebui să acorde prioritate suprafețelor artificiale și construite, cum ar fi acoperișurile, zonele de infrastructură de transport, zonele de parcare, depozitele de deșeuri, siturile industriale, minele, corpurile de apă interioare artificiale, lacurile și rezervoarele și, după caz, stațiile de tratare a apelor urbane reziduale, precum și terenurilor degradate care nu pot fi utilizate pentru agricultură. La desemnarea zonelor pretabile dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile, statele membre ar trebui să evite zonele protejate și să aibă în vedere planurile lor naționale de refacere a naturii. Statele membre ar trebui să coordoneze elaborarea planurilor naționale de refacere cu desemnarea zonelor pretabile dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile. În cursul pregătirii planurilor de refacere a naturii, statele membre ar trebui să realizeze sinergii cu zonele deja desemnate ca zone pretabile dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile și să se asigure că funcționarea zonelor pretabile dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse

⁸⁷ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, REPowerEU: acțiuni europene comune pentru o energie mai accesibilă ca preț, sigură și durabilă (COM/2022/108 final).

⁸⁸ Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei (UE) 2018/2001 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, a Directivei 2010/31/UE privind performanța energetică a clădirilor și a Directivei 2012/27/UE privind eficiența energetică, COM/2022/222 final.

⁸⁹ Recomandarea Comisiei privind accelerarea procedurilor de acordare a autorizațiilor pentru proiectele din domeniul energiei din surse regenerabile și facilitarea contractelor de achiziție de energie electrică, C(2022) 3219 final.

regenerabile, inclusiv procedurile de autorizare aplicabile în aceste zone în conformitate cu Directiva (UE) 2018/2001, rămân neschimbate.

- (63) Pentru a asigura sinergii cu măsurile de refacere care au fost deja planificate sau puse în aplicare în statele membre, planurile naționale de refacere ar trebui să recunoască aceste măsuri de refacere și să le ia în considerare. Având în vedere urgența semnalată în raportul IPCC din 2022 în ceea ce privește luarea de măsuri privind refacerea ecosistemelor degradate, statele membre ar trebui să pună în aplicare aceste măsuri în paralel cu elaborarea planurilor de refacere.
- (64) Planurile naționale de refacere ar trebui, de asemenea, să țină seama de rezultatele proiectelor de cercetare relevante pentru evaluarea stării ecosistemelor, pentru identificarea și punerea în aplicare a măsurilor de refacere și pentru monitorizare.
- (65) Este oportun să se țină seama de situația specifică a regiunilor ultraperiferice ale Uniunii, astfel cum sunt enumerate la articolul 349 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), care prevede măsuri specifice de sprijinire a acestor regiuni. Astfel cum se prevede în Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030, ar trebui să se acorde o atenție deosebită protejării și refacerii ecosistemelor din regiunile ultraperiferice, având în vedere valoarea excepțional de ridicată a biodiversității acestora.
- (66) Agenția Europeană de Mediu (denumită în continuare „AEM”) ar trebui să sprijine statele membre în ceea ce privește elaborarea planurilor naționale de refacere, precum și monitorizarea progreselor înregistrate în direcția îndeplinirii obiectivelor și a obligațiilor de refacere. Comisia ar trebui să evalueze dacă planurile naționale de refacere sunt adecvate pentru atingerea acestor obiective și obligații.
- (67) Raportul Comisiei privind starea mediului din 2020 a arătat că o parte substanțială a informațiilor raportate de statele membre în conformitate cu articolul 17 din Directiva 92/43/CEE a Consiliului⁹⁰ și cu articolul 12 din Directiva 2009/147/CE, în special cu privire la stadiul de conservare și tendințele habitatelor și ale speciilor pe care le protejează, provine din studii parțiale sau se bazează numai pe opiniile experților. Raportul respectiv a arătat, de asemenea, că starea mai multor tipuri de habitate și specii protejate în temeiul Directivei 92/43/CEE este încă necunoscută. Eliminarea acestor lacune în materie de cunoștințe și realizarea de investiții în monitorizare și supraveghere sunt necesare pentru a susține planuri naționale de refacere solide și bazate pe date științifice. Pentru a spori actualitatea, eficacitatea și coerența diferitelor metode de monitorizare, monitorizarea și supravegherea ar trebui să utilizeze în mod optim rezultatele proiectelor de cercetare și inovare finanțate de Uniune, noi tehnologii precum monitorizarea *in situ* și teledetecția, utilizând date și servicii spațiale furnizate în cadrul programului spațial al Uniunii (EGNOS/Galileo și Copernicus). Misiunile UE „Refacerea oceanelor și a apelor noastre”, „Adaptarea la schimbările climatice” și „Un pact al solului pentru Europa” vor sprijini punerea în aplicare a obiectivelor de refacere⁹¹.

⁹⁰ Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (JO L 206, 22.7.1992, p. 7).

⁹¹ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind misiunile europene [COM(2021) 609 final].

- (68) Pentru a monitoriza progresele înregistrate în punerea în aplicare a planurilor naționale de refacere, a măsurilor de refacere instituite, a zonelor care fac obiectul măsurilor de refacere și datele privind inventarul barierelor din calea continuității râurilor, ar trebui introdus un sistem care să impună statelor membre să instituie, să actualizeze și să pună la dispoziție date relevante privind rezultatele acestei monitorizări. Raportarea electronică a datelor către Comisie ar trebui să utilizeze sistemul Reportnet al AEM și ar trebui să urmărească să limiteze cât mai mult posibil sarcina administrativă asupra tuturor entităților. Pentru a asigura o infrastructură adecvată pentru accesul public, raportare și schimbul de date între autoritățile publice, statele membre ar trebui, după caz, să își întemeieze specificațiile privind datele pe cele menționate în Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁹², în Directiva 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁹³ și în Directiva (UE) 2019/1024 a Parlamentului European și a Consiliului⁹⁴.
- (69) Pentru a asigura o punere în aplicare eficace a prezentului regulament, Comisia ar trebui să sprijine statele membre, la cerere, prin intermediul Instrumentului de sprijin tehnic⁹⁵, care oferă sprijin tehnic personalizat pentru elaborarea și punerea în aplicare a reformelor. Sprijinul tehnic implică, de exemplu, consolidarea capacității administrative, armonizarea cadrelor legislative și schimbul de bune practici relevante.
- (70) Comisia ar trebui să raporteze cu privire la progresele înregistrate de statele membre în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor și a obligațiilor de refacere prevăzute în prezentul regulament, pe baza rapoartelor intermediare la nivelul Uniunii elaborate de AEM, precum și a altor analize și rapoarte puse la dispoziție de statele membre în domenii de politică relevante, cum ar fi politica privind natura, mediul marin și apa.
- (71) Pentru a asigura îndeplinirea obiectivelor și a obligațiilor prevăzute în prezentul regulament, este extrem de important să se realizeze investiții publice și private adecvate în domeniul refacerii, iar statele membre ar trebui să integreze în bugetele lor naționale cheltuielile pentru obiectivele în materie de biodiversitate, inclusiv în ceea ce privește costurile de oportunitate și de tranziție care rezultă din punerea în aplicare a planurilor naționale de refacere, și să reflecte modul în care este utilizată finanțarea din partea Uniunii. În ceea ce privește finanțarea din partea Uniunii, cheltuielile din cadrul bugetului Uniunii și al programelor de finanțare ale Uniunii, cum ar fi programul pentru mediu și politici climatice (LIFE)⁹⁶, Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură (FEAMPA)⁹⁷, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală

⁹² Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu și de abrogare a Directivei 90/313/CEE a Consiliului (JO L 41, 14.2.2003, p. 26).

⁹³ Directiva 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 martie 2007 de instituire a unei infrastructuri pentru informații spațiale în Comunitatea Europeană (Inspire) (JO L 108, 25.4.2007, p. 1).

⁹⁴ Directiva (UE) 2019/1024 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind datele deschise și reutilizarea informațiilor din sectorul public (JO L 172, 26.6.2019, p. 56).

⁹⁵ Regulamentul (UE) 2021/240 al Parlamentului European și al Consiliului din 10 februarie 2021 de instituire a unui Instrument de sprijin tehnic (JO L 57, 18.2.2021, p. 1).

⁹⁶ Regulamentul (UE) 2021/783 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2021 de instituire a unui program pentru mediu și politici climatice (LIFE) și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1293/2013 (JO L 172, 17.5.2021, p. 53).

⁹⁷ Regulamentul (UE) 2021/1139 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 iulie 2021 de instituire a Fondului european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/1004 (JO L 247, 13.7.2021, p. 1).

(FEADR)⁹⁸, Fondul european de garantare agricolă (FEGA), Fondul european de dezvoltare regională (FEDR), Fondul de coeziune⁹⁹ și Fondul pentru o tranziție justă¹⁰⁰, precum și programul-cadru al Uniunii pentru cercetare și inovare, Orizont Europa¹⁰¹, contribuie la obiectivele în materie de biodiversitate cu obiectivul ambițios de a aloca 7,5 % în 2024 și 10 % în 2026 și în 2027 din cheltuielile anuale din cadrul financiar multianual 2021-2027¹⁰² pentru obiectivele în materie de biodiversitate. Mecanismul de redresare și reziliență (MRR)¹⁰³ este o sursă suplimentară de finanțare pentru protejarea și refacerea biodiversității și a ecosistemelor. În ceea ce privește programul LIFE, ar trebui să se acorde o atenție deosebită utilizării adecvate a proiectelor strategice privind natura (SNaPs) ca instrument specific care ar putea sprijini punerea în aplicare a prezentului regulament, prin integrarea resurselor financiare disponibile într-un mod eficace și eficient.

- (72) O serie de inițiative ale UE, naționale și private sunt disponibile pentru a stimula finanțarea privată, cum ar fi Programul InvestEU¹⁰⁴, care oferă oportunități de mobilizare a finanțării publice și private pentru a sprijini, printre altele, îmbunătățirea naturii și a biodiversității prin intermediul proiectelor de infrastructură verde și albastră și sechestrarea carbonului în solurile agricole ca model de afaceri ecologic¹⁰⁵.
- (73) Statele membre ar trebui să promoveze o abordare echitabilă la nivelul întregii societăți în elaborarea și punerea în aplicare a planurilor lor naționale de refacere, prin includerea unor procese de participare a publicului și prin luarea în considerare a nevoilor comunităților locale și ale părților interesate.
- (74) În conformitate cu Regulamentul (UE) 2021/2115 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰⁶, planurile strategice PAC sunt menite a contribui la atingerea Țintelor pe

⁹⁸ Regulamentul (UE) 2020/2220 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 decembrie 2020 de stabilire a anumitor dispoziții tranzitorii privind sprijinul acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și din Fondul european de garantare agricolă (FEGA) în anii 2021 și 2022 și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1305/2013, (UE) nr. 1306/2013 și (UE) nr. 1307/2013 în ceea ce privește resursele și aplicarea regulamentelor respective în anii 2021 și 2022 și a Regulamentului (UE) nr. 1308/2013 în ceea ce privește resursele și repartizarea unui astfel de sprijin pentru anii 2021 și 2022 (JO L 437, 28.12.2020, p. 1).

⁹⁹ Regulamentul (UE) 2021/1058 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 iunie 2021 privind Fondul european de dezvoltare regională și Fondul de coeziune (JO L 231, 30.6.2021, p. 60).

¹⁰⁰ Regulamentul (UE) 2021/1056 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 iunie 2021 de instituire a Fondului pentru o tranziție justă (JO L 231, 30.6.2021, p. 1).

¹⁰¹ Regulamentul (UE) 2021/695 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 aprilie 2021 de instituire a programului-cadru pentru cercetare și inovare Orizont Europa, de stabilire a normelor sale de participare și de diseminare și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1290/2013 și (UE) nr. 1291/2013 (JO L 170, 12.5.2021, p. 1).

¹⁰² Regulamentul (UE, Euratom) 2020/2093 al Consiliului din 17 decembrie 2020 de stabilire a cadrului financiar multianual pentru perioada 2021-2027 (JO L 433 I, 22.12.2020, p. 11).

¹⁰³ Regulamentul (UE) 2021/241 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 februarie 2021 de instituire a Mecanismului de redresare și reziliență (JO L 57, 18.2.2021, p. 17).

¹⁰⁴ Regulamentul (UE) 2021/523 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 martie 2021 de instituire a Programului InvestEU și de modificare a Regulamentului (UE) 2015/1017 (JO L 107, 26.3.2021, p. 30).

¹⁰⁵ Comunicare a Comisiei către Parlamentul European și Consiliu Cicluri durabile ale carbonului [COM(2021) 800 final].

¹⁰⁶ Regulamentul (UE) 2021/2115 al Parlamentului European și al Consiliului din 2 decembrie 2021 de stabilire a normelor privind sprijinul pentru planurile strategice care urmează a fi elaborate de statele membre în cadrul politicii agricole comune (planurile strategice PAC) și finanțate de Fondul european

termen lung la nivel național prevăzute în actele legislative enumerate în anexa XIII la regulamentul menționat sau derivate din acestea și a fi în concordanță cu respectivele ținte. Prezentul regulament privind refacerea naturii ar trebui să fie luat în considerare atunci când, în conformitate cu articolul 159 din Regulamentul (UE) 2021/2115, Comisia revizuieste, până la 31 decembrie 2025, lista prevăzută în anexa XIII la regulamentul respectiv.

- (75) În conformitate cu angajamentul asumat în cadrul celui de al 8-lea program de acțiune pentru mediu până în 2030¹⁰⁷, statele membre ar trebui să elimine treptat subvențiile dăunătoare mediului la nivel național, utilizând în mod optim instrumentele de piață și instrumentele bugetare care permit integrarea preocupării pentru mediu, inclusiv pe cele necesare pentru a asigura o tranziție echitabilă din punct de vedere social, și sprijinind întreprinderile și alte părți interesate în dezvoltarea unor practici standardizate de contabilizare a capitalului natural.
- (76) Pentru a asigura adaptarea necesară a prezentului regulament, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificarea anexelor I-VII pentru a adapta grupul de habitate, pentru a actualiza informațiile privind indicele privind păsările comune specifice terenurilor agricole, precum și pentru a adapta lista indicatorilor de biodiversitate pentru ecosistemele agricole, lista indicatorilor de biodiversitate pentru ecosistemele forestiere și lista speciilor marine la cele mai recente dovezi științifice și la exemplele de măsuri de refacere. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare⁵². În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (77) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare pentru a specifica metoda de monitorizare a polenizatorilor, pentru a specifica metodele de monitorizare a indicatorilor pentru ecosistemele agricole enumerați în anexa IV la prezentul regulament și a indicatorilor pentru ecosistemele forestiere enumerați în anexa VI la prezentul regulament, pentru a elabora un cadru pentru stabilirea nivelurilor satisfăcătoare ale polenizatorilor, ale indicatorilor pentru ecosistemele agricole enumerați în anexa IV la prezentul regulament și ale indicatorilor pentru ecosistemele forestiere enumerați în anexa VI la prezentul regulament, pentru a stabili un format uniform pentru planurile naționale de refacere, pentru a stabili formatul, structura și modalitățile detaliate de raportare electronică a datelor și informațiilor către Comisie. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰⁸.

de garantare agricolă (FEGA) și de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1305/2013 și (UE) nr. 1307/2013.

¹⁰⁷

[A se adăuga trimiterea la data publicării celui de al 8-lea PAM].

¹⁰⁸

Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

- (78) Comisia ar trebui să efectueze o evaluare a prezentului regulament. În temeiul punctului 22 din Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare, evaluarea ar trebui să se bazeze pe criteriile de eficiență, eficacitate, relevanță, coerență și valoare adăugată a UE și ar trebui să constituie punctul de pornire al evaluării impactului eventualelor măsuri viitoare. În plus, Comisia ar trebui să evalueze necesitatea de a stabili obiective de refacere suplimentare, pe baza unor metode comune de evaluare a stării ecosistemelor care nu intră sub incidența articolelor 4 și 5, ținând seama de cele mai recente dovezi științifice.
- (79) Întrucât obiectivele prezentului regulament nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea sau efectele sale, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la respectivul articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

1. Prezentul regulament stabilește norme pentru a contribui la:
 - (a) refacerea continuă, pe termen lung și susținută a biodiversității și rezilienței naturii în zonele terestre și maritime ale Uniunii prin refacerea ecosistemelor;
 - (b) îndeplinirea obiectivelor generale ale Uniunii privind atenuarea schimbărilor climatice și adaptarea la acestea;
 - (c) respectarea angajamentelor internaționale ale Uniunii.
2. Prezentul regulament stabilește un cadru în care statele membre pun în aplicare, fără întârziere, măsuri de refacere eficace și bazate pe suprafață care să acopere împreună, până în 2030, cel puțin 20 % din zonele terestre și maritime ale Uniunii și, până în 2050, toate ecosistemele care au nevoie de refacere.

Articolul 2

Zona geografică acoperită

Prezentul regulament se aplică ecosistemelor menționate la articolele 4-10:

- (a) pe teritoriul statelor membre;
- (b) în apele, pe fundul mării și în subsolul marin situate în partea exterioară a liniei de bază care este limita de măsurare a întinderii apelor teritoriale care se extind

până la extremitatea zonei în care un stat membru își exercită drepturile suverane, în conformitate cu Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării din 1982.

Articolul 3 **Definiții**

Se aplică următoarele definiții:

- (1) „ecosistem” înseamnă un complex dinamic de comunități de plante, animale și microorganisme și mediul lor abiotic, care interacționează într-o unitate funcțională, și include tipuri de habitate, habitate ale speciilor și populații de specii;
- (2) „habitatul unei specii” înseamnă mediul descris de factori abiotici și biotici specifici, în care se regăsește o specie la orice stadiu al ciclului său biologic;
- (3) „refacere” înseamnă procesul de asistență activă sau pasivă pentru refacerea în scopul atingerii unei stări bune sau pentru readucerea într-o stare bună a unui ecosistem, a unui tip de habitat până la cel mai înalt nivel de stare care poate fi atins și la suprafața sa de referință favorabilă, a unui habitat al unei specii până la un nivel suficient de calitate și de cantitate sau a populațiilor de specii la niveluri satisfăcătoare, ca mijloc de conservare sau de sporire a biodiversității și a rezilienței ecosistemelor;
- (4) „stare bună” înseamnă o stare în care principalele caracteristici ale unui ecosistem, și anume starea sa fizică, chimică, compozițională, structurală și funcțională, precum și caracteristicile sale peisagistice terestre și marine, reflectă nivelul ridicat de integritate ecologică, stabilitate și reziliență necesar pentru a asigura menținerea sa pe termen lung;
- (5) „suprafață de referință favorabilă” înseamnă suprafața totală a unui tip de habitat într-o anumită regiune biogeografică sau regiune marină la nivel național care este considerată ca fiind minimul necesar pentru a asigura viabilitatea pe termen lung a tipului de habitat și a speciilor sale, precum și toate variațiile ecologice semnificative ale acestuia în aria sa de răspândire naturală și care este compusă din suprafața tipului de habitat și, în cazul în care această suprafață nu este suficientă, din suprafața necesară restabilirii tipului de habitat;
- (6) „nivel suficient de calitate a habitatului” înseamnă calitatea unui habitat al unei specii care permite îndeplinirea necesităților ecologice ale unei specii în orice etapă a ciclului său biologic, astfel încât aceasta să se mențină pe termen lung ca o componentă viabilă a habitatului său în aria sa de răspândire naturală;
- (7) „nivel suficient de cantitate a habitatului” înseamnă cantitatea unui habitat al unei specii care permite îndeplinirea necesităților ecologice ale unei specii în orice etapă a ciclului său biologic, astfel încât aceasta să se mențină pe termen lung ca o componentă viabilă a habitatului său în aria sa de răspândire naturală;
- (8) „polenizator” înseamnă un animal sălbatic care transportă polenul de la antera unei plante la stigmatul unei plante, permițând fertilizarea și producerea de semințe;
- (9) „declin al populațiilor de polenizatori” înseamnă o scădere a abundenței sau a diversității polenizatorilor, ori ambele;

- (10) „unitate administrativă locală” sau „UAL” înseamnă o diviziune administrativă de nivel inferior a unui stat membru, sub nivelul unei provincii, al unei regiuni sau al unui stat, instituită în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁰⁹;
- (11) „orașe” înseamnă UAL în care cel puțin 50 % din populație locuiește în unul sau mai multe centre urbane, măsurate utilizând gradul de urbanizare stabilit în conformitate cu articolul 4b alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1059/2003;
- (12) „orașe mici și suburbii” înseamnă UAL în care mai puțin de 50 % din populație locuiește într-un centru urban, dar cel puțin 50 % din populație locuiește într-o aglomerație urbană, măsurate utilizând gradul de urbanizare stabilit în conformitate cu articolul 4b alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1059/2003;
- (13) „spațiu verde urban” înseamnă toate zonele urbane verzi; păduri de foioase; păduri de conifere; păduri mixte; pajiști naturale; terenuri mlăștinoase și lande; zone împădurite de tranziție cu arbuști și zone cu vegetație rară – astfel cum se găsesc în orașe sau orașe mici și suburbii, calculate pe baza datelor furnizate de serviciul Copernicus de monitorizare a suprafeței terestre, astfel cum a fost instituit prin Regulamentul (UE) 2021/696 al Parlamentului European și al Consiliului¹¹⁰;
- (14) „acoperirea coronamentului în zona urbană” înseamnă suprafața totală acoperită cu arbori din orașe și din orașe mici și suburbii, calculată pe baza datelor privind densitatea acoperirii cu arbori furnizate de serviciul Copernicus de monitorizare a suprafeței terestre, astfel cum a fost instituit prin Regulamentul (UE) 2021/696 al Parlamentului European și al Consiliului.
- (15) „zonă pretabilă dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile” înseamnă o zonă pretabilă dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile astfel cum este definită la articolul 2 punctul 9a din Directiva (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului¹¹¹.

¹⁰⁹ Regulamentul (CE) nr. 1059/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 mai 2003 privind instituirea unui nomenclator comun al unităților teritoriale de statistică (NUTS) (JO L 154, 21.6.2003, p. 1).

¹¹⁰ Regulamentul (UE) 2021/696 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 aprilie 2021 de instituire a Programului spațial al Uniunii și a Agenției Uniunii Europene pentru Programul spațial și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 912/2010, (UE) nr. 1285/2013 și (UE) nr. 377/2014 și a Deciziei nr. 541/2014/UE (JO L 170, 12.5.2021, p. 69).

¹¹¹ Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei (UE) 2018/2001 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, a Directivei 2010/31/UE privind performanța energetică a clădirilor și a Directivei 2012/27/UE privind eficiența energetică, COM(2022)222 final.

CAPITOLUL II

OBIECTIVE ȘI OBLIGAȚII DE REFACERE

Articolul 4

Refacerea ecosistemelor terestre, de coastă și de apă dulce

1. Statele membre pun în aplicare măsurile de refacere necesare pentru a aduce în stare bună zonele cu tipurile de habitate enumerate în anexa I care nu sunt în stare bună. Astfel de măsuri sunt în vigoare pe cel puțin 30 % din suprafața fiecărui grup de tipuri de habitate enumerate în anexa I care nu se află în stare bună, astfel cum sunt cuantificate în planul național de refacere menționat la articolul 12, până în 2030, pe cel puțin 60 % până în 2040 și pe cel puțin 90 % până în 2050.
2. Statele membre pun în aplicare măsurile de refacere necesare pentru restabilirea tipurilor de habitate enumerate în anexa I în zone care nu sunt acoperite de tipurile de habitate respective. Astfel de măsuri sunt în vigoare pe suprafețe care reprezintă cel puțin 30 % din suprafața totală suplimentară necesară pentru a atinge suprafața de referință favorabilă totală a fiecărui grup de tipuri de habitate enumerate în anexa I, astfel cum sunt cuantificate în planul național de refacere menționat la articolul 12, până în 2030, cel puțin 60 % din suprafața respectivă până în 2040 și 100 % din suprafața respectivă până în 2050.
3. Statele membre pun în aplicare măsurile de refacere pentru habitatele terestre, de coastă și de apă dulce ale speciilor enumerate în anexele II, IV și V la Directiva 92/43/CEE și pentru habitatele terestre, de coastă și de apă dulce ale păsărilor sălbatice aflate sub incidența Directivei 2009/147/CE, care sunt necesare pentru a îmbunătăți calitatea și cantitatea acestor habitate, inclusiv prin restabilirea lor, precum și pentru a spori conectivitatea, până la obținerea unui nivel suficient de calitate și de cantitate a habitatelor respective.
4. Determinarea celor mai adecvate zone pentru măsuri de refacere în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol se bazează pe cele mai bune cunoștințe disponibile și pe cele mai recente dovezi științifice privind starea tipurilor de habitate enumerate în anexa I, măsurate în funcție de structura și funcțiile necesare pentru menținerea lor pe termen lung, inclusiv speciile lor tipice menționate la articolul 1 litera (e) din Directiva 92/43/CEE, precum și calitatea și cantitatea habitatelor speciilor menționate la alineatul (3) din prezentul articol. Zonele în care tipurile de habitate enumerate în anexa I se află într-o stare necunoscută se consideră ca nefiind în stare bună.
5. Măsurile de refacere menționate la alineatele (1) și (2) iau în considerare necesitatea îmbunătățirii conectivității între tipurile de habitate enumerate în anexa I și țin seama de necesitățile ecologice ale speciilor menționate la alineatul (3) care apar în tipurile de habitate respective.
6. Statele membre se asigură că zonele care fac obiectul măsurilor de refacere în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3) prezintă o îmbunătățire continuă a stării tipurilor de habitate enumerate în anexa I până când se ajunge la o stare bună, precum și o îmbunătățire continuă a calității habitatelor speciilor menționate la alineatul (3), până la atingerea unui nivel suficient de calitate a habitatelor respective. Statele membre se asigură că zonele în care s-a ajuns la o stare bună și în care s-a atins un nivel suficient de calitate a habitatelor speciilor nu se deteriorează.

7. Statele membre se asigură că zonele în care există tipurile de habitate enumerate în anexa I nu se deteriorează.
8. În afara siturilor Natura 2000, neîndeplinirea obligațiilor prevăzute la alineatele (6) și (7) este justificată dacă este cauzată de:
 - (a) forța majoră;
 - (b) transformări inevitabile ale habitatelor cauzate în mod direct de schimbările climatice sau
 - (c) un proiect de interes public major pentru care nu sunt disponibile soluții alternative mai puțin dăunătoare, care urmează să fie stabilite de la caz la caz.
9. Pentru siturile Natura 2000, neîndeplinirea obligației prevăzute la alineatele (6) și (7) este justificată dacă este cauzată de:
 - (a) forța majoră;
 - (b) transformări inevitabile ale habitatelor cauzate în mod direct de schimbările climatice sau
 - (c) un plan sau un proiect autorizat în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Directiva 92/43/CEE.
10. Statele membre se asigură că există:
 - (a) o creștere a suprafeței habitatului în stare bună pentru tipurile de habitate enumerate în anexa I până când cel puțin 90 % se află în stare bună și până când se atinge suprafața de referință favorabilă pentru fiecare tip de habitat din fiecare regiune biogeografică a teritoriului lor;
 - (b) o tendință crescătoare către nivelul suficient de calitate și de cantitate a habitatelor terestre, de coastă și de apă dulce ale speciilor menționate în anexele II, IV și V la Directiva 92/43/CEE și ale speciilor aflate sub incidența Directivei 2009/147/CE.

Articolul 5

Refacerea ecosistemelor marine

1. Statele membre pun în aplicare măsurile de refacere necesare pentru a aduce în stare bună zonele cu tipurile de habitate enumerate în anexa II care nu sunt în stare bună. Astfel de măsuri sunt în vigoare pe cel puțin 30 % din suprafața fiecărui grup de tipuri de habitate enumerate în anexa II care nu se află în stare bună, astfel cum sunt cuantificate în planul național de refacere menționat la articolul 12, până în 2030, pe cel puțin 60 % până în 2040 și pe cel puțin 90 % până în 2050.
2. Statele membre pun în aplicare măsurile de refacere necesare pentru restabilirea tipurilor de habitate enumerate în anexa II în zone care nu sunt acoperite de tipurile de habitate respective. Astfel de măsuri sunt în vigoare pe suprafețe care reprezintă cel puțin 30 % din suprafața totală suplimentară necesară pentru a atinge suprafața de referință favorabilă totală a fiecărui grup de tipuri de habitate, astfel cum sunt cuantificate în planul național de refacere menționat la articolul 12, până în 2030, cel puțin 60 % din suprafața respectivă până în 2040 și 100 % din suprafața respectivă până în 2050.
3. Statele membre pun în aplicare măsurile de refacere pentru habitatele marine ale speciilor enumerate în anexa III și în anexele II, IV și V la Directiva 92/43/CEE și

pentru habitatele marine ale păsărilor sălbatice aflate sub incidența Directivei 2009/147/CE, care sunt necesare pentru a îmbunătăți calitatea și cantitatea acestor habitate, inclusiv prin restabilirea lor, precum și pentru a spori conectivitatea, până la obținerea unui nivel suficient de calitate și de cantitate a habitatelor respective.

4. Determinarea celor mai adecvate zone pentru măsuri de refacere în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3) se bazează pe cele mai bune cunoștințe disponibile și pe cele mai recente dovezi științifice privind starea tipurilor de habitate enumerate în anexa II, măsurate în funcție de structura și funcțiile necesare pentru menținerea lor pe termen lung, inclusiv speciile lor tipice menționate la articolul 1 litera (e) din Directiva 92/43/CEE, precum și calitatea și cantitatea habitatelor speciilor menționate la alineatul (3). Zonele în care tipurile de habitate enumerate în anexa II se află într-o stare necunoscută se consideră ca nefiind în stare bună.
5. Măsurile de refacere menționate la alineatele (1) și (2) iau în considerare necesitatea îmbunătățirii conectivității între tipurile de habitate enumerate în anexa II și țin seama de necesitățile ecologice ale speciilor menționate la alineatul (3) care apar în tipurile de habitate respective.
6. Statele membre se asigură că zonele care fac obiectul măsurilor de refacere în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3) prezintă o îmbunătățire continuă a stării tipurilor de habitate enumerate în anexa II până când se ajunge la o stare bună, precum și o îmbunătățire continuă a calității habitatelor speciilor menționate la alineatul (3), până la atingerea unui nivel suficient de calitate a habitatelor respective. Statele membre se asigură că zonele în care s-a ajuns la o stare bună și în care s-a atins un nivel suficient de calitate a habitatelor speciilor nu se deteriorează.
7. Statele membre se asigură că zonele în care există tipurile de habitate enumerate în anexa II nu se deteriorează.
8. În afara siturilor Natura 2000, neîndeplinirea obligațiilor prevăzute la alineatele (6) și (7) este justificată dacă este cauzată de:
 - (a) forța majoră;
 - (b) transformări inevitabile ale habitatelor cauzate în mod direct de schimbările climatice sau
 - (c) un proiect de interes public major pentru care nu sunt disponibile soluții alternative mai puțin dăunătoare, care urmează să fie stabilite de la caz la caz.
9. Pentru siturile Natura 2000, neîndeplinirea obligației prevăzute la alineatele (6) și (7) este justificată dacă este cauzată de:
 - (a) forța majoră;
 - (b) transformări inevitabile ale habitatelor cauzate în mod direct de schimbările climatice sau
 - (c) un plan sau un proiect autorizat în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Directiva 92/43/CEE.
10. Statele membre se asigură că există:
 - (a) o creștere a suprafeței habitatului în stare bună pentru tipurile de habitate enumerate în anexa II până când cel puțin 90 % se află în stare bună și până când se atinge suprafața de referință favorabilă pentru fiecare tip de habitat din fiecare regiune biogeografică a teritoriului lor;

- (b) o tendință pozitivă către nivelul suficient de calitate și de cantitate a habitatelor marine ale speciilor menționate în anexa III și în anexele II, IV și V la Directiva 92/43/CEE și ale speciilor aflate sub incidența Directivei 2009/147/CE.

Articolul 6

Refacerea ecosistemelor urbane

1. Statele membre se asigură că nu există nicio pierdere netă de spațiu verde urban și de acoperire a coronamentului în zona urbană până în 2030, comparativ cu 2021, în toate orașele și în orașele mici și suburbii.
2. Statele membre se asigură că, până în 2040, suprafața națională totală a spațiului verde urban din orașe și din orașe mici și suburbii crește cu cel puțin 3 % din suprafața totală a orașelor și a orașelor mici și suburbiilor în 2021 și, până în 2050, cu cel puțin 5 %. În plus, statele membre asigură:
 - (a) o acoperire a coronamentului în zona urbană de cel puțin 10 % în toate orașele, precum și în orașe mici și suburbii, până în 2050 și
 - (b) un câștig net de spațiu verde urban integrat în clădirile și proiectele de infrastructură existente și noi, inclusiv prin renovări și reînnoiri, în toate orașele, precum și în orașe mici și suburbii.

Articolul 7

Refacerea conectivității naturale a râurilor și a funcțiilor naturale ale zonelor inundabile aferente

1. Statele membre realizează un inventar al barierelor din calea conectivității longitudinale și laterale a apelor de suprafață și identifică barierele care trebuie înlăturate pentru a contribui la îndeplinirea obiectivelor de refacere prevăzute la articolul 4 din prezentul regulament și a obiectivului de a readuce cel puțin 25 000 km de râuri în stadiul de râuri cu curgere liberă în Uniune până în 2030, fără a aduce atingere prevederilor Directivei 2000/60/CE, în special articolului 4 alineatele (3), (5) și (7), și Regulamentului 1315/2013, în special articolului 15.
2. Statele membre elimină barierele din calea conectivității longitudinale și laterale a apelor de suprafață identificate la alineatul (1) din prezentul articol, în conformitate cu planul de eliminare a acestora menționat la articolul 12 alineatul (2) litera (f). Atunci când elimină barierele, statele membre vizează în primul rând barierele învechite, care nu mai sunt necesare pentru producerea de energie din surse regenerabile, navigația interioară, alimentarea cu apă sau alte utilizări.
3. Statele membre completează eliminarea barierelor menționate la alineatul (2) prin măsurile necesare pentru îmbunătățirea funcțiilor naturale ale zonelor inundabile aferente.

Articolul 8

Refacerea populațiilor de polenizatori

1. Statele membre inversează declinul populațiilor de polenizatori până în 2030 și, ulterior, realizează o tendință crescătoare a populațiilor de polenizatori, măsurată o dată la trei ani după 2030, până la atingerea unor niveluri satisfăcătoare, astfel cum se prevede la articolul 11 alineatul (3).
2. Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a stabili o metodă de monitorizare a populațiilor de polenizatori. Respectivile acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2).
3. Metoda menționată la alineatul (2) oferă o abordare standardizată pentru colectarea de date anuale privind abundența și diversitatea speciilor de polenizatori și pentru evaluarea tendințelor populației de polenizatori.

Articolul 9

Refacerea ecosistemelor agricole

1. Statele membre pun în aplicare măsurile de refacere necesare pentru sporirea biodiversității în ecosistemele agricole, pe lângă zonele care fac obiectul măsurilor de refacere în temeiul articolului 4 alineatele (1), (2) și (3).
2. Statele membre realizează o tendință crescătoare la nivel național a fiecăruia dintre următorii indicatori din ecosistemele agricole, astfel cum se specifică în continuare în anexa IV, măsurați în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a prezentului regulament și 31 decembrie 2030 și, ulterior, o dată la trei ani, până la atingerea nivelurilor satisfăcătoare, identificate în conformitate cu articolul 11 alineatul (3):
 - (a) indicele fluturilor de câmp;
 - (b) stocul de carbon organic din solurile minerale cultivate;
 - (c) ponderea terenurilor agricole cu elemente de peisaj de mare diversitate.
3. Statele membre pun în aplicare măsuri de refacere pentru a se asigura că indicele privind păsările comune specifice terenurilor agricole la nivel național, bazat pe speciile menționate în anexa V, indexat la... *[OP: a se introduce data = prima zi a lunii care urmează după 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament]* = 100, atinge următoarele niveluri:
 - (a) 110 până în 2030, 120 până în 2040 și 130 până în 2050, pentru statele membre enumerate în anexa V cu populații de păsări specifice terenurilor agricole mai diminuate de-a lungul timpului;
 - (b) 105 până în 2030, 110 până în 2040 și 115 până în 2050, pentru statele membre enumerate în anexa IV cu populații de păsări specifice terenurilor agricole mai puțin diminuate de-a lungul timpului.
4. Pentru solurile organice exploatate în scopuri agricole care constituie turbării drenate, statele membre instituie măsuri de refacere. Măsurile respective se instituie pe cel puțin:
 - (a) 30 % din aceste suprafețe până în 2030, din care cel puțin un sfert trebuie reumidificat;
 - (b) 50 % din aceste suprafețe până în 2040, din care cel puțin o jumătate trebuie reumidificată;

- (c) 70 % din aceste suprafețe până în 2050, din care cel puțin o jumătate trebuie reumidificată.

Statele membre pot institui măsuri de refacere, inclusiv de reumidificare, în zonele siturilor de extracție a turbei și pot considera zonele respective drept zone care contribuie la atingerea obiectivelor relevante menționate la primul paragraf literele (a), (b) și (c).

În plus, statele membre pot institui măsuri de refacere pentru reumezirea solurilor organice care constituie turbării drenate în alte scopuri decât cele agricole și de extracție a turbei și pot considera că aceste zone reumidificate contribuie, până la maximum 20 %, la realizarea obiectivelor menționate la primul paragraf literele (a), (b) și (c).

Articolul 10

Refacerea ecosistemelor forestiere

1. Statele membre pun în aplicare măsurile de refacere necesare pentru sporirea biodiversității ecosistemelor forestiere, pe lângă zonele care fac obiectul măsurilor de refacere în temeiul articolului 4 alineatele (1), (2) și (3).
2. Statele membre realizează o tendință crescătoare la nivel național a fiecăruia dintre următorii indicatori din ecosistemele forestiere, astfel cum se prevede în continuare în anexa VI, măsurați în perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a prezentului regulament și 31 decembrie 2030 și, ulterior, o dată la trei ani, până la atingerea nivelurilor satisfăcătoare, identificate în conformitate cu articolul 11 alineatul (3):
 - (a) lemnul mort pe picior;
 - (b) lemnul mort căzut;
 - (c) ponderea pădurilor cu structură plurienă;
 - (d) conectivitatea pădurilor;
 - (e) indicele privind păsările comune specifice pădurilor;
 - (f) stocul de carbon organic.

CAPITOLUL III

PLANURILE NAȚIONALE DE REFACERE

Articolul 11

Elaborarea planurilor naționale de refacere

1. Statele membre elaborează planuri naționale de refacere și efectuează monitorizarea și cercetarea pregătitoare necesare pentru a identifica măsurile de refacere necesare pentru îndeplinirea obiectivelor și a obligațiilor prevăzute la articolele 4-10, ținând seama de cele mai recente dovezi științifice.

2. Statele membre cuantifică suprafața care trebuie refăcută pentru a atinge obiectivele de refacere prevăzute la articolele 4 și 5, ținând seama de starea tipurilor de habitate menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2), articolul 5 alineatele (1) și (2), precum și de calitatea și cantitatea habitatelor speciilor menționate la articolul 4 alineatul (3) și la articolul 5 alineatul (3) care sunt prezente pe teritoriul lor. Cuantificarea se bazează, printre altele, pe următoarele informații:
 - (a) pentru fiecare tip de habitat:
 - (i) suprafața totală a habitatului și o hartă a distribuției sale actuale;
 - (ii) suprafața habitatului care nu este în stare bună;
 - (iii) suprafața de referință favorabilă, luând în considerare pierderile documentate înregistrate în cel puțin ultimii 70 de ani și modificările preconizate ale condițiilor de mediu ca urmare a schimbărilor climatice;
 - (iv) zonele cele mai adecvate pentru restabilirea tipurilor de habitate, având în vedere modificările în curs și preconizate ale condițiilor de mediu ca urmare a schimbărilor climatice;
 - (b) nivelul suficient de calitate și cantitate a habitatelor speciilor necesar pentru atingerea stadiului corespunzător de conservare al acestora, luând în considerare zonele cele mai adecvate pentru restabilirea habitatelor respective, precum și conectivitatea necesară între habitate pentru ca populațiile speciilor să prospere, precum și modificările în curs și preconizate ale condițiilor de mediu ca urmare a schimbărilor climatice.
3. Statele membre stabilesc, până cel târziu în 2030, niveluri satisfăcătoare pentru fiecare dintre indicatorii menționați la articolul 8 alineatul (1), articolul 9 alineatul (2) și articolul 10 alineatul (2), printr-un proces și o evaluare deschise și eficace, bazate pe cele mai recente dovezi științifice și, dacă este disponibil, pe cadrul menționat la articolul 17 alineatul (9).
4. Statele membre identifică și cartografiază zonele agricole și forestiere care au nevoie de refacere, în special zonele care, din cauza intensificării sau a altor factori de gestionare, au nevoie de o conectivitate și o diversitate peisagistică sporite.
5. Statele membre identifică sinergii cu atenuarea schimbărilor climatice, adaptarea la schimbările climatice și prevenirea dezastrelor și acordă prioritate măsurilor de refacere în consecință. Statele membre iau, de asemenea, în considerare:
 - (a) planul lor național integrat privind energia și clima, menționat la articolul 3 din Regulamentul (UE) 2018/1999;
 - (b) strategia lor pe termen lung menționată la articolul 15 din Regulamentul (UE) 2018/1999;
 - (c) obiectivul obligatoriu al Uniunii pentru 2030 prevăzut la articolul 3 din Directiva (UE) 2018/2001 a Parlamentului European și a Consiliului.
6. Statele membre coordonează elaborarea planurilor naționale de refacere cu desemnarea zonelor pretabile dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile. În cursul pregătirii planurilor de refacere a naturii, statele membre realizează sinergii cu zonele deja desemnate ca zone pretabile dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile și se asigură că funcționarea zonelor pretabile dezvoltării proiectelor de producere a energiei din surse regenerabile,

inclusiv procedurile de autorizare aplicabile în aceste zone în conformitate cu Directiva (UE) 2018/2001, rămân neschimbate.

7. La elaborarea planurilor lor naționale de refacere, statele membre țin seama de următoarele aspecte:
 - (a) măsurile de conservare stabilite pentru siturile Natura 2000 în conformitate cu Directiva 92/43/CEE;
 - (b) cadrele de acțiune prioritară elaborate în conformitate cu Directiva 92/43/CEE;
 - (c) măsuri pentru atingerea unei stări ecologice și chimice bune a corpurilor de apă incluse în planurile de gestionare a districtului hidrografic elaborate în conformitate cu Directiva 2000/60/CE;
 - (d) strategii marine pentru atingerea unei stări ecologice bune pentru toate regiunile marine ale Uniunii, elaborate în conformitate cu Directiva 2008/56/CE;
 - (e) programele naționale de control al poluării atmosferice elaborate în temeiul Directivei (UE) 2016/2284;
 - (f) strategiile și planurile de acțiune naționale privind biodiversitatea elaborate în conformitate cu articolul 6 din Convenția privind diversitatea biologică;
 - (g) măsurile de conservare adoptate în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului.
8. Atunci când elaborează planurile naționale de refacere, statele membre utilizează diferitele exemple de măsuri de refacere enumerate în anexa VII, în funcție de condițiile naționale și locale specifice și de cele mai recente dovezi științifice.
9. Atunci când pregătesc planurile naționale de refacere, statele membre urmăresc optimizarea funcțiilor ecologice, economice și sociale ale ecosistemelor, precum și contribuția acestora la dezvoltarea durabilă a regiunilor și comunităților relevante.
10. Atunci când este posibil, statele membre încurajează sinergiile cu planurile naționale de refacere ale altor state membre, în special pentru ecosistemele care traversează frontierele.
11. Statele membre se asigură că elaborarea planului de refacere este deschisă, favorabilă incluziunii și eficace și că publicului i se acordă din timp posibilități efective de a participa la elaborarea acestuia. Consultările respectă cerințele prevăzute la articolele 4-10 din Directiva 2001/42/CE.

Articolul 12

Conținutul planurilor naționale de refacere

1. Planul național de refacere acoperă perioada până în 2050, cu termene intermediare care corespund obiectivelor și obligațiilor prevăzute la articolele 4-10.
2. Statele membre includ următoarele elemente în planul lor național de refacere, utilizând formatul uniform stabilit în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol:
 - (a) cuantificarea zonelor care urmează să fie refăcute pentru a atinge obiectivele de refacere prevăzute la articolele 4-10, pe baza lucrărilor pregătitoare desfășurate

în conformitate cu articolul 11 și a hărților georeferențiate ale zonelor respective;

- (b) o descriere a măsurilor de refacere planificate sau puse în aplicare pentru atingerea obiectivelor și a obligațiilor prevăzute la articolele 4-10 și o precizare cu privire la care dintre aceste măsuri de refacere este planificată sau pusă în aplicare în cadrul rețelei Natura 2000 instituite în conformitate cu Directiva 92/43/CEE;
- (c) o indicație a măsurilor menite să asigure că suprafețele acoperite de tipurile de habitate enumerate în anexele I și II nu se deteriorează în zonele în care s-a ajuns la o stare bună și că habitatele speciilor menționate la articolul 4 alineatul (3) și la articolul 5 alineatul (3) nu se deteriorează în zonele în care s-a atins un nivel suficient de calitate a habitatelor speciilor, în conformitate cu articolul 4 alineatul (6) și cu articolul 5 alineatul (6);
- (d) o indicație a măsurilor menite să asigure că suprafețele acoperite de tipurile de habitate enumerate în anexele I și II nu se deteriorează, în conformitate cu articolul 4 alineatul (7) și cu articolul 5 alineatul (7);
- (e) inventarul barierelor și barierele identificate în vederea eliminării în conformitate cu articolul 7 alineatul (1), planul de eliminare a acestora în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) și o estimare a lungimii râurilor cu curgere liberă care trebuie realizată prin eliminarea acestor bariere până în 2030 și până în 2050, precum și orice alte măsuri de restabilire a funcțiilor naturale ale zonelor inundabile în conformitate cu articolul 7 alineatul (3);
- (f) calendarul de punere în aplicare a măsurilor de refacere în conformitate cu articolele 4-10;
- (g) o secțiune dedicată care stabilește măsuri de refacere adaptate în regiunile lor ultraperiferice, după caz;
- (h) monitorizarea zonelor care fac obiectul refacerii în conformitate cu articolele 4 și 5, procesul de evaluare a eficacității măsurilor de refacere instituite în conformitate cu articolele 4-10 și de revizuire a măsurilor respective, dacă este necesar, pentru a se asigura îndeplinirea obiectivelor și a obligațiilor prevăzute la articolele 4-10;
- (i) indicarea dispozițiilor pentru asigurarea efectelor continue, pe termen lung și susținute ale măsurilor de refacere menționate la articolele 4-10;
- (j) beneficiile conexe estimate pentru atenuarea schimbărilor climatice asociate măsurilor de refacere în timp, precum și beneficiile socioeconomice mai ample ale acestor măsuri;
- (k) o secțiune specifică prin care se stabilește modul în care planul național de refacere ia în considerare:
 - (i) relevanța scenariilor de schimbare climatică pentru planificarea tipului și a amplasării măsurilor de refacere;
 - (ii) potențialul măsurilor de refacere de a reduce la minimum impactul schimbărilor climatice asupra naturii, de a preveni dezastrelor naturale și de a sprijini adaptarea;
 - (iii) sinergiile cu strategiile sau planurile naționale de adaptare și cu rapoartele naționale de evaluare a riscurilor de dezastre;

- (iv) o prezentare generală a interacțiunii dintre măsurile incluse în planul național de refacere și planul național privind energia și clima;
 - (l) nevoile de finanțare estimate pentru punerea în aplicare a măsurilor de refacere, care includ descrierea sprijinului acordat părților interesate afectate de măsurile de refacere sau de alte obligații noi care decurg din prezentul regulament, precum și mijloacele de finanțare publică sau privată preconizată, inclusiv (co)finanțarea prin intermediul instrumentelor de finanțare ale Uniunii;
 - (m) indicarea subvențiilor care afectează în mod negativ realizarea obiectivelor și îndeplinirea obligațiilor prevăzute în prezentul regulament;
 - (n) un rezumat al procesului de elaborare și stabilire a planului național de refacere, inclusiv informații privind participarea publicului și modul în care au fost luate în considerare nevoile comunităților locale și ale părților interesate;
 - (o) o secțiune dedicată care indică modul în care observațiile Comisiei cu privire la proiectul de plan național de refacere menționat la articolul 14 alineatul (4) au fost luate în considerare în conformitate cu articolul 14 alineatul (5). Dacă statul membru în cauză nu dă curs unei observații din partea Comisiei sau unei părți considerabile dintr-o observație, acesta prezintă o justificare.
3. Planurile naționale de refacere includ, după caz, măsurile de conservare pe care un stat membru intenționează să le adopte în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului, inclusiv măsurile de conservare din recomandările comune pe care un stat membru intenționează să le inițieze în conformitate cu procedura prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 1380/2013, precum și orice informații relevante cu privire la măsurile respective.
 4. Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a stabili un format uniform pentru planurile naționale de refacere. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2). La elaborarea formatului uniform, Comisia este asistată de Agenția Europeană de Mediu (AEM).

Articolul 13

Prezentarea proiectului de plan național de refacere

Statele membre prezintă Comisiei un proiect al planului național de refacere menționat la articolele 11 și 12 până la... *[OP: a se introduce data = prima zi a lunii care urmează după 24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament]*.

Articolul 14

Evaluarea planurilor naționale de refacere

1. Comisia evaluează proiectele de planuri naționale de refacere în termen de șase luni de la data primirii. Atunci când efectuează evaluarea, Comisia acționează în strânsă cooperare cu statul membru în cauză.
2. Atunci când evaluează proiectul de plan național de refacere, Comisia evaluează conformitatea cu articolul 12 și caracterul adecvat al acestuia pentru îndeplinirea obiectivelor și a obligațiilor prevăzute la articolele 4-10, precum și a obiectivelor generale ale Uniunii menționate la articolul 1, a obiectivelor specifice menționate la articolul 7 alineatul (1) de a readuce cel puțin 25 000 km de râuri în stadiul de râuri

cu curgere liberă în Uniune până în 2030 și a obiectivului de a acoperi cel puțin 10 % din suprafața agricolă a Uniunii cu elemente de peisaj de mare diversitate până în 2030.

3. În scopul evaluării proiectelor de planuri naționale de refacere, Comisia este asistată de experți sau de AEM.
4. Comisia poate adresa observații statelor membre în termen de șase luni de la data primirii proiectului de plan național de refacere.
5. Statele membre acordă atenția corespunzătoare eventualelor observații din partea Comisiei în planul lor național de refacere final.
6. Statele membre finalizează, publică și prezintă Comisiei planul național de refacere în termen de șase luni de la data primirii observațiilor din partea Comisiei.

Articolul 15

Revizuirea planurilor naționale de refacere

1. Statele membre își revizuiesc planurile naționale de refacere cel puțin o dată la 10 ani, în conformitate cu articolele 11 și 12, ținând seama de progresele înregistrate în punerea în aplicare a planurilor, de cele mai bune dovezi științifice disponibile, precum și de cunoștințele disponibile privind modificările sau modificările preconizate ale condițiilor de mediu ca urmare a schimbărilor climatice.
2. Atunci când se constată că măsurile prevăzute în planul național de refacere nu vor fi suficiente pentru a îndeplini obiectivele și obligațiile prevăzute la articolele 4-10, pe baza monitorizării în conformitate cu articolul 17, statele membre revizuiesc planul național de refacere și includ măsuri suplimentare.
3. Pe baza informațiilor menționate la articolul 18 alineatele (1) și (2) și a evaluării menționate la articolul 18 alineatele (4) și (5), în cazul în care Comisia consideră că progresele înregistrate de un stat membru sunt insuficiente pentru respectarea obiectivelor și a obligațiilor prevăzute la articolele 4-10, Comisia poate solicita statului membru în cauză să prezinte un proiect actualizat de plan național de refacere cu măsuri suplimentare. Planul național de refacere actualizat cu măsuri suplimentare se publică și se prezintă în termen de șase luni de la data primirii cererii din partea Comisiei.

Articolul 16

Accesul la justiție

1. Statele membre se asigură că membrii publicului, în conformitate cu dreptul intern, care au un interes suficient sau care susțin încălcarea unui drept, au acces la o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești sau a unui organism independent și imparțial instituit prin lege, pentru a contesta legalitatea de fond sau de procedură a planurilor naționale de refacere și orice omisiune de a acționa din partea autorităților competente, indiferent de rolul pe care membrii publicului l-au jucat în cursul procesului de elaborare și stabilire a planului național de refacere.
2. Statele membre stabilesc ceea ce constituie un interes suficient și încălcarea unui drept, în conformitate cu obiectivul de a oferi publicului un acces larg la justiție. În sensul alineatului (1), orice organizație neguvernamentală care promovează protecția mediului și care îndeplinește toate cerințele prevăzute de dreptul intern este

considerată ca având drepturi care pot fi încălcate, iar interesul acesteia este considerat suficient.

3. Căile de atac menționate la alineatul (1) sunt corecte, echitabile, oportune și gratuite sau cu un cost care nu este prohibitiv și oferă căi de atac adecvate și eficiente, inclusiv ordonanțe președințiale, dacă este necesar.
4. Statele membre se asigură că informațiile practice privind accesul la căile de atac administrative și judiciare menționate la prezentul articol sunt puse la dispoziția publicului.

CAPITOLUL IV

MONITORIZAREA ȘI RAPORTAREA

Articolul 17 **Monitorizare**

1. Statele membre monitorizează următoarele:
 - (a) starea și tendința în ceea ce privește starea tipurilor de habitate, precum și calitatea și tendința în ceea ce privește calitatea habitatelor speciilor menționate la articolele 4 și 5 în zonele care fac obiectul măsurilor de refacere pe baza monitorizării menționate la articolul 12 alineatul (2) litera (h);
 - (b) zona spațiului verde urban și a acoperirii coronamentului din orașe și din orașe mici și suburbii, astfel cum se menționează la articolul 6;
 - (c) indicatorii biodiversității în ecosistemele agricole enumerați în anexa IV;
 - (d) populațiile speciilor de păsări comune specifice terenurilor agricole enumerate în anexa V;
 - (e) indicatorii biodiversității în ecosistemele forestiere enumerați în anexa VI;
 - (f) abundența și diversitatea speciilor de polenizatori, conform metodei stabilite în conformitate cu articolul 8 alineatul (2);
 - (g) suprafața și starea zonelor acoperite de tipurile de habitate enumerate în anexele I și II, pe întreg teritoriul lor;
 - (h) suprafața și calitatea habitatului speciilor menționate la articolul 4 alineatul (3) și la articolul 5 alineatul (3), pe întreg teritoriul lor.
2. Monitorizarea în conformitate cu alineatul (1) litera (a) începe de îndată ce sunt puse în aplicare măsurile de refacere.
3. Monitorizarea în conformitate cu alineatul (1) literele (b), (c), (d) și (e) începe la *[OP: a se introduce data intrării în vigoare a prezentului regulament]*.
4. Monitorizarea în conformitate cu alineatul (1) litera (f) din prezentul articol începe la un an de la intrarea în vigoare a actului de punere în aplicare menționat la articolul 8 alineatul (2).
5. Monitorizarea în conformitate cu alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din prezentul articol, în ceea ce privește stocul de carbon organic din solurile minerale cultivate și ponderea terenurilor agricole cu elemente de peisaj de mare diversitate, și litera (e),

în ceea ce privește lemnul mort pe picior, lemnul mort căzut, ponderea pădurilor cu structură plurienă, conectivitatea pădurilor și stocul de carbon organic, se efectuează cel puțin o dată la trei ani și, dacă este posibil, în fiecare an. Monitorizarea în conformitate cu alineatul respectiv litera (c), în ceea ce privește indicii de fluturii de câmp, cu alineatul respectiv literele (d) și (e), în ceea ce privește indicii privind păsările comune specifice pădurilor, și cu alineatul respectiv litera (f), în ceea ce privește speciile de polenizatori se efectuează în fiecare an. Monitorizarea în conformitate cu alineatul respectiv literele (g) și (h) se efectuează cel puțin o dată la șase ani și este coordonată cu ciclul de raportare prevăzut la articolul 17 din Directiva 92/43/CEE.

6. Statele membre se asigură că indicatorii pentru ecosistemele agricole menționați la articolul 9 alineatul (2) litera (b) și indicatorii pentru ecosistemele forestiere menționați la articolul 10 alineatul (2) literele (a), (b) și (f) din prezentul regulament sunt monitorizați într-un mod compatibil cu monitorizarea impusă în cadrul Regulamentelor (UE) 2018/841 și (UE) 2018/1999.
7. Statele membre fac publice datele generate de monitorizarea efectuată în temeiul prezentului articol, în conformitate cu Directiva 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹¹² și în conformitate cu frecvențele de monitorizare stabilite la alineatul (5).
8. Sistemele de monitorizare ale statelor membre funcționează pe baza bazelor de date electronice și a sistemelor de informații geografice și maximizează accesul și utilizarea datelor și a serviciilor furnizate de tehnologiile de teledetecție, de observarea Pământului (serviciile Copernicus), de senzori și dispozitive *in situ* sau de date științifice cetățenești, valorificând oportunitățile oferite de inteligența artificială, de analiza și prelucrarea datelor avansate.
9. Comisia poate adopta acte de punere în aplicare pentru a:
 - (a) preciza metodele de monitorizare a indicatorilor pentru ecosistemele agricole enumerați în anexa IV;
 - (b) preciza metodele de monitorizare a indicatorilor pentru ecosistemele forestiere enumerați în anexa VI;
 - (c) elabora un cadru pentru stabilirea nivelurilor satisfăcătoare menționate la articolul 11 alineatul (3).

Aceste acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2).

Articolul 18

Raportare

1. Statele membre raportează anual Comisiei, pe cale electronică, cu privire la zona care face obiectul măsurilor de refacere menționate la articolele 4-10 și barierele menționate la articolul 7 care au fost eliminate, începând cu *[OP: a se introduce data = data intrării în vigoare a prezentului regulament]*.

¹¹² Directiva 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 martie 2007 de instituire a unei infrastructuri pentru informații spațiale în Comunitatea Europeană (Inspire) (JO L 108, 25.4.2007, p. 1).

2. Statele membre raportează electronic Comisiei, asistată de AEM, următoarele date și informații, cel puțin o dată la trei ani:
- (a) progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a planului național de refacere, punerea în aplicare a măsurilor de refacere și progresele înregistrate în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor și a obligațiilor stabilite în conformitate cu articolele 4-10;
 - (b) rezultatele monitorizării efectuate în conformitate cu articolul 17. Raportarea rezultatelor monitorizării efectuate în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) literele (g) și (h) ar trebui să fie transmisă inclusiv sub formă de hărți georeferențiate;
 - (c) localizarea și întinderea zonelor care fac obiectul măsurilor de refacere menționate la articolul 4, articolul 5 și articolul 9 alineatul (4), inclusiv o hartă georeferențiată a zonelor respective;
 - (d) inventarul actualizat al barierelor menționat la articolul 7 alineatul (1);
 - (e) informații privind progresele înregistrate în ceea ce privește îndeplinirea nevoilor de finanțare, în conformitate cu articolul 12 alineatul (2) litera (l), inclusiv o analiză a investițiilor efective în raport cu ipotezele inițiale privind investițiile.

Primele rapoarte se prezintă în luna iunie 2031, acoperind perioada până în 2030.

3. Comisia adoptă acte de punere în aplicare pentru a stabili formatul, structura și modalitățile detaliate de prezentare a informațiilor menționate la alineatele (1) și (2) din prezentul articol. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 21 alineatul (2). La elaborarea formatului, a structurii și a modalităților detaliate de raportare electronică, Comisia este asistată de AEM.
4. AEM furnizează Comisiei o situație tehnică anuală a progreselor înregistrate în direcția îndeplinirii obiectivelor și a obligațiilor stabilite în prezentul regulament, pe baza datelor puse la dispoziție de statele membre în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol și cu articolul 17 alineatul (7).
5. AEM furnizează Comisiei un raport tehnic la nivelul Uniunii privind progresele înregistrate în direcția îndeplinirii obiectivelor și a obligațiilor stabilite în prezentul regulament, pe baza datelor puse la dispoziție de statele membre în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3) din prezentul articol. De asemenea, aceasta poate utiliza informațiile raportate în temeiul articolului 17 din Directiva 92/43/CEE, al articolului 15 din Directiva 2000/60/CE, al articolului 12 din Directiva 2009/147/CE și al articolului 18 din Directiva 2008/56/CE. Raportul se prezintă până în luna iunie 2032, iar rapoartele ulterioare se prezintă ulterior o dată la trei ani.
6. Comisia prezintă, începând cu 2029, la fiecare trei ani Parlamentului European și Consiliului un raport despre punerea în aplicare a prezentului regulament.
7. Statele membre se asigură că informațiile menționate la alineatele (1) și (2) sunt adecvate și actualizate și că sunt puse la dispoziția publicului în conformitate cu Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului, cu Directiva 2007/2/CE și cu Directiva (UE) 2019/1024 a Parlamentului European și a Consiliului.

CAPITOLUL V

COMPETENȚELE DELEGATE, PROCEDURA COMITETULUI

Articolul 19

Modificarea anexelor

1. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 pentru a modifica anexa I în vederea adaptării grupurilor de tipuri de habitate.
2. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 pentru a modifica anexa II în vederea adaptării listei tipurilor de habitate și a grupurilor de tipuri de habitate.
3. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 pentru a modifica anexa III în vederea adaptării listei speciilor marine menționate la articolul 5 în conformitate cu cele mai recente dovezi științifice.
4. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 pentru a modifica anexa IV în vederea adaptării descrierii, a unității și a metodologiei indicatorilor pentru ecosistemele agricole în conformitate cu cele mai recente dovezi științifice.
5. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 pentru a modifica anexa V în vederea actualizării listei speciilor utilizate pentru indicele privind păsările comune specifice terenurilor agricole în statele membre.
6. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 pentru a modifica anexa VI în vederea adaptării descrierii, a unității și a metodologiei indicatorilor pentru ecosistemele forestiere în conformitate cu cele mai recente dovezi științifice.
7. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 20 pentru a modifica anexa VII în vederea adaptării listei exemplelor de măsuri de refacere.

Articolul 20

Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
2. Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 19 se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la *[OP: a se introduce data intrării în vigoare a prezentului regulament]*. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.
3. Delegarea de competențe menționată la articolul 19 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de

competențe specificată în decizia respectivă. Decizia intră în vigoare în ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

4. Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare¹¹³.
5. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
6. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 19 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 21

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 22

Revizuire

1. Comisia evaluează aplicarea prezentului regulament până la 31 decembrie 2035.
2. Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Comitetului Regiunilor un raport privind principalele constatări ale evaluării. În cazul în care Comisia consideră oportun, raportul este însoțit de o propunere legislativă de modificare a dispozițiilor relevante ale prezentului regulament, ținând seama de necesitatea de a stabili obiective de refacere suplimentare, pe baza unor metode comune de evaluare a stării ecosistemelor care nu intră sub incidența articolelor 4 și 5, precum și de cele mai recente dovezi științifice.

¹¹³ Acordul interinstituțional între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană privind o mai bună legiferare (JO L 123, 12.5.2016, p. 1).

Articolul 23
Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,
Președinta

Pentru Consiliu,
Președintele

FIȘĂ FINANCIARĂ LEGISLATIVĂ

1. CADRUL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

1.1. Titlul propunerii/inițiativei

Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind refacerea naturii.

1.2. Domeniul (domeniile) de politică vizat(e)

Domeniul de politică: 09 Mediu și politici climatice

Activități:

09 02 – Programul pentru mediu și politici climatice (LIFE)

09 10 – Agenția Europeană de Mediu (AEM)

1.3. Obiectul propunerii/inițiativei

☒ o acțiune nouă

☐ o acțiune nouă întreprinsă ca urmare a unui proiect-pilot/a unei acțiuni pregătitoare¹¹⁴

☐ prelungirea unei acțiuni existente

☐ o fuziune sau o redirectionare a uneia sau mai multor acțiuni către o altă/o nouă acțiune

1.4. Obiectiv(e)

1.4.1. Obiectiv(e) general(e)

Obiectivul propunerii de regulament este de a contribui la refacerea continuă, pe termen lung și susținută a biodiversității și rezilienței naturii în zonele terestre și maritime ale Uniunii prin refacerea ecosistemelor, a habitatelor și a speciilor, precum și de a contribui la realizarea obiectivelor Uniunii în materie de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la schimbările climatice și la îndeplinirea angajamentelor internaționale ale UE.

Decurgând din obiectivul general, obiectivul specific al prezentei propuneri de regulament este:

- Readucerea ecosistemelor degradate din întreaga UE la o stare bună până în 2050 și aducerea acestora pe calea redresării până în 2030. Odată refăcute, ecosistemele ar trebui menținute în stare bună.

Decurgând din obiectivul specific, obiectivele operaționale sunt:

- Stabilirea unor obiective obligatorii din punct de vedere juridic pentru refacerea și menținerea ecosistemelor în stare bună.

- Stabilirea unui cadru eficace pentru a asigura punerea în aplicare, în special prin obligația statelor membre de a evalua ecosistemele și de a institui un plan național de refacere, precum și de raportare și revizuire.

¹¹⁴

Astfel cum se menționează la articolul 58 alineatul (2) litera (a) sau (b) din Regulamentul financiar.

1.4.2. *Rezultatul (rezultatele) și impactul preconizate*

A se preciza efectele pe care ar trebui să le aibă propunerea/inițiativa asupra beneficiarilor vizați/grupurilor vizate.

Societatea în ansamblu beneficiază de refacerea naturii prin îmbunătățirea atenuării schimbărilor climatice și a adaptării la acestea și prin gestionarea riscurilor de dezastre. Refacerea naturii oferă, de asemenea, oportunități de locuri de muncă și de realizare a unor venituri și are efecte pozitive asupra sănătății cetățenilor, asupra patrimoniului și identității naturale și culturale îmbunătățite, precum și asupra calității și securității sporite a alimentelor și a apei. De aceasta vor beneficia, de asemenea, o gamă largă de sectoare economice, în special cele care depind în mare măsură de serviciile ecosistemice, cum ar fi sectorul agroalimentar, pescuitul, silvicultura, întreprinderile din domeniul apei, turismul, precum și sectorul financiar.

Refacerea ecosistemelor s-a dovedit a fi eficientă din punctul de vedere al costurilor (beneficiile depășesc cu mult costurile), dar necesită investiții care implică costuri financiare și de oportunitate pentru administratorii de terenuri și resurse naturale, care pot fi despăgubiți prin stimulente oferite de guverne și de cumpărătorii de servicii ecosistemice. Metoda și domeniul de aplicare al măsurilor de refacere, întreținere și compensare alese de statele membre pentru punerea în aplicare a regulamentului vor determina mai precis care părți interesate sunt afectate, cum și când sunt afectate acestea. Eventualele costuri pe termen scurt legate de pierderile de venit pe care le pot suporta anumite grupuri de populație, cum ar fi fermierii, proprietarii de păduri sau pescarii, pe perioada în care realizează tranziția către practici mai durabile, ar putea fi acoperite parțial sau total din surse de finanțare din partea UE sau din alte surse.

Regulamentul propus afectează, de asemenea, autoritățile publice de la nivel național, regional și local, deoarece acestea ar juca un rol în cartografierea și evaluarea ecosistemelor și a serviciilor acestora, precum și în planificarea, finanțarea, punerea în aplicare și monitorizarea programelor de refacere. Se urmărește reducerea la minimum a sarcinilor administrative prin utilizarea mecanismelor de monitorizare și raportare în temeiul legislației existente pentru obiectivele stabilite în etapa 1 (în special Directiva privind habitatele și Directiva privind păsările, Directiva-cadru privind apa, Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” și Regulamentul LULUCF), precum și a datelor deja colectate direct de Agenția Europeană de Mediu și de Centrul Comun de Cercetare, de exemplu prin intermediul Copernicus. În etapa 2, vor fi stabilite obiective și niveluri de referință suplimentare pentru ecosistemele pentru care datele și mecanismele de monitorizare nu sunt încă pe deplin dezvoltate. Prin urmare, mecanismele existente vor fi completate de elaborarea unei metode de evaluare a stării tuturor ecosistemelor.

1.4.3. *Indicatori de performanță*

A se preciza indicatorii pentru monitorizarea progreselor și a realizărilor obținute.

Punerea în aplicare a propunerii ar trebui să asigure faptul că ecosistemele din întreaga UE se află pe calea redresării până în 2030 și sunt readuse la o stare bună până în 2050.

Sunt prevăzuți doi indicatori principali pentru monitorizarea punerii în aplicare:

- Măsurile/activități de refacere și restabilire instituite de statele membre pentru a asigura refacerea ecosistemelor.

- Starea și stadiul de conservare a ecosistemelor la nivel național și/sau regional (biogeografic) și dacă acestea prezintă tendințe pozitive în raport cu nivelul de referință relevant al ecosistemului în cauză.

Definiția stării bune a ecosistemului și măsurile adecvate de refacere și recreare variază de la un ecosistem la altul. Pentru habitatele din anexa I la Directiva privind habitatele sunt disponibile definiții, niveluri de referință, obiective și monitorizare. Pentru celelalte ecosisteme, pentru care datele și mecanismele de monitorizare nu sunt încă pe deplin dezvoltate, propunerea stabilește un proces de elaborare a unei metodologii la nivelul UE pentru evaluarea condițiilor acestor ecosisteme, care să permită stabilirea ulterioară a unor obiective specifice și a unor niveluri de referință suplimentare. Cu toate acestea, pentru mai multe dintre aceste ecosisteme, cum ar fi terenurile urbane, agricole și forestiere, informații cu privire la mai mulți indicatori referitori la starea ecosistemelor există deja prin intermediul programelor paneuropene de monitorizare (de exemplu, în cadrul Forest Europe) sau sunt deja colectate direct de Agenția Europeană de Mediu sau de Comisie, de exemplu, prin intermediul programului Copernicus. Indicatorii trebuie să fie relevanți, acceptați, credibili, simpli și solizi.

1.5. Motivele propunerii/inițiativei

1.5.1. *Cerința (cerințele) care trebuie îndeplinită (îndeplinite) pe termen scurt sau lung, inclusiv un calendar detaliat pentru punerea în aplicare a inițiativei*

Pactul verde european subliniază importanța unei mai bune protecții și refaceri a naturii. Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 stabilește obiectivul general de inversare a declinului biodiversității, astfel încât biodiversitatea Europei să se afle pe calea redresării până în 2030 și, până în 2050, toate ecosistemele UE să fie refăcute, reziliente și protejate în mod adecvat. Atât Parlamentul European, cât și Consiliul European au insistat asupra intensificării eforturilor de refacere a ecosistemelor.

Regulamentul propus va fi direct aplicabil de la data intrării sale în vigoare.

Cu toate acestea, o serie de sarcini administrative vor trebui desfășurate cât mai curând posibil, fiind necesar ca unele dintre acestea să înceapă deja în 2022 (și anume, în cadrul pregătirii intrării în vigoare, înainte de aprobarea de către Parlamentul European și Consiliu), iar unele după intrarea în vigoare. În timp ce unele sarcini vor fi punctuale (crearea de infrastructură informatică), altele vor fi recurente atât timp cât se aplică regulamentul. În special:

Începând înainte de data intrării în vigoare a regulamentului:

a) 2022-2023: Comisia (DG ENV și JRC), în colaborare cu AEM și cu statele membre, va elabora o metodologie de evaluare a stării ecosistemelor pentru care monitorizarea și valorile de referință nu sunt încă disponibile, astfel încât să poată fi stabilite obiective suplimentare de refacere prin modificarea regulamentului. JRC va sprijini DG ENV, prin intermediul unui acord administrativ, în vederea elaborării unei/unor metodologii și a unor valori de referință adecvate.

b) 2022-2024: Comisia va elabora orientări privind măsurile de refacere și practicile de gestionare a refacerii pentru a încuraja și a permite statelor membre să înceapă din timp activitățile de refacere, inclusiv pentru ecosistemele pentru care nu sunt încă stabilite obiective.

După data intrării în vigoare a regulamentului:

c) 2024: Comisia va adopta prin procedura comitetelor un format uniform pentru planurile naționale de refacere (inclusiv, de exemplu, formate electronice de raportare pentru inventarul barierelor fluviale) și un format de raportare.

d) 2024 și 2025: Comisia va adopta orientări cu privire la interpretarea tipurilor de habitate din anexa II și la o nouă metodologie/noi metodologii de evaluare a stării ecosistemelor (de exemplu, ecosistemele regiunilor ultraperiferice care nu intră sub incidența Directivei privind habitatele), precum și acte de punere în aplicare privind metoda de monitorizare a polenizatorilor (metoda va oferi o abordare standardizată pentru colectarea de date anuale privind abundența și diversitatea speciilor de polenizatori și pentru evaluarea tendințelor populației de polenizatori) și pentru metodele de monitorizare a indicatorilor din ecosistemele agricole și forestiere.

Cât mai curând posibil după intrarea în vigoare a regulamentului, statele membre demarează evaluarea ecosistemelor în ceea ce privește zonele din ecosistem aflate în stare bună, în stare degradată, care au fost pierdute în ultimii 70 de ani și zonele care ar fi cele mai adecvate pentru restabilirea ecosistemului.

e) 2026-2027: Comisia va primi din partea statelor membre planurile naționale de refacere (PNR), pe care acestea trebuie să le prezinte în termen de doi ani de la intrarea în vigoare a regulamentului. Programele naționale de refacere vor include, de exemplu, rezultatele evaluării ecosistemelor, nevoile și măsurile de refacere cuantificate și explicite din punct de vedere spațial, bazate pe cartografiere și inventariere, aspecte transfrontaliere, un calendar de punere în aplicare a măsurilor de refacere, costurile de punere în aplicare și monitorizare a planificării post-refacere și mecanismul de revizuire.

f) 2026-2027 (prima rundă, posibile actualizări ulterioare de către statele membre): DG ENV, cu sprijinul experților externi (contract) și al AEM, va evalua planurile naționale de refacere prezentate de statele membre.

g) 2026-2027: Achiziții publice (contract de servicii) pentru o evaluare a impactului (sau mai multe) sau/și un acord administrativ cu JRC pentru a stabili noi obiective și valori de referință corespunzătoare.

Statele membre vor trebui să raporteze cel puțin o dată la trei ani (începând cu cinci ani de la data intrării în vigoare a regulamentului) cu privire la măsurile de refacere instituite și la rezultatele monitorizării lor.

h) Începând cu 2030, în mod repetitiv, la fiecare trei ani: AEM elaborează un raport intermediar la nivelul Uniunii pe baza progreselor înregistrate la nivelul statelor membre în direcția îndeplinirii obiectivelor, pe baza măsurilor de refacere și a tendințelor stării raportate de statele membre în cadrul obligațiilor lor de raportare, precum și a rezultatelor tendinței în ceea ce privește stadiul de conservare a habitatelor și a speciilor, pe baza datelor de monitorizare raportate de statele membre în temeiul articolului 17 din Directiva privind habitatele și al articolului 12 din Directiva privind păsările, precum și a informațiilor raportate în temeiul articolului 15 din Directiva 2000/60/CE, al articolului 12 din Directiva 2009/147/CE și al articolului 18 din Directiva 2008/56/CE. Pe baza raportului intermediar la

nivelul Uniunii elaborat de AEM, Comisia prezintă Consiliului și Parlamentului European, o dată la trei ani, un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament.

i) 2027 sau ulterior: Pe baza rezultatelor evaluării (evaluărilor) impactului, Comisia va propune o revizuire/modificare a regulamentului pentru a include noul (noile) obiectiv(e).

După adoptarea noilor obiective de refacere, statele membre vor trebui să își revizuiască și să își adapteze planurile naționale de refacere în consecință.

j) 2033-2034: DG ENV, cu sprijinul AEM, va evalua planurile naționale de refacere revizuite.

k) 2030-2050 (permanent): DG ENV, cu sprijinul JRC și al AEM, va monitoriza punerea în aplicare a regulamentului în statele membre ale UE pentru a se asigura că acesta își atinge obiectivele urmărite și că toate statele membre ale UE pun în aplicare legislația UE.

l) Până la 31 decembrie 2035, Comisia va revizui punerea în aplicare a regulamentului și va prezenta Parlamentului European și Consiliului un raport privind revizuirea _____

Agencia Europeană de Mediu (AEM) va oferi sprijin prin intermediul următoarelor sarcini:

Înainte de intrarea în vigoare a regulamentului (2022-2023):

Pe baza progreselor înregistrate în discuțiile dintre colegiitori, AEM va începe cu următoarele acțiuni:

- elaborarea unor formate și a unui sistem de informații pentru planurile naționale de refacere (inclusiv planuri de eliminare a barierelor fluviale);
- elaborarea unui format și a unui sistem de informații pentru raportarea periodică cu privire la măsurile puse în aplicare și la zonele refăcute și restabilite, precum și cu privire la starea ecosistemelor și a populațiilor de specii;
- elaborarea unui manual de interpretare pentru tipurile de habitate din anexa II;
- acordarea de sprijin pentru stabilirea unei metodologii de monitorizare, indicatori și evaluarea stării bune a ecosistemelor/habitatelor/speciilor pentru care aceasta nu este încă disponibilă, ca bază pentru stabilirea obiectivelor în etapa 2 (de exemplu, anumite ecosisteme ale regiunilor ultraperiferice): Această sarcină se va realiza în cooperare cu JRC și cu DG ENV;

După intrarea în vigoare (prevăzută pentru 2024):

- 2024-2026: Sprijin pentru definirea obiectivelor legate de zonele de restabilire: sprijinirea statelor membre în ceea ce privește estimarea zonei care urmează să fie restabilită pentru a atinge un stadiu corespunzător de conservare (pregătirea ar putea începe deja înainte de intrarea în vigoare);
- 2024-2050: Extragerea/manipularea/controlul calității datelor și gestionarea sistemelor/cerințelor de raportare electronică. Aceasta include publicarea datelor și asigurarea accesului la acestea (de exemplu, hărți interactive, tablouri de bord, rapoarte).

- Începând cu 2024: Monitorizarea anumitor obiective, de exemplu prin intermediul programului Copernicus, cum ar fi obiectivele urbane privind spațiul verde urban și acoperirea coronamentului;
- 2024-2050 (permanent): Publicarea, vizualizarea și accesul la date (rapoarte, tablouri de bord, hărți), utilizând, ori de câte ori este posibil, sistemele de informații existente (Sistemul de informare privind biodiversitatea pentru Europa, Centrul de cunoștințe privind biodiversitatea, Sistemul european de informații privind apa, Sistemul de informare privind pădurile din Europa etc.);
- ~2026-2027 (prima rundă): sprijin pentru evaluarea planurilor naționale de refacere prezentate de statele membre (împreună cu Comisia și cu contractantul extern);
- Începând cu 2030, în mod repetitiv, la fiecare trei ani: Evaluarea rapoartelor intermediare ale statelor membre cu privire la progresele înregistrate la nivelul statelor membre și al Uniunii în direcția îndeplinirii obiectivelor, pe baza măsurilor de refacere și a tendințelor stării raportate de statele membre în cadrul obligațiilor lor de raportare (utilizând formatul de raportare elaborat la al doilea punct din prezentul tabel), precum și a rezultatelor tendinței în ceea ce privește stadiul de conservare a habitatelor și a speciilor, pe baza datelor de monitorizare raportate de statele membre în temeiul articolului 17 din Directiva privind habitatele și al articolului 12 din Directiva privind păsările, precum și a informațiilor raportate în temeiul articolului 15 din Directiva 2000/60/CE, al articolului 12 din Directiva 2009/147/CE și al articolului 18 din Directiva 2008/56/CE.
- 2024-2050: Serviciu de asistență pentru statele membre: sprijin sistematic pentru statele membre cu privire la chestiunile mai tehnice referitoare la monitorizare, raportare, stabilirea obiectivelor, elaborarea planului național de refacere.

În mai multe dintre etapele de punere în aplicare de mai sus, utilizarea rezultatelor cercetării (de exemplu, din IPBES și din programul-cadru al UE pentru cercetare și inovare) și utilizarea instrumentelor științifice (de exemplu, modelare, scenarii, rapoarte ale grupurilor de experți) vor sprijini și completa activitatea AEM, a JRC și a DG ENV.

1.5.2. *Valoarea adăugată a intervenției Uniunii (aceasta poate rezulta din diferiți factori, de exemplu mai buna coordonare, securitatea juridică, o mai mare eficacitate sau complementaritate). În sensul prezentului punct, „valoarea adăugată a intervenției Uniunii” reprezintă valoarea rezultată din intervenția Uniunii care depășește valoarea care ar fi fost creată prin simpla intervenție a statelor membre.*

Motivele acțiunii la nivel european (ex ante):

- Declinul biodiversității și degradarea ecosistemelor, inclusiv presiunile asupra ecosistemelor, reprezintă o provocare transfrontalieră și la scară largă și nu pot fi abordate în mod eficient doar la nivelul statelor membre.

Valoarea adăugată pe care se preconizează că o va avea intervenția Uniunii (ex post):

- Este necesară o acțiune coordonată la nivelul UE, la scara potrivită, pentru a atinge niveluri semnificative de refacere și pentru a beneficia de sinergii și de câștiguri în materie de eficiență. De exemplu, refacerea unui ecosistem (și, prin urmare, sprijinirea biodiversității sale) are efecte pozitive asupra altor ecosisteme învecinate

sau conectate și asupra biodiversității acestora. Numeroase specii se dezvoltă mai bine într-o rețea de ecosisteme conectată.

- Acțiunea la nivelul UE ar crea condiții de concurență echitabile, abordând problema „parazitismului”, și anume unele state membre care nu adoptă inițiative de refacere a ecosistemelor pe propriile lor teritorii pot obține avantaje nejustificate pe termen scurt în raport cu acele state membre care adoptă o inițiativă de refacere. Acest lucru se poate întâmpla, de obicei, în regiunile transfrontaliere.

- Adoptarea unor măsuri ambițioase și coordonate privind refacerea biodiversității și a ecosistemelor la nivelul UE va oferi UE credibilitatea necesară pentru a „conduce prin puterea exemplului și prin acțiune” la nivel internațional.

1.5.3. *Învățămintele desprinse din experiențele anterioare similare*

Eforturile de refacere a ecosistemelor au fost insuficiente până în prezent. Au fost identificate trei deficiențe în materie de politici:

1. Obiectivele voluntare au fost ineficiente. Obiectivul voluntar al Strategiei UE în domeniul biodiversității pentru 2020 de refacere a cel puțin 15 % din ecosistemele degradate nu a fost îndeplinit. Studiul de evaluare a acestei strategii a identificat, printre motivele eșecului în ceea ce privește refacerea ecosistemelor, caracterul voluntar, mai degrabă decât obligatoriu din punct de vedere juridic, al obiectivelor. Lipsa ulterioară a angajamentului și a priorității politice pentru activitățile de refacere a reprezentat un obstacol important, ceea ce a dus la o lipsă de finanțare și de resurse alocate refacerii. Pe de altă parte, un alt obiectiv al Strategiei în domeniul biodiversității pentru 2020, referitor la speciile alogene invazive, care a devenit obligatoriu din punct de vedere juridic, odată cu adoptarea unui nou regulament, a dus la punerea în aplicare în mare măsură a acestui obiectiv și la beneficii care nu ar fi fost obținute dacă ar fi fost voluntar.

2. Deficiențe ale legislației existente. Evaluarea Strategiei în domeniul biodiversității pentru 2020 și a unora dintre principalele acte legislative a scos la iveală probleme de punere în aplicare, reflectând complexitatea problemelor în cauză. În plus, persistă o serie de deficiențe, deoarece aspectele legislației nu sunt suficient de specifice [Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” (DCSMM)], cu termene precise [Directiva privind habitatele (DH)] sau măsurabile (DCSMM) pentru a atinge obiectivele de refacere.

3. Lipsa unei abordări cuprinzătoare. Ecosistemele sunt abordate separat de diferite acte legislative, ceea ce a condus la unele provocări în ceea ce privește punerea în aplicare coordonată. Directiva privind habitatele și Directiva privind păsările, Directiva-cadru privind apa și Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” sunt, în general, coerente, dar verificarea adecvării Directivei privind habitatele și a Directivei privind păsările a evidențiat totuși unele provocări în ceea ce privește punerea în aplicare, acolo unde interacționează aceste directive, de exemplu corpurile de apă al căror statut depinde de habitatele riverane înconjurătoare, și ar trebui abordate într-un mod integrat pentru a atinge obiective specifice de refacere, cum ar fi pentru zonele inundabile.

1.5.4. *Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual și posibilele sinergii cu alte instrumente corespunzătoare*

Inițiativa se înscrie în cadrul Pactului verde european, strategia de creștere durabilă a UE. Aceasta include obiectivul de a se asigura că biodiversitatea UE se află pe calea redresării până în 2030 și că toate ecosistemele UE sunt refăcute până în 2050. Strategia stabilește obiective obligatorii pentru readucerea ecosistemelor, a habitatelor și a speciilor degradate la o stare bună. De asemenea, aceasta rezultă din obiectivele ambițioase stabilite în Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 și contribuie la realizarea acestora.

Inițiativa se încadrează la rubrica 3 (Resurse naturale și mediu), titlul 9 (Mediu și politici climatice) din cadrul financiar multianual (CFM) 2021-2027. Legislația va contribui la mobilizarea de fonduri în vederea îndeplinirii obiectivului ambițios de a aloca 7,5 % din cheltuielile anuale din CFM pentru obiectivele în materie de biodiversitate în 2024 și 10 % din cheltuielile anuale din CFM pentru obiectivele în materie de biodiversitate în 2026 și 2027, luând în considerare suprapunerile existente între obiectivele climatice și cele în materie de biodiversitate.

Propunerea este complementară celorlalte măsuri prezentate în Strategia privind biodiversitatea pentru 2030, în special: 1) colaborarea în parteneriat cu industria și întreprinderile pentru a consolida guvernanta corporativă durabilă; 2) elaborarea unei taxonomii a finanțelor durabile a UE și a unei strategii reînnoite privind finanțarea durabilă pentru a asigura investiții favorabile biodiversității; 3) consolidarea cooperării internaționale pentru a promova adoptarea unor măsuri similare (aceasta se încadrează la capitolul 14 – Acțiune externă – din CFM).

Strategia privind biodiversitatea a stabilit obiectivul de a debloca cel puțin 20 de miliarde EUR pe an pentru cheltuieli destinate naturii, inclusiv prioritățile de investiții pentru Natura 2000 și infrastructura verde, și de a institui, în cadrul InvestEU, o inițiativă dedicată capitalului natural și economiei circulare, pentru a mobiliza cel puțin 10 miliarde EUR în următorii 10 ani. În plus, Strategia reînnoită privind finanțarea durabilă din iulie 2021 sprijină activitățile economice care contribuie la reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și stabilește un cadru pentru a se asigura că sistemul financiar contribuie la atenuarea riscurilor existente și viitoare pentru biodiversitate și reflectă mai bine modul în care declinul biodiversității afectează rentabilitatea întreprinderilor și perspectivele acestora pe termen lung.

În perioada 2021-2027, cheltuielile de sprijin (pentru punerea în aplicare de către statele membre) vor fi acoperite de Fondul european de garantare agricolă, de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală, de Fondul european de dezvoltare regională, de Fondul de coeziune, de programul pentru mediu și politici climatice (LIFE), de Programul-cadru pentru cercetare și inovare (Orizont Europa), de Fondul european pentru afaceri maritime, pescuit și acvacultură, de acordurile de parteneriat în domeniul pescuitului sustenabil și organizațiile regionale de gestionare a pescuitului, de programul spațial european, de Mecanismul pentru interconectarea Europei, de Fondul social european Plus, de InvestEU, de mecanismul de protecție civilă al Uniunii, precum și de finanțarea națională din partea statelor membre ale UE și de finanțarea privată.

1.5.5. *Evaluarea diferitelor opțiuni de finanțare disponibile, inclusiv a posibilităților de realocare a creditelor*

Punerea în aplicare a noii propuneri de regulament va implica noi sarcini și activități pentru Comisie. Acest lucru va necesita resurse umane, sprijin din partea AEM, resurse de achiziții publice pentru contractanții externi și unul sau mai multe acorduri administrative cu JRC.

În cadrul DG ENV, vor fi necesare încă cinci posturi ENI (4 AD + 1 AST) pentru punerea în aplicare a regulamentului.

Sarcinile de punere în aplicare enumerate la punctul 1.5.1 vor crește substanțial volumul de muncă al DG ENV, de exemplu în ceea ce privește:

- evaluarea planurilor naționale de refacere și a raportării suplimentare de către statele membre (raportarea periodică privind monitorizarea și punerea în aplicare a măsurilor de refacere);
- elaborarea diferitelor acte de comitologie și a viitoarelor modificări ale acestora;
- gestionarea noului comitet specific creat în temeiul acestei legislații (cel puțin două reuniuni pe an), precum și reuniuni ale grupurilor de experți;
- elaborarea diferitelor documente de orientare și materiale de informare necesare pentru a sprijini statele membre în punerea în aplicare a noului regulament.

Sarcinile suplimentare de planificare și raportare pentru statele membre și fluxurile de date care decurg din acestea vor necesita pregătirea, evaluarea și monitorizarea de către DG ENV. Actele de punere în aplicare prevăzute în regulament, precum și modificarea (modificările) viitoare a (ale) actului pentru a stabili noi obiective de refacere vor implica, de asemenea, un volum de muncă semnificativ în ceea ce privește pregătirea și procedurile legislative. Pentru părțile activității (tehnice) care vor fi externalizate către contractanți sau către AEM/JRC, DG ENV va avea nevoie de resurse pentru a coordona, conduce și supraveghea această activitate.

Ponderea politică deosebită și domeniul de aplicare extins al noului regulament, care afectează domeniul de competență al mai multor alte servicii ale Comisiei, vor necesita numeroase activități de pregătire și analiză pentru a gestiona mai multe interacțiuni – atât la nivel politic, cât și la nivel de lucru – cu alte departamente ale Comisiei, cu AEM, cu Consiliul și Parlamentul European, cu părțile interesate și cu organismele guvernamentale ale statelor membre.

Toate sarcinile de mai sus necesită o capacitate ridicată și susținută de discernământ politic, cunoștințe în materie de politici, competențe analitice, independență și reziliență pe tot parcursul punerii în aplicare pe termen lung a legislației, pentru care sunt necesari mai degrabă funcționari AD permanenți decât agenți contractuali pe termen scurt.

Externalizarea va fi utilizată pe cât posibil, însă presupune și activități de supraveghere. În plus, există sarcini esențiale care implică un grad ridicat de sensibilitate politică și care trebuie îndeplinite de Comisie.

JRC:

Sunt prevăzute unul sau mai multe acorduri administrative cu JRC pentru a stabili o metodologie de monitorizare, de selectare a indicatorilor și de evaluare a stării bune

pentru ecosistemele pentru care aceasta nu este încă disponibilă, precum și pentru a stabili noi obiective și valori de referință corespunzătoare în etapa 2. Bugetul estimat pentru această activitate este de 350 000 EUR pe an. Această estimare se bazează pe acorduri administrative anterioare și/sau contracte cu caracteristici similare.

Contracte de servicii:

Mai multe sarcini de punere în aplicare vor necesita sprijin extern din partea consultanților, de exemplu:

- evaluarea planurilor naționale de refacere (care urmează să fie prezentate de statele membre până la începutul anului 2026¹¹⁵);
- elaborarea de orientări privind refacerea pentru statele membre.

Bugetul necesar pentru aceste contracte este estimat la 600 000 EUR pe an. În primii ani, accentul se va pune pe elaborarea de orientări, în timp ce, în anii următori, accentul se va pune pe planurile naționale de refacere (2026). Această estimare se bazează pe bugetul necesar pentru o sarcină comparabilă în temeiul Directivei-cadru privind apa, și anume revizuirea planurilor de gestionare a districtului hidrografic.

Pentru achizițiile publice (contractele de servicii) pentru una sau mai multe evaluări ale impactului pentru noile obiective (etapa 2), bugetul estimat pe 3 ani este de 300 000 EUR pe an.

AEM:

AEM va sprijini Comisia în etapa pregătitoare (2022-2023, chiar dacă resursele suplimentare vor fi puse la dispoziție doar începând cu 2023), precum și în timpul punerii în aplicare a regulamentului. Acest lucru implică un volum de muncă substanțial în cadrul unei serii de sarcini noi pentru AEM (a se vedea sarcinile enumerate la punctul 1.5.1). Numărul estimat de posturi ENI suplimentare necesare în cadrul AEM pentru aceste sarcini este de 7 agenți temporari (AT) + 5 agenți contractuali (AC). Dintre aceștia, 1 AT va fi la nivelul AST pentru a îndeplini sarcini de asistent (sprijin și gestiune administrativă și financiară). În plus, AEM ar avea nevoie de un buget suplimentar, în principal pentru infrastructura informatică, de 1 433 000 EUR până în 2027, expertiză în domeniul ecosistemelor (150 000 EUR/an până în 2027) și un buget operațional de 3 406 000 EUR până în 2027.

Estimarea se bazează pe capacitatea și expertiza, precum și pe infrastructura informatică, necesare pentru îndeplinirea acestor sarcini. A se vedea justificarea detaliată de mai jos.

¹¹⁵

În funcție de data intrării în vigoare a regulamentului, care, la rândul său, depinde de data adoptării.

În cadrul AEM vor fi necesare următoarele profiluri de personal:

1. Zonă	2. Posturi suplimentare	3. Buget	4. Sarcini	5. Calendar
Expertiză tematică ce acoperă „obiectivele ecosisteme”: Scopul acestor posturi ar fi de a oferi expertiză tematică aprofundată pentru toate cele șapte „tipuri de ecosisteme” pentru care Actul legislativ privind refacerea naturii va avea obiective (a se reține că unii experți pot acoperi mai multe „tipuri de ecosisteme”, iar „unele tipuri de ecosisteme” necesită mai mulți experți, de exemplu polenizatorii). Acești experți ar urma să ofere apoi sprijin pentru o serie de 11 sarcini enumerate în tabelul de mai sus.	5 AD6, cu orice combinație a următoarelor cunoștințe de specialitate: - Refacerea zonelor umede (inclusiv reumidificarea turbăriilor, a mlaștinilor și a zonelor umede de coastă) - Refacerea ecosistemelor forestiere - Agroecosisteme și pajiști, inclusiv lande și tufărișuri, păsări specifice terenurilor agricole - Refacerea apelor dulci: lacuri și habitate aluvionare, inclusiv bariere fluviale - Refacerea ecosistemelor marine, inclusiv a celor de coastă - Refacerea ecosistemelor urbane - Polenizatori	Un buget de 150 000 EUR pe an pentru sprijin privind expertiza în acele ecosisteme care nu ar avea o reprezentare puternică în cadrul celor 6 angajări sau care ar necesita muncă suplimentară, de exemplu, ecosistemele marine acoperă un număr mare de ecosisteme care sunt grupate în unul singur, în mod similar, ecosistemele forestiere și agroecosistemele acoperă 85 % din suprafața terestră a UE.	Expertiza tehnică esențială necesară în principalele tipuri de ecosisteme pentru a conduce următoarele sarcini în cadrul sarcinilor prevăzute în Actul legislativ privind refacerea naturii: 1. Conducerea elaborării și a punerii în aplicare a formatului planului național de refacere pentru tipurile de ecosisteme (dacă resursele pot fi puse la dispoziție înainte de punerea în aplicare) 2. Sprijinirea definirii obiectivelor legate de zonele de restabilire, pentru tipul de ecosistem 3. Conducerea elaborării formatului de raportare 6. Sprijinirea evaluării planurilor naționale de refacere în cadrul principalului tip de ecosisteme 7. Coordonarea evaluării rapoartelor intermediare ale statelor membre 9. Sprijinirea stabilirii unei metode de monitorizare, indicatori și evaluare a stării bune pentru principalele tipuri de ecosisteme 10. Coordonarea răspunsurilor-cheie oferite în cadrul serviciului de asistență pentru statele membre În plus, aceste poziții vor contribui la: • sprijinirea creșterii calității datelor primite în cadrul raportării în temeiul directivelor privind natura, care lipsește în prezent • conectarea și coordonarea cu JRC în ceea ce privește sarcina sa de a elabora metodologii pentru măsurarea progreselor înregistrate în direcția refacerii Expertiza tehnică esențială necesară pentru a sprijini	Începând cu 2023: sarcinile 1., 2., 3., 9., 10. 2026-2027: sarcina 6. Începând cu 2030: sarcina 7.

	1 FGIV asistență tehnică pentru refacere		următoarele sarcini prevăzute în Actul legislativ privind refacerea naturii: 7. Sprijinirea evaluării rapoartelor intermediare ale statelor membre, în special în ceea ce privește ecosistemele esențiale mai mari 8. Acordarea de sprijin pentru monitorizarea obiectivelor urbane 9. Stabilirea unei metode de monitorizare, indicatori și evaluare a stării bune 10. Sprijinirea serviciului de asistență pentru statele membre În plus, acești experți tehnici tematici vor furniza: • sprijin suplimentar pentru expertiza tehnică necesară pentru monitorizarea tuturor tipurilor de ecosisteme • AC/CC pentru datele tehnice colectate	
	1 AST care oferă sprijin pentru gestiunea administrativă și financiară.			
Expertiză în domeniul analizei datelor (baze de date, GIS, raportare, analiză etc.) pentru a sprijini raportarea etc.: Scopul acestor posturi ar fi de a furniza sprijinul privind analiza datelor necesar pentru evaluarea calității progreselor înregistrate în ceea ce privește Actul legislativ privind refacerea naturii și planurile naționale de refacere. Acest domeniu de activitate ar include raportarea	1 FG-IV asistență date pentru raportare, baze de date și vizualizatori, analize de date etc.	Costurile de demarare a cadrului de raportare 600 de mii pentru dezvoltarea infrastructurii informatice actuale Costuri de întreținere pe an 200 de mii pe an	Conducerea sarcinilor privind proiectarea schimbului public de date în timp real. Aceasta ar include, de asemenea, sarcinile prevăzute mai sus: 4. Sprijin pentru extragerea/manipularea/controlul calității datelor. Acesta include asistență în ceea ce privește sistemul informatic și costurile IT pentru AC/CC 5. Publicarea datelor și accesul publicului la acestea (de exemplu, hărți interactive, tablouri de bord, rapoarte?) și întreținerea bazelor de date 8. Acordarea de sprijin tehnic pentru monitorizarea obiectivelor urbane. 10. Înființarea și întreținerea serviciului de asistență pentru statele membre	Înainte de punerea în aplicare 2022 Întreținere în temeiul Actului legislativ privind refacerea naturii

(extragerea/manipularea/controlul calității datelor), sprijin pentru sistemele informatice (de exemplu, vizualizatori, tablouri de bord, hărți interactive), sprijin pentru analiza datelor, inclusiv GIS. Serviciile de colectare de date și informații ale AEM sunt în prezent suprasolicitate și va fi esențial ca AEM să dispună de resurse de asistență informatică suplimentare suficiente pentru a-și asuma aceste noi sarcini.	2 experți în statistică GIS FG-IV		Expert tehnic în ceea ce privește • Cartografierea spațială a tipurilor de ecosisteme pentru evaluarea suprafeței în curs de refacere • Cartografierea inventarelor râurilor și a datelor de monitorizare (statistici și interpolare)	
Coordonarea și gestionarea generală pentru coordonarea rapoartelor, Eionet, coordonarea statelor membre Scopul acestui post ar fi de a conduce coordonarea generală a procesului de raportare, în cadrul căruia cea mai mare parte a activității va fi realizată de postul menționat mai sus.	1 AD7 gestionarea și coordonarea revizuirii PNR, consolidarea capacităților statelor membre în ceea ce privește elaborarea, revizuirea și punerea în aplicare a PNR	Reuniuni 20 de mii pe an Activități de comunicare	Acest expert-cheie va avea o funcție de coordonator care va contribui la coordonarea revizuirii PNR, a activităților de consolidare a capacităților statelor membre și a punerii în aplicare a PNR. De asemenea, se preconizează că această persoană va îndeplini următoarele sarcini: 5. Publicarea datelor și accesul la acestea (de exemplu, hărți interactive, tablouri de bord, raportare) 6. Acordarea de sprijin pentru evaluarea planurilor naționale de refacere 7. Acordarea de sprijin pentru evaluarea rapoartelor intermediare ale statelor membre 10. Coordonarea serviciului de asistență pentru statele membre	Începutul punerii în aplicare
SUBTOTAL	1 x AD 7 5 x AD 6 1 x AST 4 x FGIV	Contract de servicii (expertiză în domeniul ecosistemelor): 150 de mii EUR/an Costuri IT:		

		600 de mii demarare + 200 de mii/an de punere în aplicare		
Sprijin suplimentar pentru polenizatori – rețea de monitorizare pentru polenizatori	1 FGIV polenizatori/metode statistice		Conectarea și coordonarea cu experții JRC cu privire la polenizatori	
TOTAL	1 x AD 7 5 x AD 6 1 x AST 5 x FGIV			

1.6. Durata și impactul financiar ale propunerii/inițiativei

☐ durată limitată

– ☐ în vigoare de la [ZZ/LL]AAAA până la [ZZ/LL]AAAA

– ☐ impactul financiar din AAAA până în AAAA pentru creditele de angajament și din AAAA până în AAAA pentru creditele de plată.

☒ durată nelimitată

– punere în aplicare cu o perioadă de creștere în intensitate din 1.1.2022 până în 1.1.2024,

– urmată de o perioadă de funcționare la capacitate maximă.

1.7. Modul (modurile) de gestiune preconizat(e)¹¹⁶

☒ **Gestiune directă** asigurată de Comisie

– ☒ prin intermediul departamentelor sale, inclusiv al personalului din delegațiile Uniunii;

– ☐ prin intermediul agențiilor executive

☐ **Gestiune partajată** cu statele membre

☒ **Gestiune indirectă**, cu delegarea sarcinilor de execuție bugetară:

– țărilor terțe sau organismelor pe care le-au desemnat acestea;

– ☐ organizațiilor internaționale și agențiilor acestora (a se preciza);

– ☐ BEI și Fondului european de investiții;

– ☒ organismelor menționate la articolele 70 și 71 din Regulamentul financiar;

– ☐ organismelor de drept public;

– ☐ organismelor de drept privat cu misiune de serviciu public, cu condiția să li se furnizeze garanții financiare adecvate;

– ☐ organismelor de drept privat dintr-un stat membru care sunt responsabile cu punerea în aplicare a unui parteneriat public-privat și cărora li se furnizează garanții financiare adecvate;

– ☐ persoanelor cărora li se încredințează executarea unor acțiuni specifice în cadrul PESC, în temeiul titlului V din TUE, și care sunt identificate în actul de bază relevant.

– Dacă se indică mai multe moduri de gestiune, a se furniza detalii suplimentare în secțiunea „Observații”.

Observații

¹¹⁶ Explicații detaliate privind modurile de gestiune, precum și trimiterile la Regulamentul financiar sunt disponibile pe site-ul BudgWeb:
<https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx>.

2. MĂSURI DE GESTIUNE

2.1. Dispoziții în materie de monitorizare și de raportare

A se preciza frecvența și condițiile aferente acestor norme.

Inițiativa implică achiziții publice, acorduri administrative, creșterea contribuției la AEM și impactul asupra resurselor umane ale Comisiei. Se aplică norme standard pentru acest tip de cheltuieli.

2.2. Sistemul (sistemele) de gestiune și de control

2.2.1. Justificarea modului (modurilor) de gestiune, a mecanismului (mecanismelor) de punere în aplicare a finanțării, a modalităților de plată și a strategiei de control propuse

Nu se aplică – după cum s-a menționat anterior

2.2.2. Informații privind riscurile identificate și sistemul (sistemele) de control intern instituit(e) pentru atenuarea lor

Nu se aplică – după cum s-a menționat anterior

2.2.3. Estimarea și justificarea raportului cost-eficacitate al controalelor (raportul dintre „costurile controalelor și valoarea fondurilor aferente gestionate”) și evaluarea nivelurilor preconizate ale riscurilor de eroare (la plată și la închidere)

Nu se aplică – după cum s-a menționat anterior

2.3. Măsuri de prevenire a fraudelor și a neregulilor

A se preciza măsurile de prevenire și de protecție existente sau preconizate, de exemplu din strategia antifraudă.

Nu se aplică – după cum s-a menționat anterior

3. IMPACTUL FINANCIAR ESTIMAT AL PROPUNERII/INIȚIATIVEI

3.1. Rubrica (rubricile) din cadrul financiar multianual și linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate)

- Linii bugetare existente

În ordinea rubricilor din cadrul financiar multianual și a liniilor bugetare.

Rubrica din cadrul financiar multianual	Linia bugetară	Tipul de cheltuieli	Contribuție			
	Numărul	Dif./Nedif. ¹¹⁷	din partea țărilor AELS ¹¹⁸	din partea țărilor candidate ¹¹⁹	din țări terțe	în sensul articolului 21 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul financiar
3	09 02 01 Natura și biodiversitatea	Dif.	DA	NU	/NU	NU
3	09 10 02 Agenția Europeană de Mediu	Dif.	DA	DA	NU	NU
7	20 01 02 01 – Remunerații și indemnizații	Nedif.	NU	NU	NU	NU
7	20 02 01 01 – Personal contractual	Nedif.	NU	NU	NU	NU

- Noile linii bugetare solicitate: nu se aplică

¹¹⁷ Dif. = credite diferențiate/Nedif. = credite nediferențiate.

¹¹⁸ AELS: Asociația Europeană a Liberului Schimb.

¹¹⁹ Țările candidate și, după caz, candidații potențiali din Balcanii de Vest.

3.2. Impactul financiar estimat al propunerii asupra creditelor

3.2.1. Sinteza impactului estimat asupra creditelor operaționale

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite operaționale
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite operaționale, conform explicațiilor de mai jos:

Milioane EUR (cu trei zecimale)

Rubrica din cadrul financiar multianual	3	Rubrica 3: Resurse naturale și mediu
--	----------	---

DG: ENV			Anul 2022	Anul 2023	Anul 2024	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	TOTAL
• Credite operaționale									
09 02 01 Natura și biodiversitatea	Angajamente	(1a)	0,950	0,950	0,950	1,250	1,250	1,250	6,600
	Plăți	(2a)	0,950	0,950	0,950	1,250	1,250	1,250	6,600
Linia bugetară	Angajamente	(1b)							
	Plăți	(2b)							
Credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice ¹²⁰									
Linia bugetară		(3)							
TOTAL credite pentru DG ENV	Angajamente	=1a+1b+3	0,950	0,950	0,950	1,250	1,250	1,250	6,600
	Plăți	=2a+2b+3	0,950	0,950	0,950	1,250	1,250	1,250	6,600

¹²⁰ Asistență tehnică și/sau administrativă și cheltuieli de sprijin pentru punerea în aplicare a programelor și/sau a acțiunilor UE (fostele linii „BA”), cercetare indirectă și cercetare directă.

Suma raportată mai sus va fi necesară pentru a sprijini diverse sarcini de punere în aplicare legate de dispozițiile legislative, care vor fi îndeplinite de DG ENV și JRC.

Activitățile achiziționate includ un contract de sprijin general pentru punerea în aplicare a Actului legislativ privind refacerea naturii și contracte de sprijin pentru evaluarea impactului în vederea stabilirii unor noi obiective de refacere.

În plus, acordul (acordurile) administrativ(e) cu JRC a(u) fost inclus(e) în această categorie, în special pentru stabilirea unei metode de monitorizare, indicatori și evaluare a stării bune pentru obiectivele de refacere pentru care aceasta nu există încă, precum și pentru pregătirea și sprijinirea instituirii sistemului de monitorizare pentru anumite obiective.

		Toate costurile, cu excepția RU și Administrativ [milioane EUR (cu trei zecimale)]						
Sarcini	Resurse	2022	2023	2024	2025	2026	2027	TOTAL
Sprijin general pentru punerea în aplicare a Actului legislativ privind refacerea naturii (pentru evaluarea PNR, pentru elaborarea de orientări pentru statele membre...)	Contract de servicii/Experți externi	0,600	0,600	0,600	0,600	0,600	0,600	3,600
Stabilirea unei metodologii de monitorizare, indicatori și evaluare a stării bune. Pregătirea și sprijinirea monitorizării anumitor obiective de refacere.	Acord administrativ între ENV și JRC	0,350	0,350	0,350	0,350	0,350	0,350	2,100
Evaluarea impactului noilor obiective de refacere	Contract(e) de sprijin pentru evaluarea impactului				0,300	0,300	0,300	0,900
TOTAL:		0,950	0,950	0,950	1,250	1,250	1,250	6,600

Rubrica din cadrul financiar multianual			3	Resurse naturale și mediu					
AEM				2023	2024	2025	2026	2027	TOTAL
Titlul 1: Cheltuieli cu personalul	Angajamente	(1)		1,023	2,086	2,128	2,170	2,214	9,621
	Plăți	(2)		1,023	2,086	2,128	2,170	2,214	9,621
Titlul 2: Infrastructură, cheltuieli administrative	Angajamente	(1a)		0,275	0,281	0,287	0,292	0,298	1,433
	Plăți	(2a)		0,275	0,281	0,287	0,292	0,298	1,433
Titlul 3: Cheltuieli operaționale	Angajamente	(3a)		1,004	0,587	0,596	0,605	0,614	3,406
	Plăți	(3b)		1,004	0,587	0,596	0,605	0,614	3,406
TOTAL credite pentru AEM	Angajamente	=1 + 1a + 3a		2,302	2,954	3,011	3,067	3,126	14,460
	Plăți	=2 + 2a + 3b		2,302	2,954	3,011	3,067	3,126	14,460

Note privind cheltuielile AEM:**Titlul 1** Costul per ENI se calculează:

- pentru agenții temporari (AD/AST) la un cost mediu cu personalul de 157 000 EUR/an înmulțit cu 1,342 (coeficientul pentru costul vieții în Copenhaga);
- pentru agenții contractuali, la un cost mediu cu personalul de 85 000 EUR/an x 1,342.
- cu o rată anuală a inflației de 2 % aplicată începând cu 2024.
- în primul an (2023), costurile cu personalul sunt luate în considerare doar pentru o jumătate de an, presupunând că nu întregul personal va fi deja angajat în ianuarie 2023.

Titlul 2: Acest titlu include utilitățile, chiriile și serviciile, precum și nevoile utilizatorilor finali în materie de IT și comunicare, de exemplu laptopuri, licențe software, telefonie, găzduire. Costurile sunt ajustate cu o rată a inflației de 2 % pe an.

Costurile aferente titlului 3 cuprind:

- Costurile IT necesare pentru asigurarea calității și controlul calității datelor colectate de la statele membre (600 de mii EUR pentru dezvoltarea inițială și structura sistemului informatic, 200 de mii pentru întreținerea anuală). AEM va încerca să utilizeze experți IT externi (întra sau extra-muros, astfel încât să se poată obține o creștere a eficienței). De reținut că aceste costuri se adaugă costurilor IT de la titlul 2, care sunt legate de bazele de date și sistemele informatice existente ale AEM.
- Actualizarea anuală a sistemului informatic specific Actului legislativ privind refacerea naturii pentru găzduirea acestora și, în principal, pentru prezentarea datelor și a altor aplicații de comunicare (200 de mii EUR).
- Contracte de sprijin pentru expertiza în domeniul ecosistemelor (contracte de servicii, studii): 150 000 EUR pe an.
- Elaborarea și prezentare a 9 indicatori, plus 1 indicator compozit (60 de pagini): 15 000 EUR/an
- Activități de comunicare: publicarea unui raport principal pe an (digital, nu pe hârtie): 15 000 EUR/an
- Reuniuni Eionet: 1 fizică pe an 20 000 EUR

Majorarea necesară a contribuției UE la AEM va fi compensată printr-o reducere corespunzătoare a pachetului financiar al programului LIFE (linia bugetară 09.0201 – *Natura și biodiversitatea*).

EUR (milioane)

			2022	2023	2024	2025	2026	2027	TOTAL
• TOTAL credite operaționale	Angajamente	(4)							
	Plăți	(5)							
• TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice		(6)							
TOTAL credite în cadrul RUBRICII 3 (ENV + AEM) din cadrul financiar multianual	Angajamente	= 4 + 6	0,950	3,252	3,904	4,261	4,317	4,376	21,060
	Plăți	= 5 + 6	0,950	3,252	3,904	4,261	4,317	4,376	21,060

• TOTAL credite operaționale (toate rubricile operaționale)	Angajamente	(4)							
	Plăți	(5)							
TOTAL credite cu caracter administrativ finanțate din bugetul unor programe specifice (toate rubricile operaționale)		(6)							

TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1-6 (ENV + AEM) din cadrul financiar multianual (Suma de referință)	Angajamente	= 4 + 6	0,950	3,252	3,904	4,261	4,317	4,376	21,060
	Plăți	= 5 + 6	0,950	3,252	3,904	4,261	4,317	4,376	21,060

Rubrica din cadrul financiar multianual	7	„Cheltuieli administrative”
--	----------	-----------------------------

Această secțiune ar trebui completată utilizând „datele bugetare cu caracter administrativ” care trebuie introduse mai întâi în anexa la fișa financiară legislativă (anexa V la normele interne), încărcată în DECIDE pentru consultarea interservicii.

Milioane EUR (cu trei zecimale)

				Anul 2022	Anul 2023	Anul 2024	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)	TOTAL
DG: ENV											
• Resurse umane					0,785	0,85	0,785	0,785	0,785		3,925
• Alte cheltuieli administrative ¹²¹					0,114	0,114	0,114	0,114	0,114		0,570
TOTAL PENTRU DG ENV	Credite				0,899	0,899	0,899	0,899	0,899		4,495

Costul per ENI (AD/AST) se calculează la 157 000 EUR/an. Celelalte cheltuieli administrative reprezintă costurile aferente reuniunilor și misiunilor Comitetului și ale grupurilor de experți, precum și alte costuri legate de acest tip de personal.

TOTAL credite în cadrul RUBRICII 7 din cadrul financiar multianual	(Total angajamente = Total plăți)		0,899	0,899	0,899	0,899	0,899		4,495
---	-----------------------------------	--	-------	-------	-------	-------	-------	--	-------

¹²¹ Necesarul de credite administrative va fi acoperit de creditele alocate deja pentru gestionarea acțiunii și/sau care au fost redistribuite, completate, dacă este necesar, cu resursele suplimentare ce ar putea fi alocate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii de alocare anuală și ținând seama de constrângerile bugetare existente.

Milioane EUR (cu trei zecimale)

		Anul 2022	Anul 2023	Anul 2024	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	TOTAL
TOTAL credite în cadrul RUBRICILOR 1-7 din cadrul financiar multianual	Angajamente	0,950	4,151	4,803	5,160	5,216	5,275	25,555
	Plăți	0,950	4,151	4,803	5,160	5,216	5,275	25,555

3.2.2. Realizările preconizate finanțate din credite operaționale

Credite de angajament în milioane EUR (cu trei zecimale)

A se indica obiectivele și realizările			Anul N		Anul N+1		Anul N+2		Anul N+3		A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)						TOTAL	
	REALIZĂRI																	
	Tip ¹²²	Costur i medii	Nr. -----	Costur i	Nr. -----	Costur i	Nr. -----	Costur i	Nr. -----	Costur i	Nr. -----	Costu ri	Nr. -----	Costur i	Nr. -----	Costur i	Total nr.	Total costuri
OBIECTIVUL SPECIFIC NR. 1 ¹²³ ...																		
- Realizare																		
- Realizare																		
- Realizare																		

¹²² Realizările se referă la produsele și serviciile care vor fi furnizate (de exemplu: numărul de schimburi de studenți finanțate, numărul de km de drumuri construiți etc.).

¹²³ Conform descrierii de la punctul 1.4.2. „Obiectiv(e) specific(e)...”

Subtotal pentru obiectivul specific nr. 1																	
OBIECTIVUL SPECIFIC NR. 2...																	
- Realizare																	
Subtotal pentru obiectivul specific nr. 2																	
TOTALURI																	

3.2.3. Sinteza impactului estimat asupra resurselor umane

În cadrul AEM

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de credite cu caracter administrativ
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de credite cu caracter administrativ, conform explicațiilor de mai jos:

Necesarul de personal în cadrul AEM [milioane EUR (cu până la trei zecimale)]

	2022	2023	2024	2025	2026	2027	TOTAL
Agenți temporari (grade AD)		0,632	1,289	1,315	1,342	1,368	5,947
Agenți temporari (grade AST)		0,105	0,215	0,219	0,224	0,228	0,991
Agenți contractuali		0,285	0,582	0,593	0,605	0,617	2,683
Experți naționali detașați							
TOTAL		1,023	2,086	2,128	2,170	2,214	9,621

Costul per ENI se calculează:

- pentru agenții temporari (AD/AST) la un cost mediu cu personalul de 157 000 EUR/an înmulțit cu 1,342 (coeficientul pentru costul vieții în Copenhaga);
- pentru agenții contractuali, la un cost mediu cu personalul de 85 000 EUR/an x 1,342.
- în primul an (2023), costurile cu personalul sunt luate în considerare doar pentru o jumătate de an, presupunând că nu întregul personal va fi deja angajat în ianuarie 2023

Necesarul de personal în cadrul AEM (în ENI)

	2022	2023	2024	2025	2026	2027	TOTAL
--	------	------	------	------	------	------	-------

Agenți temporari (1 AD7 + 5 grade AD6)		6	6	6	6	6	
Agenți temporari (grad AST)		1	1	1	1	1	
Agenți contractuali (3 GF-4 și 1 GF-3)		5	5	5	5	5	
Experți naționali detașați							
TOTAL		12	12	12	12	12	

În cadrul Comisiei

- ☐ Propunerea/inițiativa nu implică utilizarea de resurse umane.
- ☒ Propunerea/inițiativa implică utilizarea de resurse umane, conform explicațiilor de mai jos:

Estimări în echivalent normă întreagă

			Anul 2022	Anul 2023	Anul 2024	Anul 2025	Anul 2026	Anul 2027	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)		
		• Posturi din schema de personal (funcționari și agenți temporari)									
20 01 02 01 (la sediu și în reprezentanțele Comisiei)			65,0	65,0	65,0	65,0	65,0	65,0			
20 01 02 03 (în delegații)											
01 01 01 01 (cercetare indirectă)											
01 01 01 11 (cercetare directă)											
		• Personal extern (în echivalent normă întreagă: ENI) ¹²⁴									
20 02 01 (AC, END, INT din „pachetul global”)											
20 02 03 (AC, AL, END, INT și JPD în delegații)											
XX 01 xx yy zz ¹²⁵		- la sediu									
		- în delegații									
01 01 01 02 (AC, END, INT – cercetare indirectă)											
01 01 01 12 (AC, END, INT – cercetare directă)											
TOTAL			65,0	65,0	65,0	65,0	65,0	65,0			

Necesarul de resurse umane va fi asigurat din efectivele de personal ale DG-ului în cauză alocate deja pentru gestionarea acțiunii și/sau redistribuite intern în cadrul DG-ului, completate, după caz, cu resurse suplimentare ce ar putea fi acordate DG-ului care gestionează acțiunea în cadrul procedurii anuale de alocare și ținând seama de constrângerile bugetare.

Descrierea sarcinilor care trebuie efectuate:

Funcționari și personal temporar	Pentru DG ENV, sunt necesare încă 4 posturi AD pentru punerea în aplicare generală a regulamentului și pentru asigurarea continuității procedurilor de pregătire, elaborare și aprobare a legislației secundare în conformitate cu termenele propuse în regulament, Postul AST suplimentar este necesar pentru a sprijini punerea în aplicare generală a legislației.
Personal extern	NU SE APLICĂ

¹²⁴ AC= agent contractual; AL= agent local; END = expert național detașat; INT = lucrător temporar; JPD = tânăr profesionist în delegații.

¹²⁵ Subplafonul pentru personal extern acoperit din creditele operaționale (fostele linii „BA”).

Compatibilitatea cu cadrul financiar multianual actual

Propunerea/inițiativa:

- ☒ poate fi finanțată integral prin realocarea creditelor în cadrul rubricii relevante din cadrul financiar multianual (CFM).

Sarcinile suplimentare pe care Comisia trebuie să și le asume implică nevoi suplimentare de resurse în ceea ce privește valoarea contribuției Uniunii și posturile din schema de personal a Agenției Europene de Mediu. Acestea vor fi finanțate din linia bugetară 09.0201 – LIFE Natura și biodiversitatea.

Costurile prevăzute în cadrul liniei bugetare 09 02 01 vor fi suportate de programul LIFE și vor fi planificate în cadrul exercițiilor planului anual de gestionare al DG ENV. Resursele umane necesare vor fi asigurate de preferință printr-o alocare suplimentară în cadrul procedurii anuale de alocare a resurselor umane.

- ☐ necesită utilizarea marjei nealocate din cadrul rubricii corespunzătoare din CFM și/sau utilizarea instrumentelor speciale, astfel cum sunt definite în Regulamentul privind CFM.

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizând rubricile și liniile bugetare vizate, sumele aferente și instrumentele propuse a fi utilizate.

- ☐ necesită revizuirea CFM.

A se explica necesitatea efectuării acestei acțiuni, precizând rubricile și liniile bugetare vizate, precum și sumele aferente.

Contribuțiile terților

Propunerea/inițiativa:

- ☒ nu prevede cofinanțare din partea terților
- ☐ prevede cofinanțare din partea terților, estimată mai jos:

Credite în milioane EUR (cu trei zecimale)

	Anul N ¹²⁶	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se introduce atâtia ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)			Total
A se preciza organismul care asigură cofinanțarea								
TOTAL credite cofinanțate								

¹²⁶

Anul N este anul în care începe punerea în aplicare a propunerii/inițiativei. Vă rugăm să înlocuiți „N” cu primul an estimat de punere în aplicare (de exemplu: 2021). Se procedează la fel pentru anii următori.

3.3. Impactul estimat asupra veniturilor

– ☒ Propunerea/inițiativa nu are impact financiar asupra veniturilor.

– ☐ Propunerea/inițiativa are următorul impact financiar:

☐ asupra resurselor proprii

☐ asupra altor venituri

vă rugăm să precizați dacă veniturile sunt alocate unor linii de cheltuieli ☐

Milioane EUR (cu trei zecimale)

Linia bugetară pentru venituri:	Credite disponibile pentru exercițiul financiar în curs	Impactul propunerii/inițiativei ¹²⁷						
		Anul N	Anul N+1	Anul N+2	Anul N+3	A se introduce atâția ani câți sunt considerați necesari pentru a reflecta durata impactului (a se vedea punctul 1.6)		
Articolul								

Pentru veniturile alocate, a se preciza linia (liniile) bugetară (bugetare) de cheltuieli afectată (afectate).

[...]

Alte observații (de exemplu, metoda/formula utilizată pentru calcularea impactului asupra veniturilor sau orice alte informații).

[...]

¹²⁷

În ceea ce privește resursele proprii tradiționale (taxe vamale, cotizații pentru zahăr), sumele indicate trebuie să fie sume nete, și anume sumele brute după deducerea unei cote de 20 % pentru costurile de colectare.